crime scene 37

New York Times
best-seller

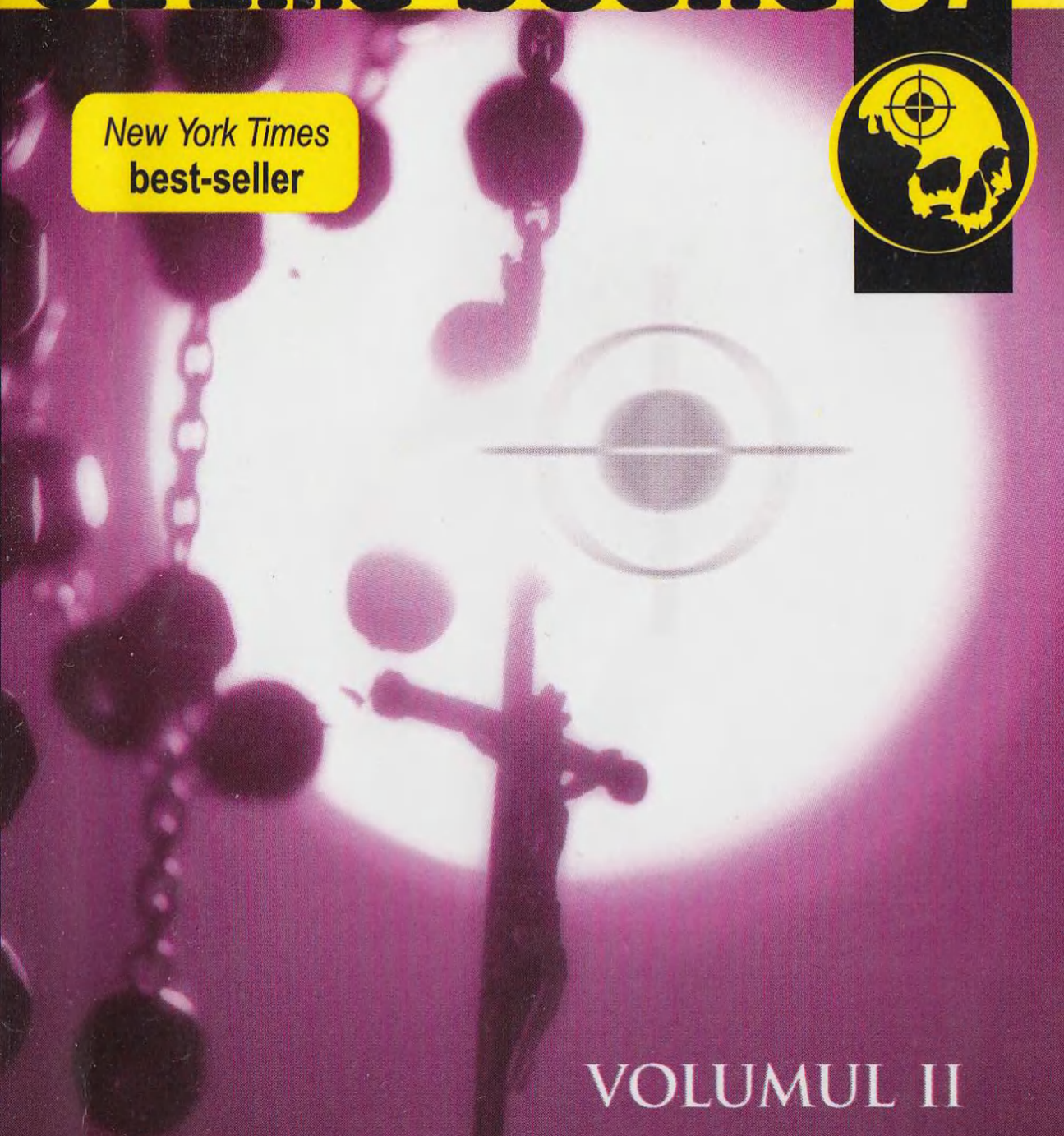

VOLUMUL II

ULTIMUL PAPĂ

LUIS MIGUEL ROCHA

821
R63

"Fereşte-te Vatican! Acest volum trebuie citit!"
Eric Frattini, autor *Sfânta Alianță*

Luis Miguel Rocha
Ultimul Papă (vol.2)

Copyright © LUIS MIGUEL ROCHA
Copyright © CRIME SCENE PUBLISHING 2011 pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PUBLISHING
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@crime-scene.ro
tel./fax.: +40.21.242.73.77
www.crime-scene.ro

CRIME SCENE PUBLISHING - imprint al grupurilor FLACĂRA și TRITONIC

Editor - coordonator: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROCHA, LUIS MIGUEL
Ultimul papă (vol. 2)/ Luis Miguel Rocha;
traducerea Simina Popa - București: Crime Scene Publishing, 2011
ISBN 978-606-8139-76-0

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Tehnoredactor: LAURA TIBĂR
Comanda nr. 1 / ianuarie 2011
Bun de tipar: ianuarie 2011
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei
lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Luis Miguel Rocha

Ultimul Papă

vol. 2

Traducere din limba portugheză

Simina Popa

crime scene

37

Luis Miguel Rocha s-a născut în Portugalia, la Porto în 1976. Studiind științele umaniste, a lucrat apoi în departamentul de producție al televiziunii *TV1*.

A petrecut câțiva ani la Londra supervizând scenarii pentru case de producție britenice. În acest moment, scriitorul se dedică exclusiv scrisului și își împarte timpul între Porto și Londra.

Primul său roman, *Um Pais Encantando*, a fost publicat în 2005.

Ultimul Papă (prima ediție mai 2009, Tritonic Premium), *Papa trebuie să moară* (noiembrie 2009, Tritonic Premium) și *Asasinul Papei* (decembrie 2010, Tritonic Premium) fac parte din seria Vaticanului.

Volumul 1 al romanului *Ultimul Papă* de Luis Miguel Rocha a apărut împreună cu r
***Flacăra* nr. 12 / decembrie 2010**

Carte dedicată lui

Ioannes Paulus PP. I

Albino Luciani

17.X.1912 – 29.IX.1978

Aceasta este o carte de ficțiune... sau nu.

Iar pentru Sfinţia Ta, Părinte Patriarh,
Coroana lui Hristos şi zilele lui Hristos.

Sora Lúcia către Albino Luciani,
Coimbra, 11 iunie 1977

Să vă ierte Dumnezeu pentru ce aţi făcut cu mine.

Albino Luciani către cardinalii care l-au ales Papă
în data de 26 august 1978

Capitolul 31

Totul pare calm pe lângă Muzeul Britanic, aşa i se pare lui Rafael, în timp ce parchează în acelaşi loc ca şi prima dată. Refac amândoi drumul care îi duce pe strada Great Russel până la poartă. Nu e nimeni la gheretă. Rafael sună la o sonerie. Aşteaptă.

Sarah e înnegurată de gânduri, lui Rafael nu îi e greu să ghicească pe ce temă, încă asimilează informaţiile pe care i le-a dezvăluit. E normal să nu fie ceva uşor de digerat, eroii americani sunt în realitate lupi deghizaţi în miei. Întregul ideal al oportunităţii, visul american, toţi oamenii sunt egali, toate astea nu sunt decât propagandă ca să ia ochii spectatorului. Realitatea este foarte diferită, nu e cea care se vede în filme sau în serialele în care cei răi provin întotdeauna din alte ţări, de obicei sunt ruşi sau hispanici, niciodată americani. Până la urmă nu există eroi sau, dacă există, nu sunt ceea ce ne imaginăm. Trăiesc în linişte, fără să se laude cu faptele lor, fără să-şi dorească vreo recompensă pentru acţiunile lor valoroase.

În sfârşit, apare un paznic alergând dinspre clădire, un bărbat chel.

– Ce se întâmplă?

– Profesorul Margulies ne aşteaptă, spune Rafael.

Bărbatul îi fixează câteva secunde cu o privire glacială. Îi inspectează din cap până în picioare şi, după dispoziţia îmbufnată pe care nu se oboseşte să o ascundă, se înţelege că n-au trecut testul. Totuşi, îi lasă să treacă, spălându-se pe mâini precum Pilat, dacă vor să-l vadă pe Margulies, el nu poate să îi împiedice.

– Intraţi, vă rog.

Sarah nu e deloc încântată de expresia bărbatului care tocmai i-a spulberat teoria conform căreia toţi oamenii chei sunt buni la suflet. S-a mai dus încă o iluzie, într-o noapte în care tot ce ştia că e sigur, acum nu mai e decât o perucă pe un cap care e, în realitate, complet chel. O perucă atât de convingătoare încât, de cele mai multe ori, reuşeşte să înşele şi să ascundă ce e dedesubt. Pentru câteva clipe, Sarah şi-ar fi dorit să nu fi descoperit înşelăciunea cu părul fals. De fapt, altcineva o descoperise pentru ea, acel Firenzi, pe care încă nu ştie de unde îl cunoaşte, dar ea, chiar dacă şi-ar fi folosit toată puterea voinţei, deşi iluzorie, cel mai probabil nu ar fi dat niciodată peruca la o parte, nici dacă ar fi ştiut ce era dedesubt... Şi atunci, cine ştie cum ar fi mers lucrurile. Fiecare foloseşte informaţia pe care o are la un anumit moment şi numai câţiva privilegiaţi o au în cantităţi mai mari decât muritorii obişnuiţi dar, cu toate astea, nici atunci nu o au pe toată.

Sarah îl urmează pe Rafael pe coridorul lung, fără să ştie că, de fapt, teoria ei despre oamenii chei e corectă, sunt toţi buni la suflet, mai puţin atunci când au o armă aţintită la cap, care îi preface în nişte marionete.

Indiferent de divagaţiile lui Sarah şi grijile foarte întemeiate ale pazniculuichel, Rafael scurtează cu fiecare pas drumul către încăperea unde Margulies probabil încă mai are mult de lucru.

– Oare profesorul a reuşit să descifreze mesajul, întreabă Sarah curioasă, încet, ca să nu deranjeze austeritatea locului. În afară de asta, pereţii aveau urechi în timpuri mai străvechi ale istoriei, şi cum acolo totul transpiră istorie prin toţi porii, nu se ştie niciodată cine e ascuns în spatele vreunui tablou sau în vreun pasaj secret.

– Nu.

– Nu? *Ce sigur e el...*

– Nu. Dacă l-ar fi descifrat, ne-ar fi sunat.

– Să fie chiar aşa complicat?

– Nu ştiu.

– Păreau nişte mâzgăleli scrise în grabă. Ca la conferinţele de presă. Cel care a scris avea de prins vreun tren sau vreun vapor. Crezi că ar fi reuşit să elaboreze un cod aşa de complicat?

– Nu ştiu. Câteodată cel mai greu e să găseşti ce e evident. E sub nasul tău şi nu vezi.

Adevăr adevărat a rostit Rafael, nimic nu e mai greu decât lucrurile elementare, care şerpuiesc prin labirinturile facilului, orbindu-i pe cei culţi şi literaţi cu simplitatea lor atroce. Deschid uşa încăperii în care îl lăsaseră pe Margulies, care tot acolo era, dar nu îşi imaginase că se va ajunge la un asemenea scenariu. Trei bărbaţi aşezaţi, îmbrăcaţi în negru, ca şi Rafael, profesorul Margulies între ei, cu faţa vizibil îngrozită, se vede şi după hematoame şi sângele care i se scurge din gură. Costumul închis la culoare ascunde alte răni provocate pe corp, dar halatul are câteva pete roşii.

– Jack, exclamă grasul.

– Barnes, răspunde Rafael calm.

Jack? Sarah e nedumerită de noul nume, dar îşi dă seama că explicaţiile mai au de aşteptat când Rafael primeşte o lovitură în ceafă de la unul dintre cei doi bărbaţi la cravată care apar în spatele lor, ieşiţi nu se ştie de unde, acei ochi din spatele tabloului, sau dintr-un pasaj secret.

Rafael cade, dar nu-şi pierde cunoştinţa. Duce mâna unde îl doare, un act instinctiv, automat, masând ca să treacă mai repede.

– Iar domnişoara nu poate fi decât faimoasa Sarah Monteiro, spune Geoffrey Barnes aşezat confortabil. Sarah se zgribuleşte, acum că e centrul atenţiei, iar cel care o priveşte nu are deloc o faţă prietenoasă.

Geoffrey Barnes? I se face frică. Îşi aminteşte de cuvintele lui Rafael. *Crede-mă că până la urmă or să ne găsească, totul depinde de ce cărţi avem la momentul respectiv.* Unul

dintre simptomele panicii este că te lasă fără judecată, e caracteristic, se eliberează adrenalina, frica intervine blocând căile raţionamentului logic, făcându-i pe unii să urineze, pe alţii să vomite sau, cum am mai spus, să îşi piardă capacitatea senzorială şi raţională, lăsându-i fără judecată. Poate din cauza asta Sarah pare să nu aibă niciun atu pe care să îl joace cu bărbaţii de faţă, care pe lângă faptul că sunt înfricoşători, nu prea par puşi pe glume.

– Asta nu e Sharon Stone? întreabă profesorul Margulies gâfâind de durere.

Geoffrey Barnes izbucni în râs, un hohot gros, terifiant, tipic genului de om rău, dacă ne-am hotărât că el e omul rău. Acţiunile sunt ale cui le înfăptuieşte, dar cine vrea să le evalueze, să se decidă singur.

– Sharon Stone? Pot să-ţi garantez că nu e Sharon Stone.

– Atunci bănuiesc că nu e nici o călugăriţă din Rio de Janeiro, continuă Margulies dar, de data asta, primi o lovitură în cap. Ajunge cu gluma, deşi nici oamenii lui Geoffrey Barnes, nici el, nu ştiu că de fapt nu glumeşte.

– Dă-mi hârtiile, porunceşte Barnes.

Hârtiile? Sarah uitase de nenorocita de listă, responsabilă pentru tot ceea ce se întâmplă. Se uită la Rafael care se ridică cu greutate. Unul dintre bărbaţi, cel care l-a bătut, îl ia de gulerul paltonului în timp ce celălalt îl percheziţionează. Îi iau două arme cu amortizor şi îi dau încă o lovitură în cap, punându-l din nou la pământ.

– O să îţi ia mai mult de atât ca să termini cu mine, îl înştiinţă Rafael cu greu, dar hotărât, pe agentul care l-a lovit.

– La timpul potrivit, spune Barnes, la timpul potrivit. Se uită din nou la Sarah. Hârtiile? Întrevede un atu la capătul tunelului. Să vedem dacă ajută.

– Sunt într-un loc sigur. Vocea ei nu a fost foarte hotărâtă, câteva ezitări au dat de înţeles că nu e sigură pe

cartea pe care o joacă.

– Nu mă face să râd. Şi nu mă face să-mi pierd timpul. Te-am avertizat.

– Crezi că veneam aici gata să mă prădaţi? Drept cine mă iei? *Gata să mă prădaţi? Am înnebunit.*

Oricum ar fi, Geoffrey Barnes nu se aştepta ca ea să opună rezistenţă. Odată neutralizată ţinta secundară, Jack pentru el, Rafael pentru Sarah, deşi ea deja nu mai ştie ce să creadă, era sigur că Sarah avea să-i dea lista fără cacealmale sau împotrivire.

– Nu ştiai că suntem aici. Nu mă face să-mi pierd răbdarea.

– Mai bine nu mă face tu să o pierd pe a mea. *Îţi sapi propria groapă, dar acum nu mai poţi da înapoi.* Cum îţi permiţi să mă subestimezi? Eu ştiam...aaa, cuvintele încep să îi fugă, mai bine ar găsi ceva de spus rapid, aaa... eu ştiam că mai devreme sau mai târziu o să ne prindeţi. Era doar o chestiune de timp.

Rafael se uită la ea, cu mâna la ceafă, din afara jocului, deocamdată. Ce a apucat-o? Cel mai bine ar fi să aibă un plan bun, altfel sunt terminaţi amândoi, de fapt toţi trei, dacă îl socotim şi pe Margulies care, sărmanul, încă nu a reuşit să pună cap la cap piesele puzzle-ului la care asistă.

Barnes se uită gânditor, fără să îşi ia ochii de la Sarah. Ea, la rândul ei, ar prefera măcar să clipească puţin, ca să mai taie din tensiunea la care o supune, dar privirea lui Barnes asta şi este, un test, iar cât timp el nu va dezamorsa situaţia, ea trebuie să se bată cu aceeaşi armă, fără să lase să se vadă teama care o roade pe dinăuntru, teama de el, teama de toţi, de tot.

Barnes face un semn din cap unuia dintre bărbaţii din spatele lui Sarah şi Rafael, care îi păzesc să nu fugă.

– Percheziţioneaz-o.

Ok. S-a terminat, se gândeşte Rafael, sprijinit de piciorul uneia dintre mesele înşirate prin sală.

Unul dintre ei, nu cel care l-a bătut pe Rafael, se apropie de Sarah care se îndreaptă şi ridică braţele, gata de cercetarea corporală. Iar dacă aşteaptă vreun fel de tratament special doar pentru că un necunoscut îi pune mâinile pe corp, se înşală amarnic. Bărbatul îşi foloseşte mâinile după bunul plac, fără nicio limită etică sau de etichetă, pipăind-o pe toate părţile corpului cum nu a făcut-o niciun bărbat niciodată, nici când avea voie. Mai lipseşte doar să-i bage mâna pe sub haine, una deja se îndreaptă spre locul cel mai ascuns, prin pantaloni, în timp ce îi simte respiraţia pe ceafă. Cine i-ar fi văzut în alt context s-ar fi gândit la alte lucruri, totuşi, în cazul ăsta, numai un lucru se poate gândi şi spune...

– Ajunge, ordonă Geoffrey Barnes.

– Nimic. Informează agentul, îndepărtându-se cu profesionalism.

Rafael se uită la Sarah, intrigat. *Nimic?*

– Nimic. Repetă Barnes pentru el, gândindu-se la pasul următor.

Sarah e în continuare nervoasă, au ajuns la un punct de răscruce decisiv, de la care se poate merge drept înainte sau se poate face la stânga sau la dreapta, punctul fără cale de întoarcere de care doar unii trec.

Cât despre Barnes, decide să aleagă altă abordare, un fel de ocol pentru a ajunge la acelaşi scop. O să îi dea femeii şansa de a-şi trage răsuflarea, o lasă să respire câteva momente, ultimele din viaţa ei.

– Să lăsăm la o parte hârtiile deocamdată.

Nu-mi sună a bine. Oare ce vrea? se întreabă Sarah în gând. Toată noaptea s-a scăldat în ape tulburi. Nu poate acum, sub nicio formă, să piardă urma de control pe care l-a câştigat la ultima rundă. Cu toate că e conştientă că nu e decât o iluzie.

– Prietenul vostru Margulies aici de faţă lucra de zor la ceva ce i-aţi cerut voi. Ştim că hârtiile nu sunt la el, dar

cărţile astea de criptografie dau nişte indicii. Ştii la ce servesc cărţile de criptografie? Întrebarea e pentru Sarah.

– Ca să studiezi cripte? Răspunsul sub formă de întrebare vrea să dovedească prostia întrebării lui Geoffrey Barnes, care fierbe de furie la auzul cuvintelor provocatoare ale lui Sarah. Pentru prima oară, Barnes se ridică şi din doi paşi e lângă ea. Nu simte durerea decât atunci când capul e deja întors de impactul loviturii. O dâră subţire i se scurge pe la colţul gurii, unde buza a crăpat.

Ce nenorocit. Aproape mi-a rupt gâtul. Ochii lui Sarah s-au umezit instantaneu, dar nu au dat drumul niciunei lacrimi. Reflexul corpului care încearcă să combată daunele.

– La criptă te duci tu acum, în câteva clipe, afirmă Barnes, privind-o pe Sarah cu aceeaşi răceală ca înainte. Apoi se întoarce la scaunul lui şi se instalează. Acum că am lămurit şi asta, lasă-mă să-ţi explic ce cred eu că s-a întâmplat. Ai mai primit şi altceva odată cu hârtiile. Un mesaj cifrat pe care, după câte se pare, n-aţi reuşit să-l rezolvaţi cu căpşoarele voastre. Aşa că l-aţi căutat pe profesorul Margulies. Am dreptate?

– Dacă ai dreptate, atunci sigur trebuie să aibă el mesajul, spune Rafael, încercând să atragă atenţia către el.

– Corect, încuviinţează Barnes. Dar, din păcate, prietenul vostru credincios l-a înghiţit înainte să-l putem citi. Şi după stadiul în care îl vedeţi, am încercat să-l facem să ne zică ce a descoperit. După câte se pare nu a făcut prea multe progrese.

L-a înghiţit? se gândesc Sarah şi Rafael. Mare Margulies. A fost mai curajos decât s-ar fi crezut. A înghiţit mesajul cifrat. Onorabil.

– Aşadar, nu are nicio valoare pentru noi, conchide Barnes. Îi face un semn bărbatului din spatele lui Rafael, cel care l-a dărâmat cu loviturile în cap. Se duce la Mar-

Biblioteca Judeţeană

gulies, îl târăşte până în mijlocul încăperii şi îi ordonă să îngenuncheze. Margulies are mâinile legate la spate.

Sarah nici nu vrea să se gândească la ce o să se întâmple şi întoarce capul. Nu a văzut niciodată pe nimeni murind, nici de moarte naturală, cu atât mai puţin ucis. Doar la gândul că Margulies e la doi sau trei paşi de ea, îngenuncheat în faţa unui destin inevitabil, nu îşi poate opri lacrimile. E o durere mai mare decât orice palmă. Deşi îl cunoaşte pe Margulies de foarte puţin timp şi nu agrease felul în care o primise, niciun nevinovat nu merită aşa o moarte.

– Cum, Sarah, vrei să întorci capul de la spectacolul pe care îl pregătim pentru tine? exclamă Barnes deranjat. Nici să nu te gândeşti.

Bărbatul care a percheziţionat-o se apropie din nou de ea şi cu o mână puternică pe gât, o forţează să se uite la scenă.

– Nu, scrâşneşte ea aproape cedând.

– Ba da, îi spune bărbatul care îşi pune capul lângă urechea ei. Asişti la frumuseţea unui corp care părăseşte viaţa. Nu e spectacol mai frumos. Un zâmbet sarcastic îi pătrunde auzul, provocându-i greaţă, scârbă, la cote pe care nu le mai simţise niciodată.

Margulies, îngenuncheat, murmură o rugăciune pentru el, de rămas bun, încredinţarea spiritului său creatorului, ca să fie primit în cele mai bune condiţii. Viaţa nu durează o veşnicie, cu toţii o ştim, dar modul în care ne comportăm la ultimele răsuflări, împreună cu faptele din timpul vieţii, ne dau sau nu demnitate. Iar Margulies dă dovadă de mare curaj, ca şi cum ar fi avut viaţa numărată, ca şi cum ar fi aşteptat moartea cu seninătate. În fond, ca şi cum rolul lui, scris acolo sus, ar fi ajuns la sfârşit şi ar fi anunţat ieşirea din scenă.

Rafael îl priveşte serios. Nu pare să aibă niciun sentiment pentru profesor, din moment ce Rafael, sau Jack, nu e un om transparent, iar drumul către sentimentele lui

lăuntrice şerpuieşte labirintic, amăgindu-ne. Dar e clar că nu are nicio jenă de a urmări scena, probabil antrenat de ani de experienţe identice.

Capul lui Margulies se apleacă în faţă, lăsându-i loc călăului său pentru a ţinti. Ţeava amortizorului se propteşte de ceafă. Margulies îi aruncă lui Rafael o ultimă privire:

– Numără literele, şopteşte.

Sarah nu aude murmurul pe care profesorul Margulies i-l adresează lui Rafael. E foarte aproape de limita puterilor ei. Pot să o oblige să asiste la toată povestea, dar nu o pot forţa să îşi ţină ochii deschişi. Închide ochii repede, Sarah. Închide ochii. Apără-te de violenţa vizuală, nu îi lăsa să te tortureze.

Un zgomot surd pune capăt scenei. Zgomotul surd care taie rădăcinile prinse de viaţă. Corpul mort cade la pământ, inert, într-o baltă de sânge pe care Sarah nu o vede, dar pe care şi-o imaginează. Lacrimile îi curg pe obraji, şiroaie. Până la urmă, deschide ochii şi înfruntă cruda realitate. Corpul lui Margulies este căzut pe jos, cu faţa în jos, cu chipul îndreptat înspre Rafael şi cu o gaură roşiatică pe ceafă.

Nenorociţii naibii. Nemernici fără sentimente, îşi spune Sarah, conştientă, pentru prima dată, că orice ar face, nu va ieşi de acolo vie.

– Încă unul la CV-ul tău, îi zâmbeşte Barnes. Eşti extrem de periculoasă. Să nu se pună nimeni cu tine. Se îndreaptă în scaun. Acum, să revenim la localizarea concretă a hârtiilor. Sunt sigur că acum eşti mai dispusă să o dezvălui.

Să lăsăm deoparte glumele de prost gust ale lui Geoffrey Barnes şi să ne concentrăm pe agentul care a executat sarcina competentă de a-l elimina pe Joseph Margulies, Dumnezeu să-l odihnească. Încă are arma în mână, obiectul care scuipă verdictul final asupra destinului oamenilor. Iar ce ne interesează la acest agent

este chiar arma pe care o ţine în mână, gata să îl ucidă pe următorul, pe bărbatul pe care îl ştie drept Jack, şi care s-a dovedit a fi un agent dublu, cea mai înaltă trădare care se poate comite, pasibilă de pedeapsa cu moartea. Odată omorât Jack, femeia va turui tot ce ştie despre localizarea hârtiilor şi apoi...

Şi apoi nimic. Şutul îi sparge imediat genunchiul şi îl doboară în urlete. Înainte să-şi dea seama ce i s-a întâmplat, zace mort, de un glonţ din propria-i armă, pe care Rafael i-a smuls-o într-o secundă. Ce s-a întâmplat apoi trebuie explicat în mai multe părţi, deşi practic nu a durat mai mult de trei sau patru secunde.

Într-un foc continuu, l-a doborât pe agentul din dreapta lui Barnes, Rafael fiind încă pe jos lângă cadavrul primului agent. Al doilea a ieşit, intră în joc al treilea. De acum însă, s-a dus efectul surprizei şi încep reacţiile. Barnes şi agentul din stânga lui se ghemuiesc în spatele primului obiect care le oferă protecţie. Barnes întoarce o masă pe post de scut şi celălalt ia scaunul care îi era mai aproape. În timpul ăsta, agentul care îi ţinea capul lui Sarah încearcă să o folosească drept protecţie. Scena tipică a răufăcătorului şi a ostaticei, dar în cazul acesta nu se aplică pentru că, până să o apuce pe Sarah, primeşte un cot în piept care îl lasă încovoiat. Sarah n-a crezut că e capabilă să bată pe cineva, totuşi realitatea îi dovedeşte contrariul. În secunda următoare agentul este neutralizat de Rafael cu o împuşcătură bine ţintită.

– Ieşi de aici. Repede! strigă Rafael, folosindu-l pe primul agent drept scut împotriva gloanţelor. Ieşi. Fugi. Nu pot să tragă în tine.

Sarah aleargă spre uşă fără să se uite înapoi. Barnes şi celălalt trag în Rafael, care rămâne apărat în spatele agentului. Îl ridică şi îl târăşte înspre ieşire. Mai trage câteva focuri de acoperire şi iese, lăsând cadavrul ciuruit de gloanţe al agentului rezemat de pragul uşii, ca un fidel scut protector, sau ca cineva care aşteaptă ceva.

Barnes se ridică rapid şi îşi duce mâna căuş la gură:

– Cod roşu. Cod roşu. Ţintele au fugit. Femeia trebuie prinsă vie. Repet, femeia trebuie prinsă vie.

Se uită la agentul fără viaţă alunecând în jos pe tocul uşii, cu faţa întoarsă înspre el şi mirarea încă întipărită pe chip.

– Nenorocitul naibii.

Capitolul 32

Rafael aleargă înspre alt coridor, pe care nu îl ştie, şi deschide uşi la întâmplare. Dacă ar fi luat-o pe drumul pe care au intrat ar fi fost mai sigur, dar o văzuse pe Sarah, în panica fugii, cotind pe acolo, iar ea e mult mai importantă decât siguranţa lui, decât însăşi viaţa lui. Pe drum, se apucă să demonteze arma şi aruncă una câte una piesele pe jos. Ideea e să nu mai dea încă o armă urmăritorilor, chiar dacă aceea e descărcată, oamenii lui Barnes sigur au la ei muniţii. Al doilea obiectiv este să marcheze drumul dinadins. Când ştiu sigur drumul parcurs de o persoană înarmată, urmăritorii au mai multă grijă, nu se ştie niciodată ce poţi găsi după colţ, sau în spatele vreunei uşi. Adevărul e că Rafael nu are nicio armă momentan, dar cu toată agitaţia provocată, ei nu ştiu asta. Prioritatea lui Rafael e Sarah, să o găsească, cu siguranţă clădirea e împânzită de agenţi speciali gata să o prindă. Cu el poate mai are o şansă, totuşi, gândindu-se mai bine, e doar o supoziţie infatuată de-a lui Rafael, din moment ce tânăra se descurcase foarte bine în faţa unuia ca Barnes. Ba chiar prea bine, dacă tot veni vorba.

Întâlnirea are loc mai repede decât credeam, după un colţ, Rafael reuşeşte să evite milimetric un extinctor aţintit la cap. Apucă obiectul cu două mâini, în timp ce o priveşte vizibil enervat.

– Tu şi extinctoarele tale.

– Scuze, îi cere Sarah, uşurată. Am crezut că erau ei.

– Ţi-am spus să fugi. Dacă erau ei, nu ştiu pe unde mai scoteai cămaşa.

– Nu ştiu pe unde s-o mai scot de ceva vreme, Jack. Tonul sarcastic cu care semnalează numele Jack subliniază cererea implicită de explicaţii.

– Hai. Trebui să ieşim de aici.

Cotesc la o bifurcaţie la stânga şi aleargă. Lumina e slabă, dar ochii s-au obişnuit de mult. Rafael e ca un animal cu simţurile în alertă, privind în toate părţile în aşteptarea ameninţării, a păsării de pradă, a felinei ascunse printre tufişuri, în cazul de faţă, ascuns prin spatele vreunui perete sau în vreo nişă, deoarece Muzeul Britanic e un labirint babilonic complex, plin de ascunzători.

– Unde ai pus hârtiile? întreabă Rafael curios, dar fără să îşi piardă atenţia. Coridorul ajunge la o uşă care dă pe nişte scări. Rafael o deschide, se uită, adulmecă şi apoi coboară un etaj.

– Sunt păstrate la loc sigur, îl informează Sarah, pe un ton provocator. Ai riscat mult acolo, înăuntru.

– Am riscat pentru mine. Din moment ce nu aveai hârtiile la tine, eram în afara pericolului, teoretic.

– Teoretic?

– Da. Urmau să mă omoare pe mine, iar dacă asta nu era suficient ca să te facă să vorbeşti, ar fi început să te tortureze. Într-un final, ai fi vorbit, crede-mă.

Sarah îl ascultă, uimită.

– Scoate-mă de aici, te rog.

Asta încerc să fac. Cum ajung la etajul de jos, Rafael deschide o uşă şi aruncă o privire.

– Ok. Acum mergi numai lipită de mine. Nu te dezlipi pentru nimic în lume.

Şi dacă ţi se întâmplă ceva?

– Foloseşte-mă drept scut.

Ea îl priveşte îngrozită.

În acel moment, puţina lumină care mai era se stinge. Mai rămân doar semnele care indică ieşirea de urgenţă.

– Şi acum?

– Acum hai. Şi ei sunt pe întuneric.

Ies într-un salon enorm, King's Library. Şi atunci apare un bărbat ţinând un pistol cu lanternă încorporată, lângă Holul Mare. Se ghemuiesc în spatele unui piedestal care susţine o armă, o spadă din Epoca de Fier. Bărbatul înaintează cu mare atenţie. Lanterna armei luminează porţiuni mici, exacte, un cerc de lumină în care Rafael şi Sarah nu pot apărea, deoarece riscă să fie prinşi.

Sarah e atât de panicată, încât îi e teamă şi să respire şi nu e capabilă să facă niciun gest, de teamă ca fâşâitul hainelor să nu o dea de gol.

Bărbatul avansează, pas cu pas, în ritmul lui, pe cât de răbdător poate, stăpânindu-şi frica. Poate din cauza asta nu a avut agilitatea necesară să se apere când Rafael l-a apucat de gât, din spate, şi i l-a frânt fără să piardă nicio secundă. Acum are din nou o armă, iar primul lucru pe care îl face e să stingă lanterna încorporată.

– Hai, ordonă el.

Sarah se ridică şi se uită la tânărul agent. Lumina slabă, provenită de cine ştie unde, îi imprimă chipului tonuri cenuşii. Îi vede ochii privind în gol, dar are limba scoasă, şi asta o şochează cel mai tare.

– E mort?

Rafael se uită la ea, fără să-i vină să credă.

– Normal că e mort. Ce întrebare mai e şi asta?

Se opresc lângă o uşă enormă care dă în holul mare, acoperit, al Muzeului Britanic. O construcţie adăugată recent, foarte amplă, cu o clădire rotundă în mijloc, numită Reading Room, câteva magazine la un etaj mai jos şi un restaurant la un etaj mai sus. Pe partea opusă ieşirii din muzeu, în fiecare colţ, sunt mese şi scaune fixate în podea, ale celor două cafenele care servesc mâncare şi băutură miilor de vizitatori zilnici, proveniţi din cele patru colţuri ale lumii. Evident, la ora asta sunt închise. Nu e o oră potrivită pentru vizite, poate doar pentru cele inoportune.

– Nu puteai doar să-l ameţeşti? Trebuia să îl omori?

– Cum vroiai să fac asta? Oftează pierzându-şi răbdarea. Vezi prea multe filme. Numai acolo îi pui unuia mâna într-un anumit loc şi îl adormi.

– E cea mai bună soluţie.

– Cea mai bună, dar imposibil de realizat. Crede-mă, dacă ne prind ei pe noi, nu or să stea pe gânduri. Şi când n-or să mai aibă nevoie de tine, n-or să te adoarmă. Or să-ţi tragă un glonţ chiar în mijlocul capului.

Sarah se înfioară. Sfârşitul conversaţiei. Se lipesc de peretele holului mare şi înaintează rapid spre ieşire. Mai în faţă se înalţă o tejghea rotundă cenuşie. Cu toate că la ora aceea totul pare gri din cauza lipsei luminii, aceea e chiar culoarea ei. E recepţia, locul de unde se iau aparatele cu suport audio pentru vizite, un fel de ghid virtual. Totuşi distanţa e încă mare şi amplitudinea spaţiului e înfricoşătoare. Cel mai rău lucru care se poate întâmpla unei persoane urmărite este să fie prinsă sub cerul liber. Practic, locul în care se află ei este sub cerul liber, chiar dacă mai are o cupolă de sticlă care să protejeze spaţiul de intemperii.

Lumina lunii deja se face simţită, nuanţând toată zona într-un alb argintat, deşi dacă vorbim de practică, lumina reală nu e a lunii, ci reflecţia soarelui, după cum ştim cu toţii. Teorii şi informaţii care nu îi preocupă nici pe Rafael nici pe Sarah, ei au deja mintea ocupată de probleme mult mai reale.

– Nu-mi place deloc, răbufneşte Rafael în surdină, lipit de perete. E prea calm.

– N-ai spus că şi pentru ei e întuneric?

– Asta a fost ca să te liniştesc.

Înainte ca Sarah să poată reacţiona la răspuns, Rafael e ţintuit de perete şi apoi se prelinge până jos. Pata pe care o lasă pe perete nu minte, a fost rănit. Fără să se gândească, Sarah încearcă să îl ridice. Rafael geme.

– Nu de partea aia. Mai bine de cealaltă. Îi arată celălalt braţ, cel care nu a fost rănit.

Sarah se opinteşte şi îl sprijină. Din fund, din zona cafenelelor, apar două siluete care se apropie.

– Mai repede, zice Sarah grăbind pasul.

– Ia arma.

– Ai înnebunit?

– Ia arma. Trage două sau trei focuri, oriunde... insistă Rafael.

Până la tejghea mai sunt încă vreo douăzeci de metri, destul de mult de parcurs. Sarah se uită în spate. Siluetele sunt tot mai aproape. Hotărâtă, ia arma pe care Rafael o ţinea cu braţul rănit. Întinde braţul în spate, fără să întoarcă deloc capul în direcţia respectivă. Închide ochii câteva secunde. Unul, două, trei focuri. Misiune îndeplinită, asta trebuie să-i fi pus pe fugă.

Încă zece metri până la tejgheaua recepţiei.

Aruncă o privire rapidă în spate şi apoi urmează drumul, mai sunt doar cinci metri, dar... Nu se poate. Cel mai bine se mai uită o dată. Priveşte cu atenţie, siluetele sunt la pământ, scoase din joc.

Sunt o asasină.

Dar nu e timp de pierdut. Focurile acum vin din cealaltă parte a clădirii rotunde. Nimeresc în podea şi în peretele de lângă ei, silenţioase dar iscând scântei şi făcând să zboare schije. Într-un final, se ascund în spatele tejghelei de la recepţie. Se aud focuri pe partea cealaltă. Intimidare. Apoi încetează şi liniştea se reinstalează.

– Ai făcut din mine o asasină. I-am omorât pe ăia doi. O spune cu o iritare nestăpânită, îi dau lacrimile.

– Bine ai venit în clubul nostru.

– Bine ai venit în clubul nostru? Fir-ai al dracului. Nici măcar nu mă uitam.

– Dacă tu crezi că are vreo importanţă, te înşeli. Te duci direct în iad. Rafael scoate paltonul şi sfâşie haina acolo unde a intrat glonţul, aprope de umăr. O gaură de intrare şi alta de ieşire. Mai bine aşa. A avut noroc. A intrat şi a ieşit.

– A, da? Atunci e o rană uşoară. Nu înţeleg ce te vaiţi atât. Credeam că îmi mori în braţe.

– Asta încă se poate întâmpla.

Sarah tace la auzul replicii. Deocamdată îşi trag sufletul, doar atât, povestea e încă departe de a se fi terminat. Până una alta, oricum s-ar termina, Sarah ştie că nu va mai fi aceeaşi.

– Jack, se aude o voce de undeva din hol. Ai idee la ce cheltuieli mă pui?

– Cum aşa, Barnes? Mă dezamăgeşti, strigă Rafael. Banii nu au fost niciodată o grijă pentru tine. Nu sunt ai tăi. Ori sunt murdari, ori ai contribuabililor.

– Jack, Jack, Jack, spune Barnes, ca pentru a-l contrazice. Nu mă refer la bani. Asta e cea mai mică problemă. Şi ştii ceva? Mâine muzeul îşi va deschide porţile şi nimic din toate astea nu s-a întâmplat.

– Ştiu.

– Mă refer la ce trebuie să plătesc eu. Ştii ce figură proastă fac în faţa superiorilor mei? Chiar crezi că supravieţuieşti ca să vezi şi ziua de mâine?

– Dacă o da Dumnezeu.

– Dumnezeu n-are a face cu nimic din toate astea, ţipă Barnes. Trebuie să-mi dai hârtiile, şi te duci să te întâlneşti cu El fără dureri, îţi promit.

– Chiar dacă aş fi vrut să te ajut, Barnes, nu pot. Nu ştiu unde sunt.

– Atunci la ce îmi eşti bun, Jack?

– La nimic. Dar tu îmi poţi fi de mare ajutor.

Rafael se ridică şi o trage pe Sarah spre el, cu violenţă. De la smucitură, ea rămâne uşor crispată. Pe după tejghea, cei cinci agenţi, incluzându-l pe Barnes, nu văd cum Rafael îi ia arma din mână lui Sarah. Cu excepţia lui Barnes, toţi au armele aţintite spre ei, ceea ce nu e deloc o senzaţie plăcută, mai ales pentru Sarah.

– Ce faci? întreabă Sarah încet. Inima i s-a făcut cât un purice.

– Explică-te, ordonează Barnes nerăbdător.

– Nu îţi permiţi să o omori pentru că nu ştii ce a făcut cu hârtiile. Cum ea e singura ta legătură cu ele, ce crezi că se poate întâmpla dacă eu o omor chiar acum? Ridică arma şi o pune la tâmpla lui Sarah.

– Ce faci? Sarah simte că o să leşine.

Barnes asistă la scenă preţ de câteva secunde, aşteptând, cărţile îi scapă din mâini, iar opţiunile se împuţinează. Patru bărbaţi cu armele îndreptate spre Rafael, neputincioşi în faţa uneia singure, care nici măcar nu e îndreptată spre ei.

– Cum, Jack? N-ai fi în stare să atentezi la viaţa unui nevinovat, nu? Un zâmbet forţat, destul de revelator.

– Barnes, mă cunoşti foarte bine. Sunt făcut din acelaşi rahat ca şi tine.

Barnes ignoră insulta, nu sunt decât cuvinte înţepătoare, menite să provoace un efect rapid asupra celui vizat, care, în mod normal, simte şi reacţionează, dar nu în cazul de faţă, nu cu aceşti bărbaţi, obişnuiţi să reacţioneze la lucruri total diferite. În acest moment, Geoffrey Barnes se simte, brusc, ca unul din pionii din jocul de şah pe care îl manevrează de obicei de la distanţă. Şi nu e deloc o poziţie confortabilă, mai ales când ei trebuie să mute. Orice mişcare greşită poate duce totul de râpă, de ambele părţi, iar asta Geoffrey Barnes trebuie să evite cu orice preţ. Mai bine îi dă un avantaj adversarului, şi apoi îi taie coarda. Marii strategi ai istoriei au ştiut întotdeauna când era cazul să se retragă, doar ca apoi să îşi prindă adversarii neavertizaţi. Înţelepciunea aceasta i-a făcut învingători, şi aşa va acţiona şi Barnes, cu tact, cu precauţie, nimic nu e pierdut.

– Ce vrei să faci? întreabă, ghicind deja răspunsul.

– Îţi spun acum ce vreau să fac. O să ies de aici cu ea şi tu o să le spui oamenilor tăi să nu tragă şi să stea cuminţi până trecem. Lor şi celorlalţi care mai sunt pe aici.

– Să fim rezonabili, Jack.

– Mai rezonabili decât atât? întreabă Rafael, sarcastic. Ne comportăm ca nişte adulţi, nu crezi?

– Cu siguranţă putem ajunge la un acord ca între cavaleri, sugerează Barnes.

Acord ca între cavaleri? se gândeşte Sarah. *Probabil glumesc.*

– Ai dreptate. Să fim rezonabili, încuviinţează Rafael. O să ies de aici cu ea şi tu o să le spui oamenilor tăi să nu tragăşi să stea cuminţi până trecem. Lor şi celorlalţi care mai sunt pe aici, repetă.

Geoffrey Barnes nu are altă soluţie. Face mâna căuş pentru a ajunge la microfonul implantat în mâneca hainei.

– Întrerupeţi operaţiunea. Nu trageţi. Lăsaţi-i să treacă.

Dacă ordinul a fost îndeplinit prin alte părţi ale clădirii, nu ştim, dar aici, în holul mare al Muzeului Britanic, nimeni nu a lăsat arma jos.

– Lăsaţi armele jos. E un ordin, repetă Barnes ferm. Voinţa e una singură, a lui, nimeni nu decide pentru el, doar în cazul în care el ar fi ordonat aşa ceva, ceea ce nu s-a întâmplat.

În sfârşit, agenţii din jurul lui îndeplinesc directiva.

– Lăsaţi-i să treacă, avertizează din nou directorul diviziei britanice a CIA.

Sarah, în mijlocul tuturor, nu are nici timp nici chef să se simtă o jucărie. Frica e atât de intensă încât, lipită de pieptul lui Rafael, lacrimile îi curg pe faţă. Dacă Barnes se vede obligat să accepte indicaţiile lui Rafael, sau Jack, sau cum l-o chema, o face pentru că Rafael, sau Jack, sau cum l-o chema, nu e ceea ce pare. Un om crud se predă sau dă înapoi doar în faţa altuia de acelaşi soi. Pe scurt, ar putea chiar s-o omoare şi vorbeşte serios când spune că o s-o facă.

Ies din spatele tejghelei, în continuare lipiţi unul de altul, şi se îndreaptă către uşă, neîncrederea pluteşte în aer din ambele părţi, ca şi cum la cel mai mic gest suspect,

totul se poate termina tragic. Ţeava rece lipită de tâmpla lui Sarah, apăsând cu putere, o răneşte, dar nu atât de mult precum o face situaţia nouă în care se găseşte, fără să cunoască intenţiile pseudo-salvatorului ei, acel mare plan pe care îl urmăreşte.

Au trecut deja de primele uşi, cele de la holul mare, mai lipsesc cele de ieşire şi încă treizeci sau patruzeci de metri până la poarta principală de fier care înconjoară clădirea, cu vârfurile aurite în formă de săgeţi.

După ce au trecut de a doua uşă, ies la aerul rece de afară. Mai văd câţiva agenţi lângă coloanele corintice, cu armele lăsate în jos, nemulţumiţi de tot acel scenariu suprarealist. Coboară scările şi, cu ochii tot timpul în patru, parcurg distanţa care a mai rămas până la porţile principale, împodobite cu blazonul Regina Elisabeta a II-a, în continuare corp lângă corp şi cu arma aţintită la capul lui Sarah. De acolo până la maşină nu mai e decât o secundă şi, la puţin timp, pornesc înspre strada Bloomsbury.

Geoffrey Barnes iese intempestiv din muzeu. Sudoarea i se scurge pe chipul înfuriat. Furia se poate arăta subalternilor.

– Nu-i pierdeţi din ochi. Vreau să ştiu orice pas fac.

Capitolul 33

– Ce-a fost în capul tău? întreabă Sarah ţipând, în timp ce maşina coteşte în mare viteză pe strada Bloomsbury.

– Am ieşit cu bine de-acolo, nu? răspunde Rafael fără să se uite la ea.

– Cu bine? Nu ştiu. N-am nici cea mai vagă idee. Momentan nu ştiu dacă stăm mai bine sau mai prost.

– Pot să-ţi spun eu. Stăm mai prost. Sunt pe urmele noastre şi n-o să fie uşor să scăpăm de ei.

Fac la dreapta pe strada New Oxford. Expresia chinuită a feţei lui Rafael lasă să se înţeleagă durerea provocată de rană. Rău sau bine, lucrurile sunt mai calme şi corpul simte că se poate relaxa şi poate scoate din amorţeală daunele suferite recent. La intersecţia cu Tottenham Court Road semafoarele sunt pe roşu şi Jaguarul se opreşte.

– Treci în locul meu, îi cere Rafael.

– Ce?

– Treci în locul meu. Condu tu. Nu mă simt în stare.

După un schimb de locuri înghesuit, timp în care semaforul a schimbat culoarea de două ori, declanşând un cor de claxoane, depăşiri şi insulte, şi în care Rafael a ţipat de câteva ori de durere din cauza lipsei de atenţie a lui Sarah, au revenit fiecare la o poziţie decentă chiar la timp ca să nu mai îndure o nouă rundă de claxoane, depăşiri şi insulte. Trebuie menţionat că Sarah nu a avut nicio vină, nici nu a făcut dinadins, dar maşinile nu au fost făcute în aşa fel încât să poţi schimba locurile pe dinăuntru.

– N-ar fi mai bine să ne ocupăm de rana asta mai întâi?

– Acum n-avem timp. Mai rabd.

– Foarte bine. Ai meritat-o.

– Mergi drept înainte, îi spune aspru.

– De ce?

– Pentru că aşa spun eu, se enervează Rafael. Dar ai dreptate. Tu comanzi. Până la urmă, tu ştii unde ai ascuns hârtiile.

Sarah merge drept înainte, pe strada Oxford, cea mai mare stradă comercială din Londra. Se apleacă şi deschide torpedoul, de unde scoate lista, aruncându-i-o în poală lui Rafael.

– Uite-le. Le-am pus acolo şi am uitat de ele când am ieşit din maşină.

– Asta ne-a salvat... de data asta.

Conduc timp de mai multe minute fără să-şi spună nimic. Fiecare rămâne cu gândurile lui, cu evaluările lui, cu deciziile şi îndoielile lui.

– Nu ştiu încotro mă îndrept, spune Sarah într-un sfârşit.

– Nu contează. Aşa îi enervăm puţin. Mergi pur şi simplu. Nu contează şi dacă treci de mai multe ori prin acelaşi loc.

Încă o tăcere apăsătoare.

– Chiar ai fi tras? întreabă Sarah într-un sfârşit. Imaginează-ţi că lucrurile ar fi mers prost, chiar m-ai fi omorât?

– Da, răspunde Rafael fără să stea pe gânduri. Şi apoi m-aş fi omorât pe mine.

Sarah închide ochii pentru câteva clipe, cu toate că nu ar mai fivrut să-i deschidă. Dar celelalte câteva maşini de pe drum n-au nicio vină pentru dilemele ei, deşi, indirect, istoria asta îi priveşte pe toţi, de toate rasele şi religiile. El chiar ar fi omorât-o şi Barnes ştia asta. Se simte ca Eva Braun a lui Hitler.

– Crede-mă, ţi-aş fi făcut o favoare... în cazul în care lucrurile mergeau prost, explică Rafael, ţinându-se de braţ şi oftând de durere şi oboseală în acelaşi timp. Mai bine

moartă decât să încapi pe mâinile lor. A fost o inspiraţie de geniu să n-ai lista la tine, pentru că ai uitat-o, sau din alte motive.

– Adică dacă o să nimerim iar în aceeaşi situaţie, dar nu mai avem niciun atu, tu apeşi primul pe trăgaci, mai întâi către mine şi apoi către tine.

– Exact, afirmă Rafael, fără să se arate câtuşi de puţin sensibil faţă de subiect.

– Tata ţi-a dat ordinul ăsta?

Rafael se uită la Sarah care îl simte şi îi întoarce privirea, luându-şi ochii de la drum pentru o clipă.

– Nu. Dar sunt sigur că ar fi de acord, dacă ar fi cazul de aşa ceva.

– Normal. Sarah întoarce iar privirea la drum. Normal, Jack. Îl apasă dinadins pe Jack, dând de înţeles dezamăgirea şi încă o poveste de lămurit, alte secrete, minciuni şi omisuni.

– Chiar te cheamă Rafael?

– Cine ştie?

– Jack?

– Nu.

– Atunci?

– Mai bine să nu ştii.

– Sigur. Siguranţa mea e fundamentală... dar numai până la un anumit punct. Rafael nu scapă ironia. E timpul să clarifice punctul ăsta.

– Uite, Rafael e numele meu de salvator, care nu s-a descurcat rău până acum. Când mai bine când mai puţin bine, dar acceptabil. Jack e porecla de la John Payne, membru al P2 care azi s-a dovedit a fi un infiltrat. De asta, tehnic vorbind, John Payne a murit.

– Geoffrey Barnes te trata cu un anume respect, chiar frică. Cine e?

– Un director de la CIA. Un ticălos corupt. Am avut câteva misiuni sub comanda lui şi îţi spun, dacă a ieşit el din biroul lui pe teren, înseamnă că le dăm mult de furcă.

– Şi asta e bine sau rău?

– E bine pentru că înseamnă că suntem încă în viaţă. E rău pentru că or să folosească şi mai multe resurse. N-o să treacă mult până vor cere ajutor în Langley.

– Ok, Jack Payne sau arhanghele Rafael, cum te cheamă de fapt?

Rafael râde pentru prima dată de când se cunosc.

– Bună încercare.

– Am încercat şi eu. Sarah ia ochii de la drum pentru câteva momente. Bine, Rafael John Payne, ce facem acum?

Rafael o priveşte cu atenţie înainte să răspundă.

– Acum? Acum dispărem.

Capitolul 34

Cum se poate ca un plan, care mergea aşa de bine în etapele anterioare, să cadă în dizgraţie cu câteva ore înaintea de finalizare?

– Încă mai putem schimba ruta către Londra, domnule, anunţă asistentul la urechea bătrânului aşezat confortabil în fotoliul capitonat din avionul lui particular. Luaţi-o ca pe un mic ocol.

– Nici nu mă gândesc, protestează el vehement. Vom respecta planul până la capăt.

– Nu riscăm o schimbare iremediabilă de plan din cauza lor?

– Trebuie să ai credinţă, dragul meu. Până la urmă lucrurile se vor rezolva.

– De obicei lăsăm credinţa în seama credincioşilor. Argumentează asistentul, deoarece i se pare că ocolul poate face diferenţa. E important să recuperăm documentele.

– Documentele sunt la baza întregului plan. Şi călătoria asta tot din cauza lor o facem, nu e nevoie să-mi reaminteşti. În afară de asta, după cum ţi-am mai spus, prezenţa noastră la Londra nu ajută la nimic. Lucrurile merg bine deocamdată.

– Cum aşa? Când ei se plimbă dintr-o parte într-alta şi ne fac să ne pierdem timpul?

– Dar ne sunt la îndemână.

Ochii asistentului se luminează brusc, ca şi simţurile lui. Maestrul are un plan.

– Vreţi să-mi împărtăşiţi şi mie intenţiile dumneavoastră? întreabă, demonstrând că a înţeles.

– O să vezi în curând. Ai acces la mai multe informaţii decât majoritatea oamenilor, aşa că peste puţin timp o să pui cap la cap piesele şi o să îţi dai seama.

– Cum doriţi, conchide asistentul, întorcându-se la locul lui, puţin enervat. Bătrânul adoră să ţină informaţii ascunse, să le ţină numai pentru el până când devin inutile, iar inutilitatea e semn că şi-au îndeplinit obiectivul. E un artificiu necesar în branşa lor, dar nu suportă să-l folosească şi cu el. Dacă nu l-ar cunoaşte mai bine, ar zice că nu are încredere în el, dar ştie că nu e ăsta motivul. Explicaţia e foarte simplă: e o avertizare pentru fantomele lui şi pentru el însuşi, un fel de declaraţie, *sunt încă aici, încă fac cărţile, încă tai şi spânzur pentru mine şi pentru alţii.*

Fereastra micuţă de lângă fotoliul bătrânului dezvăluie întunecimea nopţii, care ajutată de lumina redusă din avion, atrage corpul într-o letargie somnolentă. Totuşi, nu e momentul să doarmă. Piesele sunt în mişcare la unsprezece mii de picioare mai jos, de o parte şi de alta a Atlanticului. Unele nu s-au mişcat aşa cum era prevăzut, dar acesta va fi atuul lui. Când războiul e combătut cu aceleaşi arme, învinge cel mai viclean. Strategia lui e învingătoare. Duşmanul lui nu e femeia, aşa cum crezuse iniţial. Ţinta care trebuie eliminată e Jack Payne şi, din momentul în care şi-a dat seama de asta, a realizat că totul se va întoarce la normal repede.

În braţul stâng al fotoliului crem este un telefon prin satelit, îmbrăcat în aceeaşi stofă şi croit perfect pentru lăcaşul lui. Bătrânul ridică receptorul şi formează zece cifre. Aşteaptă să se facă legătura şi, după două ţârâituri, cineva răspunde la capătul celălalt.

– Ciao, Francesco. Îl salută cu un zâmbet rece. Am auzit că ai pierdut un coleg de curând... Lasă informaţia să îşi facă efect asupra interlocutorului, schiţând un surâs flegmatic. Da. Ia-o ca pe o informaţie pe care ai aflat-o la prima mână... Corpul o să apară la momentul necesar... lasă din nou o pauză. Dar nu de asta te-am sunat. S-ar

putea să am nevoie de serviciile tale... Când? Ieri... Vreau să iei primul avion... La aeroport îţi vor da toate informaţiile necesare şi apoi rămâi pe poziţii până te chem sau te trimit înapoi. Şi închide fără niciun cuvânt în plus.

– În curând, vor fi amândoi lângă mine, şopteşte pentru el cu ochii pironiţi pe fereastră. Şi atunci o să vedem cine e mai şmecher.

În timp ce gândea cu voce tare, asistentul se apropie din nou de Maestru, i-a trecut supărarea, se pare.

– Au sunat de la Londra. Îl informează încet. Sunt informaţii pe care le împart numai ei doi, să nu se audă nimic, nici măcar până la stewardesele care nu sunt oricum atente. S-a întâmplat ce se putea mai rău.

Capitolul 35

Geoffrey Barnes nu a închis un ochi toată noaptea. Contrar obiceiurilor, nu a avut timp nici pentru o masă decentă, care să îi mai atenueze proasta dispoziţie. Micul dejun s-a limitat la o cană de cafea încălzită şi un sandvici cu şuncă şi caşcaval vechi de câteva zile. Pentru unii poate fi un mic dejun, dar pentru Geoffrey Barnes e o insultă. O dublă insultă, dacă luăm în considerare că în toiul nopţii, când a ajuns la sediul lui din Londra, a fost întâmpinat cu ceai negru şi biscuiţi cu unt, singurele produse alimentare disponibile. Geoffrey Barnes nu e om de ceai negru sau de orice alt fel, ca să nu mai vorbim de biscuiţii cu unt.

Nesuferiţii ăştia de englezi. Nu mănâncă decât porcării, s-a gândit când i-au prezentat un asemenea meniu. Totuşi, situaţia nu s-a îmbunătăţit la micul dejun. Cu siguranţă sandviciul era al vreunui agent care nu putuse să îl mănânce la timpul respectiv, probabil al vreunuia dintre cei căzuţi la datorie în confruntarea de la Muzeul Britanic, cea mai mare pată în dosarul lui de când intrase în agenţie, cu douăzeci şi şapte de ani în urmă.

Deşi în cazul de faţă şeful este un italian, sau cel puţin în limba asta comunică, Geoffrey Barnes e mult mai îngrijorat decât dacă ar fi fost înseşi ordinele Preşedintelui Statelor Unite ale Americii, un tip mult mai uşor de manipulat decât acest individ de la P2.

Vorbise cu el de două ori peste noapte, cu toate că italianul era în avion înspre Dumnezeu ştie unde. Barnes i-a explicat de ce a luat deciziile pe care le-a luat. Bătrânul

n-a reacţionat nici bine nici rău, cu atât mai puţin să schiţeze vreun sentiment de orice fel. A spus doar:

– Hârtiile sunt partea esenţială a procesului. După câte se vede, ne-am subestimat adversarii, dar asta n-o să se mai întâmple. Adoptă toate mijloacele necesare. De îndată ce ai hârtiile la tine, elimină toţi martorii. Clar?

– Sigur, domnule, încuviinţă Barnes închis în biroul lui. Nu se cade să se arate vulnerabil în faţa agenţilor.

Cel de-al doilea telefon a fost un ordin să nu îi piardă din ochi, orice s-ar întâmpla, orice sacrificiu ar fi necesar, daunele colaterale sunt normale, spinii de pe tulpina trandafirilor, nu e chip să îi eviţi.

– Daţi vina pe vreo grupare arabă, oricare. În ziua următoare or să fie nişte marşuri, se omagiază victimele, se condamnă terorismul şi am rezolvat problema. A spus fără niciun strop de afectare.

– Aşa o să fie, a consimţit Barnes gândindu-se, evident, că nu se va întâmpla. Se încearcă să se evite pe cât posibil ca civilii, nevinovaţii în general, să fie afectaţi de desfăşurarea acţiunilor. Totuşi, Barnes ştie că întotdeauna se poate pierde un glonţ, şi cine zice unul, zice mai multe. O bombă se poate declanşa în momentul greşit sau ţintele pot pur şi simplu să fie însoţite, încât, cu multă părere de rău, sau niciuna, însoţitorii trebuie să sufere acelaşi destin precum cei însoţiţi, nu se pot lăsa pete, fire atârnânde, mai bine să previi decât să combaţi.

– Şi încă ceva, aşteaptă instrucţiunile mele. Nu face nimic fără autorizaţia mea. Şi a închis brusc, aşa cum îl obişnuise pe Barnes. Era ora cinci dimineaţa.

A trecut o oră de la al doilea telefon şi cam tot de atâta vreme Sarah şi Jack dau ture prin Londra, ducându-i pe agenţii lui într-o vizită prin centrul istoric, pe la principalele atracţii ale oraşului – şi nu sunt puţine – o tură prin împrejurimi, ca apoi să se întoarcă iar în centru, să o salute pe Regină, cât trec pe lângă Palatul Buckingham, continuă apoi pe la The Mall până la Trafalgar unde a început totul

pentru Rafael şi Sarah. Se întorc iar pe Charing Cross Road sau pe altă stradă oarecare. O plimbare cu viteză moderată, ca să nu se piardă nimic, cum trebuie să fie orice plimbare. Rapoartele pe care le primeşte la fiecare zece minute de la sârguinciosul Staughton nu revelează nicio modificare, ceea ce începe să îi cam enerveze pe agenţi şi pe Barnes, dar sunt dificultăţile muncii, sunt necesare, nu poate fi totul o mare de roze.

– E ciudat că nici nu încearcă să fugă, se gândeşte Barnes cu voce tare, singur în birou. Nici n-au oprit să pună benzină. La un moment dat vor trebui să o facă. Îşi continuă discursul meditativ în timp ce aşteaptă noi informaţii, identice cu cele pe care le-a primit de când s-a întors la cartierul general. Am nevoie de o masă decentă. Jack şi fata nu pot trece de dimineaţa asta.

Jack. *M-ai dezamăgit enorm, nenorocitule.* Jack Payne era o legendă în P2, încât CIA îl selecţiona pentru treburile cele mai delicate. Jack Payne era sinonimul competenţei, al lucrului bine făcut, iar acum îşi desfăşoară talentele... de partea cealaltă a baricadei. Adevărul e că P2 e o organizaţie egoistă. Cu toate că le place să ceară ca unele efective CIA să muncească pentru scopurile lor, o formă inteligentă de a beneficia de tehnologia americană la costuri zero sau, de fapt, primindu-şi rata lunară, P2 nu vedea cu ochi buni, aşa cum nici acum nu vede, din moment ce se întâmplă în prezent, împrumutul membrilor ei agenţiei Unchiului Sam, în special agenţii de top, şi printre ei, celebrul Jack Payne. Dar, câteodată, când organizaţia masonică găseşte de cuviinţă că pe termen lung va avea de câştigat din asta, autorizează utilizarea unora dintre membri, aşa cum s-a întâmplat cu Jack în vreo trei sau patru misiuni pe care le-a îndeplinit sub ordinele lui Barnes. Jack Payne era genul de om pe care un director îl vrea în unitate. Barnes chiar îi propusese să se gândească la posibilitatea de a intra în agenţie şi a lucra cu el permanent.

Ce tâmpenie era să fac. Ar fi fost sfârşitul meu în agenţie, se gândeşte Barnes, lăfăit pe scaun, epuizat de noaptea lungă. Locul ăsta, biroul ăsta, obţinut cu multă sudoare, muncă şi dedicaţie. *No pain, no gain*[1], spun americanii, şi pe bună dreptate. Barnes şi-a clădit singur scaunul pe care stă, poziţia lui în agenţie e rezultatul multor eforturi, multor dureri, multor ore fără somn şi fără o masă decentă, ca astăzi. Noaptea asta îi aduce aminte de vremurile incerte ale Războiului Rece, pe când lumea umbla înnebunită. Acum sunt alte nebunii, dar obiectivele şi metodele sunt aceleaşi, să câştigi un avantaj asupra adversarilor, pentru cât mai mult timp posibil.

Barnes nu va pierde toate acestea pentru care a luptat cu atâta tenacitate, orice s-ar întâmpla. Până la urmă, coordonează maşinăria cel mai bine unsă din ţara cea mai puternică din lume.

Unul dintre lucrurile pe care le-a învăţat în toţi aceşti ani de serviciu este că viaţa continuă, întotdeauna, orice s-ar întâmpla. Deşi a primit vestea duplicităţii lui Jack Payne ca şi cum ar fi aflat că preşedintele Statelor Unite este de fapt de partea ruşilor, în curând totul se va întoarce la normal. Acestea fiind spuse, povestea lui Jack Payne aparţine trecutului, a fost, era, cu menţiunea agravantă pentru trădător că nu va figura niciodată în compendiile istorice, va rămâne pe veci un răufăcător omis, cineva care ar fi putut fi mare, dar care şi-a săpat singur groapa. Totuşi, pe Geoffrey Barnes îl enervează cel mai tare faptul că lui Jack Payne, sau care o fi numele lui, îi e totuna. Nu îi pasă de idealuri de naţiuni sau de oricare altele pe care le reprezintă în umbră. Jack Payne rămâne fidel numai idealurilor lui. Unul dintre cei mulţi, dar care până la urmă tot nu vor reuşi să facă diferenţa, când Geoffrey Barnes va termina cu el.

---

1 – Expresie idiomatică echivalentă cu *Cine nu riscă nu câştigă* (n.t.)

Nu ţi-era bine când te-ai gândit să te pui cu mine, Jack.

Deodată, uşa se deschide şi apare un Staughton agitat, care pune capăt gândurilor lui Geoffrey Barnes.

– Domnule...

– Staughton...

– Au dispărut.

Capitolul 36

– Acum? Acum dispărem, îi spusese Rafael lui Sarah, dacă ne mai aducem aminte, pe când erau în Jaguar.

S-au mai plimbat un timp prin capitala britanică, oraşul începea uşor să se trezească la o nouă zi. Maşina era deja pe roşu şi cerea să fie alimentată, erau în pericol să rămână pe loc, atunci Rafael i-a cerut lui Sarah, la intersecţia de la gara King's Cross, să cotească la stânga şi să menţină o viteză redusă. Zis şi făcut, Rafael se mută pe bancheta din spate, sub privirea întrebătoare a lui Sarah.

Ce naiba face?

Apleacă bancheta din spate pentru a avea acces la portbagaj şi scoate o cutie verde de lemn. Pune bancheta la loc, se aşază şi coboară geamurile pe ambele părţi. Apoi deschide cutia de lemn şi scoate nişte bile mici pe care începe să le arunce sistematic şi ritmic de fiecare parte a străzii, cu mare precizie, astfel încât ajungeau sub maşinile parcate de-a lungul străzii.

– Orice aş face, nu te opri până nu spun eu, îi ordonă.

Sarah mergea pe strada dreaptă, curioasă să afle ce avea de gând. Sigur nu era ceva bun, dar aşteptarea îi ascuţea curiozitatea. Străin de toate astea, Rafael îşi continua planul metodic, o bilă aici, alta acolo, în timp ce maşina urca la vreo sută de metri de gara Euston. Şirul de maşini care se formase în spatele ei era deja considerabil, dar mergeau ascultători în spatele ei, nu aveau altă soluţie.

– Acum accelerează până în faţa staţiei, spuse Rafael, aruncând ultima bilă.

– Ce faci? întreabă Sarah.

– Afli imediat, a fost răspunsul lui.

Ceea ce s-a şi întâmplat, când maşina ajunsese foarte aproape de gara Euston.

– Ok, acum opreşte.

Sarah se supuse şi, în cele ce a urmat, a asistat la iadul pe pământ. O serie de explozii care pornea de la intersecţia cu gara King's Cross înspre ei, pe părţile laterale ale Euston Road, aruncând maşini în aer, pornind incendii, activând alarmele maşinilor, magazinelor şi caselor. *Bum. Bum. Bum.* Bombele se declanşau una câte una semănând panică şi distrugere.

– Eşti nebun?

– Nu e spectaculos? afirmă el cu un aer circumspect.

– Spectaculos? Asta...

– Hai. N-avem timp de pierdut.

Ies din maşină, unde Rafael a lăsat două dispozitive activate în cutie. Marea de explozii continuă să urce pe stradă, pe lângă trotuare. Se auzeau ţipete, între fiecare serie de explozii. Locuitorii din zonă erau smulşi din somn cu violenţă. Peste puţin timp aveau să iasă oameni în pijama pe stradă, căutând protecţie afară, sub cerul liber.

Rafael mai aruncă la întâmplare câteva bile în capul străzii, pe unde nu a trecut Jaguarul, ca să creeze o aură protectoare. În sunetul exploziilor, Rafael şi Sarah fugiră către gara Euston.

– Lista? Am uitat lista, spune Rafael dând o fugă până la Jaguarul oprit în mijlocul străzii.

Intră în parcul micuţ din capăt şi aleargă, aleargă, aleargă. Exploziile s-au oprit pentru câteva secunde, lăsând fum şi praf în aer şi pagube de care se vor ocupa alţii pentru a le contabiliza. La jumătatea parcului Sarah se uită în spate, chiar la timp pentru a vedea Jaguarul în aer. Un tunet enorm l-a aruncat în sus câţiva metri. Cum au trecut de uşile cu geam ale gării, ea, Rafael şi mulţi alţi fugari care nu mai ştiau unde să se ascundă ca să se apere, au explodat şi ultimele bombe. Doar câţiva poliţişti

îmbrăcaţi în vestele lor fluorescente alergau în sens opus, punându-şi corpul la bătaie.

Rafael o luă pe Sarah de mână ca să nu se oprească în divagări sentimentale, după cum presimţea.

– Ai idee ce monstruozitate ai făcut? ţipă ea în timp ce e trasă pe scări în jos, la nivelul subteran.

– Scopul scuză mijloacele.

Şi fără alte adăugiri coborâră la nivelul inferior unde îi aştepta staţia de taxiuri. De acolo, totul a fost mult mai simplu. Au profitat de confuzia generată pentru a porni înspre Waterloo, gara internaţională, unde au ajuns la timp pentru a prinde ultimul Eurostar cu destinaţia Paris. Ultimul, pentru că guvernul britanic a decis să închidă spaţiul aerian şi toate legăturile feroviare şi maritime cu continentul, pe timp nelimitat, un lucru normal în cazul unor catastrofe de genul acesta.

Au profitat de călătoria confortabilă cu TGV-ul ca să se mai odihnească puţin. Au dormit aproape tot drumul, cel puţin Sarah, ştim că Rafael a stat cu un ochi deschis, cum e caracteristic persoanelor de genul lui. A dat două ture prin vagoane până a fost mulţumit. Chiar dispăruseră, pentru o vreme.

Două ore şi treizeci şi şapte de minute mai târziu ajungeau la mitica şi istorica Gare du Nord, în centrul oraşului luminilor, patrimoniul modei, al mâncării bune şi al femeilor frumoase, printre alte plăceri de care Rafael şi Sarah se vor bucura cu altă ocazie, când vor avea o agendă mai lejeră.

Au luat micul dejun chiar în gară, în timp ce restul clienţilor şi pasagerii altor trenuri, aşteptând să se facă ora plecării, priveau la televizor neliniştiţi ca să afle mai multe despre deja intitulatul *Bombardament din Londra*. Mulţi au încercat să îşi sune rudele sau cunoscuţii, dar telefoanele nu funcţionau în capitala britanică, din cauza congestionărilor care au provocat căderea liniilor. Mulţi aşteptau următorul Eurostar, neştiind câte ore sau zile aveau

de aşteptat. Lumea rutinată a oamenilor se schimbă în câteva secunde, ca în ziua aceasta când lumea s-a trezit cu încă o catastrofă.

– *Bombardamentul de la Londra.* Vezi ce ai făcut? Îl încolţi Sarah. Senzaţia frustrantă că e într-un film sau într-un coşmar din care, oricât încearcă, nu reuşeşte să se trezească.

Rafael o ignoră şi-l întreabă pe chelner, într-o franceză fără urmă de accent străin, care erau ultimele estimări de morţi şi răniţi.

– Oh, *Monsieur*, sunt mulţi răniţi uşor, nu ştiu câţi, mulţi răniţi grav şi câteva televiziuni zic că e un mort, alţii zic trei, dar la radio spuneau că nu sunt deloc, deocamdată, îi informează chelnerul ca şi cum le-ar fi expus meniul bogat al zilei de la cafenea.

– Şi cine a fost? Se ştie deja?

– Încă investighează. Dar sigur au fost arabii.

– Normal. E îngrozitor. Mulţumesc, îi spuse Rafael, ridicându-se şi lăsându-i chelnerului un bacşiş gras, în lire.

De acolo au luat un taxi către Orly, fără să mai comenteze nimic despre cazul *Bombardamentului din Londra.* Oricât de incredibil ar părea, viaţa merge înainte şi există şi alte priorităţi.

Capitolul 37

Avionul Airbus A320 se stabilizează la treizeci şi cinci de mii de picioare altitudine şi zboară cu nouă mii de kilometri pe oră. Aproximativ peste două ore va ateriza la Aeroportul Portela, în Lisabona, locul spre care se îndreaptă cei o sută unsprezece pasageri ai acestui avion, printre care Sarah Monteiro, numele oficial Sharon Stone, cetăţean francez şi Rafael, salvatorul, în lipsa unui nume propriu, al cărui nume oficial este întotdeauna utilul John Doe. Zborul TP 433 a decolat de pe Aeroportul Orly acum mai puţin de 20 de minute, cu întârziere, ca de obicei, iar acum că cei doi sunt mai treji, a venit momentul ca Rafael să mai răspundă la câteva întrebări de-ale ziaristei care îl însoţeşte.

Pentru cine nu a văzut niciodată un Airbus A320, trebuie explicat că e compus din două părţi, clasa întâi şi clasa a doua, iar locurile de la clasa întâi sunt situate în partea din faţă a avionului, şapte rânduri de scaune tapiţate, câte trei de fiecare parte. Două perdele separă diferenţa de preţ şi de tratament de restul avionului, dat fiind că la clasa a doua sunt douăzeci şi şase de rânduri de scaune, de asemenea cu câte trei locuri de fiecare parte. Confortul e relativ, deoarece dacă persoana din faţă vrea să tragă un pui de somn şi înclină scaunul uşor pe spate, călătoria nu va fi prea plăcută. Acelaşi lucru se poate întâmpla dacă toate trei locurile sunt ocupate, pentru că nu mai rămâne loc nici să citeşti ziarul. Dar ajunge cu lamentările, până la urmă zborul nu durează mai mult de două ore şi jumătate. Poate fi privit şi ca un autobuz aerian împărţit în loturi. Rafael stă la fereastră, Sarah pe locul din

mijloc, iar din fericire sau ghinion, e totuna, locul dinspre culoar a rămas gol, capricii de *check-in*.

Rafael se uită pe geam, cerul e senin, dar la altitudinea la care sunt, singura deducţie posibilă este că survolează deasupra pământului.

Sarah îl fixează cu privirea pe Rafael, gândindu-se la lucruri mai tulburătoare decât panorama. Nu e corect ca nişte oameni nevinovaţi să sufere pentru siguranţa lor şi e revoltător ca Rafael să nu simtă nimic vizavi de acest subiect. A fost învăţată de mică valorile incomensurabile ale vieţii omeneşti, nu numai a ei, dar şi a celor care o înconjoară şi întotdeauna a şocat-o felul în care unii privesc vieţile altora. Cel mai bun exerciţiu pe care Sarah îl face întotdeauna la auzul unei ştiri catastrofice sau a vreunei situaţii în care s-au pierdut vieţi omeneşti, este să se pună în locul victimelor. Şi dacă eram eu, şi ceilalţi dau la fel de multă valoare vieţilor lor cum dau şi eu, cum m-aş simţi? Se spune că ştirile sunt ca un fel de mâncare servit la cină. Se mestecă, se înghite şi se defechează. Fără să ne dăm seama că războiul de care auzim la ştiri nu se termină în momentul în care dispare de pe ecran. Situaţia continuă, nu e doar un program în plus menit să întreţină masele. E real, cu oameni adevăraţi care plâng, suferă şi mor. Oameni ca noi, ca Sarah, nici mai mult nici mai puţin. Şi dacă se spune de obicei „ochii care nu se văd, se uită", pentru Rafael nici asta nu se aplică, din punctul lui de vedere ce a făcut e corect şi, oricum, ce s-a făcut nu se mai poate desface, aşa că subiectul se poate declara închis.

– N-ai remuşcări? întreabă Sarah într-un sfârşit.

– Pentru?

– Mai întrebi?

Îşi ia un răgaz de câteva secunde înainte să răspundă.

– Nu. Moartea e doar o altă zi din viaţa noastră.

– Atunci aş putea să te omor chiar acum. Lui Sarah nu-i vine să creadă ce aude.

– Normal. Şi poţi să o faci de câte ori vrei. Cred în viaţa eternă.

– Atunci crezi şi că există destin şi totul e scris altundeva.

– Nu. Dar cred că există anumite lucruri pe care le-am stabilit deja altundeva, cum ar fi întâlnirea noastră în condiţiile astea.

Unul care crede în propriile idealuri, se gândeşte Sarah.

– Şi ai stabilit şi să-i omori pe toţi oamenii pe care i-ai omorât până acum?

– Pe unii sunt sigur că da. Pe alţii... probabil nu. Au fost în drum.

– Aham... exclamă Sarah sarcastic. Şi, zi-mi un lucru, cu cine *le-ai stabilit deja*?

– Ce întrebare, se plânge el ca şi când răspunsul ar fi fost evident. Cu sufletele în cauză, normal.

– Adică toţi cei pe care i-ai omorât astă-noapte la Muzeul Britanic erau ceva deja stabilit.

– Aş aprecia dacă ai vorbi mai încet. Nu cred că trebuie să mai participe nimeni din avion la conversaţia noastră, o atenţionează Rafael fără să mai adauge nimic.

Sarah aşteaptă câteva clipe, sperând să îi dea şi restul răspunsului, dar văzând că nu are de gând, insistă.

– Când ai stabilit?

– Ce când?

– Spuneai că sunt lucruri pe care le-ai stabilit deja cu alte suflete. Deja când?

– Înainte să ne naştem, când altcândva?

– Dar nu mi-ai răspuns la întrebarea de dinainte. Cei din Muzeul Britanic şi cel pe care l-ai omorât la mine acasă. În viziunea ta, toate astea le-ai stabilit într-o altă dimensiune?

– Nu mă aştept să crezi în acelaşi lucruri ca şi mine. Dar ca să îţi răspund la întrebare, da. Era totul stabilit. Altfel, nici ei nici eu nu am fi fost acolo.

Stewardesele încep să împartă mâncarea, un sandvici, o felie de prăjitură, plus o băutură şi ceai sau cafea la final. Încep şi drumurile spre toalete, îngreunându-le munca, deoarece căruţul în care transportă toate acestea nu mai lasă loc pe culoar.

Sarah nu observă toată agitaţia din jur, preferă să aprofundeze teoriile lui Rafael despre interacţiunea noastră cu lumile nepământeşti.

– Ai stabilit să îi omori pe sărmanii oameni, am stabilit să ne întâlnim aşa cum am făcut-o, atunci de ce nu-mi aduc aminte de nimic?

– Asta e şi ideea. Când ne naştem, uităm. E miracolul vieţii.

– De ce?

– Care ar mai fi hazul să trăieşti o viaţă pe care o ştii deja pe dinafară? Ce experienţe ai mai acumula? Ce cunoştinţe? De niciunele. De asta există oameni cu talente şi înclinaţii din cele mai variate, pentru că altundeva avem acces la toată cunoaşterea şi apoi alegem să uităm ceea ce ţine de noi.

– E foarte complicat.

– Lumea e complicată, plină de lucruri care ni se par inexplicabile.

– Mai bine vorbim despre asta cu altă ocazie.

– De acord. Unele discuţii nu sunt făcute pentru avion.

Stewardesa le dă pachetul cu sandvişuri celor doi care coboară măsuţele. Sarah cere o Coca-Cola, Rafael apă. Mestecă în linişte, respectându-şi spaţiul unul altuia.

– Ăsta nu se poate mânca, se plânge Sarah, lăsând mai bine de jumătate de sandviş în pachetul alb.

– Mie chiar îmi place. E unul din lucrurile cu care te obişnuieşti.

– Trebuie să fac o baie. Hmmm. Ce bine ar fi... Sarah se întinde pe scaun, destinzându-şi mâinile şi picioarele.

– Asta se poate aranja, îi spune Rafael, în timp ce termină sandvişul şi îşi îndreaptă atenţia înspre prăjitura de morcovi. Când aterizăm, ne ocupăm de asta.

– E o promisiune? întreabă Sarah schiţând ceea ce s-ar putea numi un surâs.

– Nu. Nu fac niciodată promisiuni. Dar e cuvântul meu.

Lasă tăcerea să se aştearnă între ei pentru câteva clipe, timp în care răzbate sunetul motoarelor suprapus murmurului şi frânturilor de conversaţii ale celorlalţi pasageri, înţelegându-se prin frânturi discursuri care se ridică în aer şi planează câteva momente, transformându-se într-un sunet omogen, se amestecă cu toate celelalte care curg în acelşi timp, creând un amestec de conversaţii distincte, specific locurilor cu multă lume, aşa numita rumoare.

– Crezi că tata e bine? rupe Sarah tăcerea.

– Da. Nu te îngrijora. Fermitatea vocii lui Rafael denotă certitudine.

– Grija mea deocamdată este să nu ne prindă la aeroport, glumeşte Sarah, sau cel puţin aşa o spune, dar sigur pe un fond de seriozitate şi teamă.

– Poţi să stai liniştită. N-o să se întâmple.

– Cum poţi să fii atât de sigur?

– Pentru că e unul din avantajele unui infiltrat. Putem să avem jumătate din lume pe urmele noastre, dar ştim cum gândesc, aşa că avem întotdeauna un pas înaintea lor. E important să îl păstrăm.

– Şi cum gândesc? Sarah se apleacă înspre Rafael, chiar interesată.

– Primul lucru pe care îl fac este să cureţe locul faptei şi să facă propria investigaţie. Guvernul sigur a închis deja toate căile de comunicaţii cu ţara. Nimeni nu intră şi nimeni nu iese.

– Până când?

– Până când va fi nevoie, sau până când operatorii de turism şi companiile aeriene vor începe să facă presiuni. Ca şi cei care au fost prinşi în mijlocul haosului şi trebuie să ajungă în alte ţări. Maximum două zile.

– Asta înseamnă că nici ticălosul ăla de la CIA nu poate ieşi din ţară?

– Ar fi fost minunat, dar nu. Au autorizaţii speciale şi avioanele lor. Dacă ne localizează, se pun imediat în mişcare, dar deocamdată suntem în siguranţă. Pentru câteva ore de acum încolo, îţi garantez.

Vocea lui o calmează inexplicabil. Asigurarea unui asasin fără remuşcări, care până acum şi-a îndeplinit funcţia cu distincţie, deşi făcând mari eforturi de a fi suportat.

– Ce facem după ce vorbim cu tata? sondează Sarah terenul, încercând să afle eventualele planuri pe care le are.

– Toate la rândul lor, răspunde Rafael. Vedem atunci.

– Pari un om care îşi anticipează mai multe mişcări în funcţie de posibilităţi.

– E adevărat. Dar în cazul de faţă obiectivul este să te duc la tatăl tau. Ăsta e obiectivul fundamental. După asta, paşii următori vor veni de la sine.

– Ceai sau cafea? întreabă stewardesa lângă ei.

Ceai pentru Sarah, cafea pentru Rafael, lichide diferite pentru a satisface aceeaşi plăcere.

– Când ajungem la Lisabona probabil pozele noastre vor fi deja prin toate ziarele şi toate autorităţile pe urma noastră, spune Sarah cu un râs nervos.

– Asta n-o să se întâmple niciodată. E în interesul lor să nu existăm pentru restul lumii. Ştiu că interesul lor e şi să părăsim lumea cât mai repede cu putinţă. Trei metri sub pământ sau aruncaţi în râu cu o greutate de o sută de kile atârnată de picioare. Asta nu contează. Dar cât avem atuul ăsta, nimeni nu ne pune pe prima pagină în ziare. Dacă ar face-o, ar pierde tot.

Sarah înţelege logica explicaţiei lui. Cum e posibil să rămâi atât de calm într-o situaţie atât de precară ca a lor? Mai ales când se află într-un tub la unsprezece kilometri trei sute de metri înălţime, fără acces la informaţie, plănuind următoarele mişcări cu o siguranţă surprinzătoare.

Sper să aibă dreptate, îşi spune Sarah în gând, ca pe o dorinţă arzătoare. Chiar speră.

– Blestematul ăla de Firenzi. Cum de avea adresa mea, se întreabă Sarah. Mă rog, ţinând cont că tata e membru al organizaţiei, înţeleg, deşi nu prea bine, că ar fi avut adresa mea, sau că ar fi făcut rost de ea cumva. Dar nu pot să îmi dau seama sub nicio formă de ce eu?

Rafael nu schiţează nicio tentativă de răspuns. Îşi duce iar mâna la braţ.

– Doare?

– Da, răspunde Rafael masând braţul. Cu câteva ore înainte, în tren, se pansase la baie. Durerea se atenuase puţin, dar acum resimţea încercările de azi noapte.

– Ai nevoie de ceva? Pot să te ajut?

– Nu, mulţumesc, suport. Am meritat-o, îi aduce aminte Rafael de comentariul ei de mai devreme.

Stewardesele strâng pachetele sandvişurilor şi prăjiturilor, plus paharele şi ceştile de plastic. Cele mai multe sunt golite, unele neatinse, pasageri cărora nu le-a fost foame sau sunt nervoşi din cauza zborului, îndeajuns cât stomacul să se strângă şi să nu accepte nicio ofertă digestivă.

La puţin timp căpitanul anunţă că în curând va începe coborârea spre Lisabona, unde este cu o oră mai puţin decât în Paris, şi unde cerul e senin, iar temperatura blândă. Mulţumeşte pentru că au călătorit cu TAP şi speră să îi vadă, cât de curând, din nou în compania lui.

Dacă ar fi fost un zbor obişnuit, Sarah ar fi atentă la toate ritualurile, dar nu era în program, îi e impus de destin sau de înţelegeri spirituale prestabilite. Pe măsură ce

se afundă înspre Lisabona, survolând nordul patriei mamă a lui Sarah, sentimentul de angoasă creşte şi îi apasă pieptul, îngreunându-i respiraţia.

– Îi cunoşteai pe oamenii pe care zic că i-am omorât eu?

– Normal.

Deşi e un răspuns care presupune o explicaţie adiţională, Rafael se refugiază în linişte, întorcând privirea spre geam, admirând coborârea spre altitudini mai translucide. Lumea văzută de sus e toată plată, fără suişuri şi coborâşuri, fără inegalităţi, ca o mantie perfectă, ca toate cele care alcătuiesc universul.

– Şi? insistă Sarah.

– Agentul secret american e deja explicat. De fapt era ceh, naturalizat american, dar asta e irelevant. Spaniolul era Filipe Aragón, iar argentinianul Pablo Rincón. Amândoi au primit informaţii care aveau legătură cu hârtiile lui Ioan Paul I.

– Hârtii ca ale mele?

– După cum îţi poţi imagina, Papa avea mai multe documente la el. Lista pe care ai primit-o e doar o parte din ele.

– Dar şi ei au primit tot hârtii?

– Asta nu ştiu să-ţi spun. Singurul lucru pe care îl ştiu e că din păcate nu au reuşit să scape, ca tine.

– Dacă au primit hârtiile, atunci acum sunt în mâinile celor de la P2. Dacă, pe de altă parte, au primit doar informaţii, să zicem, despre localizarea celorlalte hârtii, P2 probabil a aflat informaţiile astea când i-a lichidat, chibzuieşte Sarah. A lichida e un cuvânt mult mai bun decât a ucide, deşi scopul e acelaşi, o cale de a face realitatea dură să pară mai suavă.

– Se poate. Nu ştiu. Numai tatăl tău poate să-ţi explice procedeul.

– Cum reuşeşti să fii aşa? Să ai încredere, să manipulezi, să iei decizii, dacă nu ai acces la toată informaţia?

Cum poţi funcţiona dacă ştii doar părţi? Curiozitatea lui Sarah e notorie.

– Noi suntem doar o piesă dintr-o maşinărie mare. Contează să ştim partea noastră şi să o facem bine, crezând că suntem de partea care trebuie. Cât despre puzzle, în totalitatea lui, asta îl interesează doar pe cel care îl face.

– Şi nu eşti curios?

– Curiozitatea a omorât pisica.

Avionul începe manevrele normale de apropiere de pistă, propice greţurilor şi presiunii în timpane şi, la mult timp după, aterizează delicat.

– Tocmai am aterizat pe Aeroportul Portela din Lisabona... anunţă stewardesa poezia obişnuită.

– Cel puţin nu ne-au nimerit cu nicio rachetă cât am fost în aer, răsuflă Sarah uşurată în glumă, alungând tensiunea zborului şi încercând să nu anticipeze ce o aşteaptă. Înclinaţia ei de a-şi imagina poveşti ca-n filme, reîntâlnirea cu tatăl ei, n-are rost să se gândească la asta, viaţa reală e un film şi toate câte s-au întâmplat până acum erau departe de ce şi-ar fi putut imagina vreodată: să fugă prin metrou şi să scape de gloanţe adevărate, să omoare agenţi CIA, chiar fără să vrea, în Muzeul Britanic şi, drept cireaşa de pe tortul oricărui scenariu de la Hollywood, scena bombastică şi înfricoşătoare din Euston Road.

– Rachetă. Acum nu exagera. Asta s-a întâmplat o singură dată şi din greşeală, spune Rafael.

– Cazul celebru al nefastului TWA-800, ştiu. Dar n-a fost niciodată dovedit.

– Ştii deja că adevărurile oficiale sunt cea mai bună minciună posibilă.

– Mda.

– Mai ales când avionul a fost atins din greşeală.

– Din greşeală?

– Ţinta principală a deviat ruta în ultimul moment.

– Şi cine era ţinta principală?

– Air Force One.

Capitolul 38

Jeronimo Staughton se dă peste cap ca să satisfacă ordinele directorului. Şeful e faimos pentru proasta dispoziţie de dimineaţă, dar Staughton nu îşi poate permite aşa ceva, cu toate că şi el a făcut noapte albă, nu are subalterni pe care să-şi verse nervii, nici familia aproape. Părinţii se bucură de pensie în Boston, Massachusetts, iar femeile nu au suportat niciodată programul de muncă al lui Staughton. Cine lucrează la agenţie e compromis prin datoria care începe să îl devoreze puţin câte puţin, ajungând să taie legăturile cu familia, până la urmă prieteniile trainice se rup şi ele, efectivele se transformă în adevăraţi agenţi secreţi, practic fără legături cu lumea exterioară, ceea ce înlesneşte desfăşurarea misiunilor.

Jeronimo Staughton nu e foarte diferit din punctul ăsta de vedere, deşi a păstrat intacte relaţiile cu părinţii şi restul familiei. Chiar acum a vorbit cu mama lui, *spunându-i că e bine şi că n-a păţit nimic de la Bombardamentul de la Londra*. A rămas doar fără mijloc de transport ca să se poată duce la muncă, pentru că au fost toate suspendate în zona metropolitană. Pentru mama lui, Staughton este inginer informatic la sucursala londoneză a unei firme americane, ceea ce nu e total lipsit de adevăr. Prietenii din copilărie au dispărut cu timpul, consecinţe ale vieţii fiecăruia şi ale lipsei de convieţuire şi contact. Cât despre femei, Jeronimo Staughton chiar a încercat, trebuie să îl apreciem pentru asta. De două ori a fost aproape de a-şi pune inelul pe deget şi a face compromisul matrimonial în faţa lui Dumnezeu şi a Justiţiei. Prima încercare a fost doborâtă la 11 septembrie 2001, dar nu o putem învinui pe domnişoara aleasă, căci Staughton

nu s-a întors acasă trei luni, după atentatul turnurilor gemene, limitându-se la câte un sec telefon săptămânal în care anunţa că săptămâna următoare avea să se întoarcă. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în 2003, înainte şi după cel de-al doilea război din Golf. Cu data căsătoriei fixată pentru 9 aprilie, exact ziua sosirii trupelor fidele cauzei în Bagdad, Staughton a rămas izolat timp de cinci luni, trimiţând câte un e-mail sporadic pentru a mai informa despre starea lui fizică şi psihologică şi că se întoarce luna următoare. Bineînţeles că, atunci când chiar s-a întors, logodnica plecase deja spre alte orizonturi, rănită atât de profund încât nici nu îi răspundea la telefon. Atunci a pus un punct final relaţiilor de lungă durată, iar azi, la treizeci şi doi de ani, prea puţin obişnuit cu aventurile de o noapte, trăieşte pentru munca lui, până când într-o zi va ajunge la un post care să îi permită să aibă o familie căreia să îi dedice timpul, afecţiunea şi dragostea. Totuşi, teama lui cea mai mare este să nu se transforme într-o persoană ca Geoffrey Barnes, fără legături cu lumea afectivă, al cărui interes major după muncă este să-şi umple burdihanul în vreun restaurant unde se mănâncă bine, ceea ce în sine e o misiune aproape imposibil de realizat într-un oraş unde nu se putea mânca mai rău de atât. Nu, asta nu se poate întâmpla. Nu se poate transforma într-o fiinţă care îi stresează pe toţi din jurul lui dacă nu a mâncat bine. Unde mai pui, pentru Staughton, Geoffrey Barnes e un nemernic ordinar, insensibil şi fără scrupule, adică e şeful.

– E gata? erupe vocea lui Barnes, aplecat la ecranul calculatorului pe care Staughton îl monitorizează.

– Încă nu. Aproape.

– Ai găsit ceva?

– Ce-am găsit e la imprimantă.

Barnes se îndreaptă spre imprimanta de lângă geam şi ia teancul de hârtii pe care le-a dat afară. Aproape doi centimetri grosime de informaţii. O să dureze ore ca să fie procesată. Nu e nici devreme nici târziu, se uită la sala

plină de mişcare. Bărbaţi şi femei de o parte şi de alta, alţii la calculator, ţipete, ordine, semne din mâini, legături telefonice, un grup de trei tineri binedispuşi care stau de vorbă.

– Hei, voi trei, strigă Barnes. Vreau să analizaţi astea în detaliu. Şi de unde au ieşit astea, or să mai iasă.

Zâmbetele dispar şi trec imediat la treabă.

– Raportaţi-i lui Staughton orice găsiţi.

– Da, domnule.

Barnes se retrage în biroul lui, ziua trece, iar el nu are noutăţi. Situaţia e critică, foarte critică.

Tinerii se aşază la o masă pentru a se apuca de treabă, când unul dintre ei, mai curajos, i se adresează lui Staughton.

– Ce, n-a mâncat azi?

– N-a mâncat, n-a băut, n-a dormit şi n-a futut, bombăne Staughton fără să-şi ia ochii de la calculator.

– Ne-am ars.

– Roagă-te să găsim rapid ceva, altfel nici nu-ţi imaginezi cât.

Agentul se apleacă lângă Staughton, ca şi cum ar vrea să-i spună un secret.

– Eu azi am venit. N-am idee ce căutăm.

– Jack Payne, un trădător şi Sarah Monteiro, o ziaristă mişto. Trebuie găsiţi vii.

– Jack Payne? *Acel* Jack Payne?

– Chiar el.

– Am lucrat cu el o dată. Mi-a salvat viaţa.

– Acum n-o s-o mai facă. Dacă te vede, te omoară. Numai azi a curăţat şapte şi a aruncat în aer Euston Road.

– Euston Road? El a fost?

– E adevărat. *Bombardamentul din Londra* e semnat de nenorocitul ăsta.

– N-am cuvinte.

– Nici n-ai nevoie ca să munceşti, Thompson. Hai, n-avem timp, îl grăbeşte Staughton.

– Ce faci?

– Accesez lista pasagerilor care au părăsit ţara dimineaţa asta. E o listă de nu se mai termină.

– Dar e un ac în carul cu fân. Sigur au documente false.

– Ştiu. Dar deocamdată e unica ipoteză. Trebuie să găsim acul ăla.

– Stai să dau un telefon. Vin imediat, spune Thompson îndepărtându-se spre un birou cu telefonul liber.

În ciudă faptului că informaţiile secrete nu încetează niciodată să apară, datorită culegerii la nivel global, chiar şi între ţări aşa-zis aliate există neîncredere reciprocă, întotdeauna, douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână, clădirea din strada necunoscută are o viaţă diferită în timpul zilei. Bărbaţi şi femei în toate părţile au grijă de interesele naţionale şi internaţionale, analizând informaţii relevante culese de agenţii de pe teren, împrăştiaţi în cele patru colţuri ale lumii.

Geoffrey Barnes, în timpul orelor de lucru, are chiar şi o secretară personală care filtrează telefoanele şi are grijă de toate ordinele şi dorinţele lui. Aşa că dispoziţia lui va fi îmbunătăţită foarte curând de un prânz acceptabil, pe care asistenta îl comandă la un restaurant rezonabil din capătul străzii. Evident că cel care aduce comanda nu trece de intrare. Evident că intrarea e absolut normală, ca la orice altă clădire, cu portari care dau impresia că nu e nimic suspect în clădirea respectivă, nicio agenţie secretă guvernamentală a vreunei ţări străine, doar o clădire de locuinţe.

Barnes observă sala prin geamul biroului, aşezat pe scaun. Ar vrea ca toată lumea de acolo să lucreze la caz, dar din păcate aşa ceva nu e posibil. Lumea e mare, iar pentru Statele Unite ale Americii priorităţile sunt altele, cel puţin aşa crede cabinetul Preşedintelui. Se gândeşte să mai ceară întăriri de la Langley, nu l-ar refuza, dar înseamnă că ar forţa nota. E ca şi cum ar informa cartierul general că nu reuşeşte să se descurce. Nu, deocamdată va

lăsa lucrurile aşa cum sunt. Dacă nu apar până la sfârşitul zilei, va trebui să se mai gândească la decizie. Între timp, ceva din sală îi atrage atenţia, sau lipsa a ceva. Se ridică şi iese în sala mare, îndreptându-se cu paşi furioşi până la masa unde cei doi agenţi analizează listele de pasageri care au părăsit Regatul Unit până la închiderea spaţiului aerian.

– Deci? Ceva rezultate?

– Nimic. Aţi luat în considerare şi ipoteza în care nu au ieşit din ţară? întreabă unul din agenţi.

– Au ieşit. Sunt sigur. Se uită la locul care i-a atras atenţia. Staughton?

– A ieşit cu Thompson.

– Cu Thompson? Unde s-au dus?

– N-au spus.

– Sigur nu la muncă de teren. Ăştia vor să mă nenorocească.

Se îndreaptă înapoi spre birou fumegând de furie când îi iese în cale asistenta lui.

– Domnule...

– A venit prânzul meu?

– Trebuie să ajungă.

– Durează mai mult decât de obicei.

– Durează la fel de mult ca de obicei, domnule. Douăzeci de minute.

Barnes trânteşte uşa biroului. Nu mai are prea multe opţiuni. *Asta o să se termine prost pentru mine.*

– Domnule Barnes, îl strigă asistenta, băgând capul pe uşă. Încă nu terminase ce avea de spus.

– Zi.

– Aveţi un telefon pe linia doi.

– Un telefon? Asta-mi mai lipsea. Cine e?

Femeia înghite în sec înainte de a răspunde.

– De la Vatican, domnule.

De la Vatican? se întreabă Barnes în gând, şocat. *Se încing lucrurile.*

Capitolul 39

Au aterizat doar de două ore în capitala Portugaliei – stabilită de Regele Dom Afonso III în 1255, aceeaşi până în zilele noastre, oraşul celor şapte coline, fondat de Ulise, Regele Itacăi, aşa spun legendele, mitologii, basme care s-au pierdut în timp – şi iar sunt în aer. Viaţa nu se opreşte pentru Rafael şi Sarah, nu se opreşte pentru nimeni dacă stăm să ne gândim, te opreşti când mori. Timpul trece şi orice secundă e importantă, valoroasă, mai ales când încă sunt în avantaj. Viitorul îi aparţine lui Dumnezeu, sau unor prestabiliri între Geoffrey Barnes cu portugheza şi cu... cetăţeanul de naţionalitate necunoscută.

Între zboruri Sarah a avut dreptul şi la baia nepromisă, dar oferită într-o cameră a hotelului Altis, pe strada Castilho, unde au şi luat un prânz târziu.

Pentru Sarah e în continuare ciudat să împartă o cameră de hotel cu un necunoscut, indiferent prin oricâte situaţii ar fi trecut împreună, situaţii pe care nu le va uita niciodată şi care o leagă de Rafael ca de nici un alt bărbat. Totuşi, să se învârtă prin cameră într-un prosop alb, cu el acolo, chiar dacă indiferent, sau cel puţin aşa pare, o stânjeneşte.

La televizor ştirile sunt concentrate evident asupra Londrei, asupra efectelor devastatoare provocate de nefericitul Bombardament. Încă o zi infamă care va rămâne cunoscută în istorie drept un atentat asupra libertăţii, drepturilor şi garanţiilor câştigate de majoritatea ţărilor occidentale cu câteva secole în urmă, de altele numai cu câţiva ani înainte, dar care, în ultimul timp, s-a risipit văzând cu ochii.

– Atentatul a fost deja revendicat de organizaţia teroristă Al-Qaeda... informează ziarista.

– Poftim? întreabă Sarah dând televizorul mai tare şi aşezându-se pe marginea patului, încă înfăşurată în prosopul alb. În condiţii normale ar fi avut încă unul ca să îi usuce părul, dar mare parte din el a rămas într-un hotel din Londra. Cum se poate?

– Serviciile secrete s-au pus pe treabă, spune Rafael, întins în pat, odihnindu-se cu ochii închişi.

– Bine, dar cum să inventezi o poveste de aşa calibru? Nu descoperă nimeni adevărul?

– Ei sunt adevărul. După cum vezi, suntem curaţi.

Pe ecran apar fotografiile celor care au aruncat bombele şi apoi pe ei înşişi într-un Jaguar. Trei arabi, în alb şi negru, şi numele fiecăruia în josul ecranului. Sarah se uită atentă, complet şocată de dimensiunea incredibilă a situaţiei în care e băgată. Puterea necesară de a mişca toate acele piese, interacţiunea între agenţii secrete capabile să furnizeze o poveste, un adevăr, e atât de greu de crezut încât Sarah nu-şi poate imagina cum au reuşit în doar cinci sau şase ore. Dar adevărul e că au reuşit, iar asta o îngrozeşte, dându-i fiori pe şira spinării.

– Treisprezece morţi până acum, din care fac parte şi cei trei terorişti sinucigaşi... continuă ziaristul, în direct din Londra, sau cel puţin aşa pare după scenariul de fundal cu Catedrala Sf. Paul dominând clădirile din jur.

Treisprezece morţi, se gândeşte Sarah cu pielea de găină. Treisprezece morţi. Un număr oribil cu care să trebuiască să trăieşti. Chiar şi unul ar fi greu de suportat, acum treisprezece, treisprezece oameni nevinovaţi, poate şi copii... Ochii i se umplu de lacrimi până când dau pe dinafară şi lasă să se rostogolească şiroaie de durere intensă şi sinceră. Un număr temporar, care se poate modifica, întotdeauna cu altul mai mare, niciodată cu altul mai mic, căci cel care a murit nu va învia. Numai unul a

făcut-o de-a lungul istoriei, dar a fost cine a fost, aşa de important încât calendarele l-au luat apoi ca punct de referinţă, înainte şi după viaţa lui.

Sarah se întoarce la Rafael care se odihneşte în continuare, nepăsător şi senin, ca şi cum acel număr treisprezece, provizoriu, nu l-ar fi afectat câtuşi de puţin. Şi o revoltă la culme, pentru că vocea lui nu transmite aceeaşi imagine. Distanţa cu care vede lucrurile, insensibilitatea de care face dovadă, nu corespund vocii calde, deşi, câteodată, zice doar un cuvânt sau două, ca şi cum ar vrea să se apere de lumea de afară. Bărbatul care îşi zice Rafael ascunde totuşi ceva.

La televizor, imaginile unei Londre confuze trec la un ziarist în studio, însoţit de doi specialişti-în-aproape-orice care vor expune teoriile despre cum s-a întâmplat totul şi de ce. Specialişti în subiectele lumii care ignoră adevărul ignobil, dar vorbesc despre minciună ca adevăraţi cunoscători. Nişte idioţi. Între timp, atenţia se întoarce asupra ziaristului din Londra.

– Încă o ştire de ultimă oră în această zi îngrozitoare, care a adus o nouă tragedie lumii, dar care nu are legătură cu atentatul. Portugheza Sarah Monteiro care era căutată de autorităţile europene a fost în sfârşit prinsă, în această dimineaţă, aici la Londra.

Imaginile înfăţişază o femeie ieşind dintr-o maşină de poliţie metropolitană, acoperindu-şi capul cu o haină, intrând în sediul poliţiei, faimoasa clădire a Scotland Yard.

– Surprizele se ţin lanţ azi, exclamă Sarah înmărmurită.

– Suntem de două ori curaţi, spune Rafael, întinzându-se.

– De ce au făcut asta?

– Ca să nu se bage forţe externe. Sunt convinşi că am ieşit din ţară.

– Asta ai înţeles tu din toate astea?

– Da, spune Rafael ridicându-se. Mă duc să mă spăl şi mergem.

Când Rafael iese din baie, cu un prosop în jurul mijlocului, nu o vede pe Sarah în cameră. Nu se nelinişteşte prea mult, scoate prosopul şi... ea intră tocmai când el îşi punea pantalonii. Sarah întoarce capul, ruşinată.

– Unde ai fost? întreabă Rafael, continuând să se îmbrace şi ignorând jena ei.

– Am fost la recepţie.

– De ce?

– Trebuie să îţi dau explicaţii?

– Nu. Dar dacă nu ştiu unde eşti nu pot să te apăr.

– Am fost doar până la recepţie. Am venit, bine sănătoasă, afirmă Sarah sarcastic. Şi acum? Mergem? întreabă ca să schimbe repede subiectul.

– Stai să mă îmbrac.

Atunci Sarah observă rana. Pe braţ, aproape de umăr, două incizii mari şi foarte umflate. Intrarea şi ieşirea glonţului.

– Asta n-arată bine.

– O să treacă.

– Lasă-mă s-o dezinfectez măcar. Fără să aştepte răspuns, Sarah se duce la baie şi ia trusa de prim ajutor din dulăpior. Înmoaie un prosop în apă caldă şi ia altul uscat. Se duce înapoi în cameră şi le pune pe toate pe pat.

– Stai jos aici.

– Las-o. A fost şi mai rău de atât.

– Stai jos. E un ordin.

Rafael se supune şi se aşază pe marginea patului. Sarah deschide trusa şi începe prin a curăţa rana cu prosoul ud. Apoi şterge cu prosopul uscat, ca să creeze aderenţă. Pune apă oxigenată pe o bucăţică de vată şi dezinfectează rana, ambele orificii. Ca să se închidă, îi pune un pansament. Treaba e încheiată şi Sarah ridică privirea. Rafael se uită fix la ea. De cât timp? Putem spune că de când Sarah a început tratamentul atât de grijuliu.

Nu întoarce niciunul privirea câteva momente, până când devine stingheritor, cel puţin pentru Sarah, dar nici chiar aşa nu cedează.

– Ce e? întreabă ea într-un final.

– Nimic, răspunde Rafael, întorcând în sfârşit privirea şi punându-şi cămaşa. Mulţumesc.

– La ordinele dumneavoastră, îi spune Sarah ridicându-se şi strângând ustensilele de prim ajutor. Am văzut acolo un tatuaj... observă, încercând să treacă de momentul dificil.

– Când mai vezi un tatuaj din ăsta, fugi şi nu te uita în urmă.

– De ce?

– Pentru că e tatuajul Gărzii.

– Al Gărzii? Care Gardă?

– Garda Avansată a P2. Un fel de mică armată pregătită pentu acţiuni rapide pe teren. Azi ai învins infailibilitatea grupului.

– Nu eu. Tu, îl corectează Sarah în timp ce tatuajul unui şarpe, care coboară pe braţ până la încheietură, e acoperit de mâneca bluzei.

– Mai bine sunăm la recepţie să cheme un taxi.

– Nu e nevoie.

– Îl luăm din altă parte?

– Nu. Nu mergem cu taxiul.

Aşa că iată-i acum survolând Lisabona cu elicopterul, îndreptându-se înspre nord.

În curând, Sarah îl va vedea pe tatăl ei şi asta nu îi iese din cap. Dacă ar putea, ar evita întâlnirea, ar amâna-o încă puţin, până s-ar termina cu toată încurcătura asta în care e amestecat, până ar afla o explicaţie plauzibilă din partea cuiva de încredere despre legătura lui cu organizaţia. Fireşte că îşi doreşte din tot sufletul să audă ceva de genul Tatăl tău e nevinovat sau era un intrus şi nu a ucis pe nimeni. Ar fi fost atât de bine ca Rafael să-i spună aşa ceva.

– E prima dată când vii la Lisabona? întreabă Sarah, alungând reflecţiile paternale.

– Nu. Am venit de multe ori. Trece multă informaţie pe aici şi noi trebuie să fim acolo pe unde umblă.

– Aici în Lisabona?

– Aici în Portugalia. Lisabona, Porto, Coimbra...

– Nu mai spune. Şi îţi place Lisabona?

– E un oraş superb. De fapt, toată Portugalia e o bijuterie. O să vezi peste puţin timp unul din argumente.

– Unde mergem?

– Ai să vezi.

Acelaşi răspuns sec ca întotdeauna, fără să mai adauge nimic, în afară de curiozitate şi... nervi.

Elicopterul îşi continuă drumul acum către nord-est, în depărtare se vede Oceanul Atlantic, Lisabona şi Tejo au rămas în spate.

– Ştii că asta a fost capitala lumii? întreabă Sarah melancolică.

– Ştiu. Sunteţi poporul care a dat lumi noi lumii.

– Ce bine ar fi fost să fie în continuare aşa.

– E doar o chestiune de voinţă. Portugalia este ţara cea mai bătrână din Europa. Ar trebui să înceapă să se comporte ca atare.

Cinci secunde de tăcere, după care pilotul se întoarce către Rafael şi îl anunţă că au ajuns în zonă. El îşi pune un rucsac în spate şi ia o legătură de curele, coarde şi accesorii metalice pe care şi le pune pe el.

– Ce faci? întreabă Sarah.

– Pune-ţi astea, îi spune Rafael dându-i un mănunchi de curele asemănătoare cu echipamentul de alpinist.

– Pentru ce?

– Nu mai pune întrebări grele. Rafael îi ia mănunchiul din mâini şi i le pune chiar el. Întoarce-te cu spatele, îi cere la final.

De îndată ce Sarah se întoarce, îi leagă echipamentul ei de al lui, cu ajutorul mai multor catarame şi cârlige.

– Îmi spui şi mie ce naiba tot faci?
– Eşti gata?
– Pentru ce?

Nu apucă să audă răspunsul. În momentul următor au şi sărit.

Capitolul 40

Aşezată pe scări, concentrată la jocul de pe Playstation Portable, fata nici nu îi vede pe cei doi bărbaţi care trec pe lângă ea înspre etajul de sus. Consolele au o putere hipnotizantă, capabilă să îi ţină pe copii şi adulţi cu aparatul în mână ore în şir, oriunde s-ar afla, dacă portabilitatea tot are avantajul ăsta. Altfel, fata l-ar fi auzit pe cel din spate spunându-i cu obidă celui din faţă că nu făceau bine şi că locul lui nu era acolo.

Nu mai e nimeni pe scări în sus, locuitorii Londrei, cu excepţia fetei cu consola şi a celor doi bărbaţi care au trecut pe lângă ea, sunt în casele lor, atenţi la învălmăşeala de ştiri, sau la spitale, aşteptând veşti despre rudele lor sau cei dragi care încă nu i-au sunat să le spună că sunt bine.

Este fără îndoială o zi tristă pentru capitala britanică, supusă jugului terorismului islamic. Mulţi probabil sunt cu telefonul lângă ei, aşteptând nerăbdători convorbirea care să le ia greutatea de pe piept. Un „sunt bine, nu-ţi face griji". Dar orele trec şi telefonul nu sună. Încep apoi să sune la spitale, la poliţie, să întrebe dacă ştiu ceva de fiul lor, de tatăl sau mama lor, de soţie, de iubit, de soţ, dar nimeni nu ştie să zică nimic. Poate este în vreun spital şi încă nu a fost identificat, poate e sub dărâmături, poate e în alt loc şi n-a fost aproape de incident, poate e mort. Nimeni nu vrea să audă asta. Telefonul ăsta nu vrea nimeni să îl primească.

Efectele provocate de Rafael vor apărea pentru mult timp ca o lovitură islamică. Toţi îi vor condamna. Majoritatea se vor întoarce la normalitatea rutinei, la teama

inițială, o teamă care va dispărea pe zi ce va trece. Alții vor rămâne cu urmele incidentului pentru toată viața, ca o arsură, ca o amputare, o durere fizică și psihologică ce nu va putea fi vreodată uitată. Cei ce au pierdut mai mult. Pe cineva drag, pe ruda care nu s-a mai întors acasă, care nu a mai dat telefon sau nu a mai răspuns, care nu a mai fost niciodată cu noi la cafea. Actul unui singur om poate afecta o lume întreagă. În cazul de față, au fost trei arabi, dar autoritățile deja urmăresc creierul operațiunii și, evident, pe Bin Laden.

Fata e în continuare absorbită de o ploaie de meteoriți pe care trebuie să îi elimine cu nava ei spațială. E prea mică să înțeleagă ce s-a întâmplat în orașul ei și, cu puțin noroc, nu va trebui să treacă niciodată prin așa ceva.

Căștile de la joc o împiedică să audă bufnitura cauzată de un picior în ușa de la etajul al treilea. Chiriașul se trezește speriat de sunetul ușii, căzând literalmente la pământ. Încearcă să fugă, dar arma celui care a intrat primul în apartament îl convinge să nu o facă.

– Hans, dragul meu Hans, îl salută Thompson vesel, apropiindu-se de el cât Staughton intră în urma lui tot cu o armă în mână. Cum mai merge treaba?

Capitolul 41

După o noapte întreagă de urmărit cu atenţie uşa clădirii în care bătrânul intrase cu o zi înainte, cei doi bărbaţi sunt tot în acelaşi loc şi, cel puţin cel care stă pe locul din dreapta, la fel de vigilent ca în ziua anterioară. Au făcut plantoane de câte două ore, deşi şoferul n-a mai reuşit să doarmă când, pe la unu noaptea, la radio s-a anunţat ştirea impresionantă de pe cealaltă parte a Atlanticului, despre *Bombardamentul din Londra*. Din acel moment, comentatorii şi specialiştii judiciari au perorat despre tone de teze şi teorii pe care le-au propagat pe căi radiofonice şi încă mai continuă şi la ora asta a dimineţii.

Chiar dacă New York s-a trezit pentru o nouă zi de muncă, deşi am exagera să spunem că s-a trezit oraşul care nu doarme niciodată, consternarea se simte în aer, atmosfera apăsătoare provocată de atentatul transatlantic. Data de 11 septembrie 2001 a lăsat urme profunde societăţii americane şi, în special, după cum e normal, în societatea new-yorkeză. Înţeleg mai bine decât oricine durerea profundă, impactul psihologic devastator pe care cetăţenii Londrei îl simt acum. Toată situaţia actuală, chiar dacă îndepărtată, deschide răni, trimite către amintiri care încearcă să fie uitate, dar care vor rămâne pentru totdeauna.

– Am amorţit tot, se plânge şoferul.

– Maşinile n-au fost făcute să dormi în ele, îi răspunde celălalt.

Se servesc cu *donuts* şi *cappuccinos* pe care primul le-a luat de la o cafenea la vreo cincizeci de metri de la maşină. În timpul nopţii îşi menţinuseră corpul treaz cu ajutorul

cafeinei pe care şoferul se ducea să o ia constant de la un magazin deschis non stop. Îşi punea problema de ce stabilimentele deschise la orice oră au uşi ca celelalte, când, de fapt, n-au nevoie de ele. Totul în gând, de unul singur, pentru că şeful nu prea e vorbăreţ. Şi, pe lângă teoriile lui neîmpărtăşite, se mai gândea şi la Jack Payne, marele Jack, şi la soarta lui. Îl invidia în aceeaşi măsură în care îl şi condamna. E nevoie de curaj, de *cojones* ca să faci aşa ceva. Oricum, trebuie să fii foarte tare ca să ajungi în Gardă şi, mai ales, să nu fii descoperit de nimeni, dimpotrivă, să fii tu cel care te demaşti şi la momentul potrivit... pentru tine. Bătrânul Jack Payne. O vulpe vicleană. Şi dacă tot veni vorba de bătrâni...

Ţinta a ieşit pe stradă, spune şoferul.

– Văd.

– Îl urmăreşti?

– Nu. Tu îl urmăreşti.

– Şi tu?

– O să fac o percheziţie în apartamentul lui.

– Aşa te vreau, îl felicită şoferul mulţumit. În sfârşit nişte acţiune.

– Nu-l pierde din ochi. Când termin, te sun să văd unde eşti.

Şoferul iese din dubă, liniştit, şi o ia pe urmele bătrânului. Urmărirea se face pe jos, folosindu-se apoi mijloacele de transport pe care le va folosi ţinta. Pare greu, şi aşa şi este, mai ales dacă ia un taxi sau vreun alt vehicul civil. Când se întâmplă aşa, primul lucru care trebuie făcut este să iei un taxi în timp util, iar dacă nu se poate, să notezi numărul maşinii. Apoi trebuie doar să dai un telefon şi să transmiţi datele vehiculului, plus punctul de plecare. După câteva minute primeşti un telefon cu datele locului pe unde trece. Trebuie doar să iei un mijloc de transport care să te ducă cât mai aproape de locul respectiv. Bineînţeles, se poate ajunge la un joc de-a şoarecele şi pisica, deoarece informaţiile pot fi contradictorii. Acum

e pe 7th Avenue şi merge înspre Central Park. Stai, a virat pe Broadway şi merge în sensul celălalt, înspre Times Square. Într-un final, ajung la destinaţie, oricare ar fi ea, moment în care agentul poate relua controlul asupra situaţiei.

În cazul de faţă, lucrurile sunt facilitate de plăcerea bătrânului de a merge pe jos, în ciuda vârstei, sau poate tocmai această plăcere l-a făcut aşa longeviv şi l-a păstrat lucid. Cei doi merg înspre Central Park, unul din obişnuinţă, celălalt din simpatie, sau datorie. Deocamdată, cel din faţă hotărăşte.

– De ce nu îi tragem un glonţ între ochi şi terminăm povestea? întreabă şoferul în eter. De ce e el aşa special faţă de ceilalţi?

*

Abia după un sfert de oră reuşeşte bărbatul să intre în apartamentul bătrânului. O treabă făcută cu profesionalism, cu multă grijă, din moment ce-şi depăşeşte atribuţiile în misiunea respectivă. Ordinele Maestrului sunt explicite şi nu includ o pătrundere în apartament, cel puţin deocamdată. De fapt, interzic cu desăvârşire orice acţiune care ar putea să pericliteze planul principal, Marele Plan. Cum se explică atunci iniţiativa bărbatului? Riscul pe care şi-l ia? Faptul că pune în pericol toată munca de până atunci şi, mai ales, îşi pune singur laţul la gât, ştiind că Maestrul călău nu va ezita să-l strângă? Un singur răspuns poate lămuri toate întrebările, anume faptul că bărbatul vrea să găsească ceva în plus, ceva ce l-ar putea mulţumi peste măsură pe Maestrul care trebuie să ajungă.

A planificat bine intrarea. S-a prezentat portarului drept vânzător de Biblii. Portarul era să leşine de atâta râs.

– Domnul are probabil mai multe Biblii în casă decât cele pe care le vindeţi dumneavoastră, spuse încă roşu la faţă şi ştergându-şi lacrimile de la ochi.

– Cumpără, de obicei. Dar nu-mi amintesc etajul la care stă.

– E la şapte, răspunse portarul prompt. Oricum, acum e plecat. Lăsaţi-mi contactul dumneavoastră, că i-l dau eu.

– Bine.

Lăsă contactul şi aşteptă la o distanţă sigură. La nici zece minute s-a oprit o maşină în faţă şi portarul s-a grăbit să deschidă uşa doamnei şi copiilor care ieşeau din clădire. Datoria unui portar în uniformă riguroasă. În timpul acesta, bărbatul era deja pe scara de serviciu urcând spre etajul şapte. Nu l-a văzut nimeni intrând.

Odată în apartament, îl scotoceşte cu atenţie, în sensul bun, adică lăsând totul aşa cum e, toate la locul lor. Vede că într-adevăr are mai multe exemplare din Noul Testament, ediţii diferite, mărimi şi legături variate. Probabil o colecţie, dat fiind că unele volume sunt vechi de ani, decade, secole de răspândire a cuvântului creştin în lume.

Apartamentul e decorat foarte sobru, mobile vechi, dar nimic luxos. Predomină tonurile închise, precum şi cruci prin toate încăperile. Catolicismul e reprezentat şi printr-un altar de lemn, micuţ, dar care fără îndoială e util pentru rugăciune, sau pentru o slujbă restrânsă de vreo zece sau cincisprezece persoane, mai mult nu ar încăpea în camera respectivă.

După o oră şi vreo trei telefoane, prin care a controlat localizarea bătrânului, care în continuare se plimbă prin Central Park, spre disperarea şoferului plictisit în rolul de urmăritor, bărbatul declară căutarea terminată. Chipul înroşit şi expresia ochilor emană o energie furioasă. Orice credea că o să găsească, cu siguranţă nu e în apartament. Se uită pe fereastră jos, pe 6th Avenue e o mişcare continuă. Localizează duba, parcată fără probleme. Îşi concentrează energia necesară pentru a se calma. Nu poate să iasă din clădire aşa nervos, o minte înfierbântată e pasibilă să facă greşeli.

Oftează profund, gânditor.

– Nimic.

Capitolul 42

Palatul Naţional Mafra este unul din vestigiile valorosului patrimoniu arhitectonic portughez şi european. Situat în orăşelul care îi dă şi numele, imensul palat a fost construit de Regele Dom João V, ca urmare a unei promisiuni a monarhului, în cazul în care Regina, Dona Maria Ana de Austria, i-ar fi dăruit descendenţa. La naşterea prinţesei Dona Maria Bárbara, regele nu s-a uitat la costuri pentru a ridica această operă de artă barocă. Nu e doar un palat regal luxos, întins pe tot etajul, ci în aceeaşi clădire s-a făcut şi o mănăstire pentru mai bine de trei sute de călugări franciscani, o bazilică şi una din cele mai frumoase biblioteci din Europa, lucrată în marmură şi lemn exotic. Rafturile rococó găzduiesc peste patruzeci de mii de cărţi, legate în piele gravată cu aur. În afară de multe bijuterii literare, conţine şi o primă ediţie a *Lusiadei* de Luís Vaz de Camões. Nu mai e de mult locuită de călugării franciscani, de pe când ordinele religioase au fost dizolvate, în 1834, dar, în afară de valoarea pe care o are în sine, conţine la rându-i multe altele în interior. Bazilica are două turnuri şi o cupolă, şase orgi cu repertoriu exclusiv, care nu mai pot fi auzite în niciun alt loc, şi două carilonuri, fabricate la Anvers, cu nouăzeci şi două de clopote, considerate cele mai bune din lume.

– Ce căutăm aici?

– Ne vedem cu tatăl tău.

– Aici? Sarah e foarte prost dispusă. Nu-i era de ajuns că trebuia să îl vadă aşa curând pe tatăl ei, a mai fost şi aruncată dintr-un elicopter, prinsă de Rafael, fără măcar să fie întrebată dacă era pregătită pentru o săritură cu

paraşuta. Ce să mai, trebuie să fie pregătită pentru orice. Oare ce mai urmează? O escaladă fără coarde, doar cu mâinile şi picioarele şi ce mai ajută şi formele stâncilor? O călătorie pe lună? Da, pentru că numai acolo va reuşi să se vadă scăpată de hoarda care umblă pe urmele ei. Sau poate nici acolo. P2, cu ajutorul CIA, poate să lanseze o navă spaţială ca să ajungă la ea. Nicăieri nu e în siguranţă. Sau poate este, totul depinde de cărţile pe care le-a jucat, alături de cele care or să îi vină.

– Vine el aici? întreabă Sarah cu aceeaşi voce nervoasă pe care a folosit-o de când au coborât lângă pădure.

– E deja aici.

Intră pe porţile enorme ale mănăstirii spre interiorul magnific. Se vede că Rafael ştie încotro să se ducă, ceea ce o enervează îngrozitor.

– N-ar trebui să fie într-o unitate?

– Nu. Nu-ţi face păreri greşite doar pentru că e militar.

Sarah renunţă. Rafael n-o să-i spună mai multe. E ca o pipetă umană, lasă să iasă puţin câte puţin şi întotdeauna în doze egale.

Aura veche a mănăstirii începe să o calmeze, admirând frescele, sfeşnicele, pereţii cu ornamente florale în piatră. O energie pozitivă şi senină care coboară asupra vizitatorilor. În faţa lor e un grup de elevi, însoţiţi de un ghid care le explică de ce şi cum.

– Saramago, care a primit Premiul Nobel pentru literatură, descrie în cartea sa, *Memorialul Mănăstirii*, nu ştiu dacă l-aţi citit deja, dar pentru cine nu a citit, vă sfătuiesc să o faceţi, neşansele şi peripeţiile construirii acestei mănăstiri, pe care regele Dom João V a hotărât să o ridice drept mulţumire pentru naşterea fiicei sale, Dona Maria Bárbara.

Rafael şi Sarah stau la coada grupului, ascultând atent spusele ghidului. Îi lasă să se îndepărteze până ies din raza vizuală şi intră pe o uşă cu acces restricţionat. Sarah

simte că inima începe să îi bată din ce în ce mai tare. Momentul se apropie.

– Ştii că se spune că înălţimea pe care o are mănăstirea este egală cu adâncimea la care ajunge? întreabă ea nervoasă.

– Am auzit, da, răspunde Rafael pe tonul obişnuit, ca şi când ar fi deja cu gândul la mişcarea următoare.

Intră în ceea ce fusese spitalul, care are o capelă la unul din capete, de unde bolnavii puteau vedea şi auzi cuvintele sacre ale Domnului. Într-unul dintre colţuri, Rafael deschide o uşă mică de lemn.

Coboară pe nişte scări strâmte, în spirală, care continuă mai mulţi metri, la lumina unei lanterne pe care o ţine Rafael.

– Se mai spune şi că subsolul e inaccesibil din cauza milioanelor de şobolani. Vocea ei începe să urce, revelând nelinişte şi teamă. S-au pierdut valori inestimabile din cauza asta. Completează.

Ajung în sfârşit la o uşă ale cărei balamale ruginite şi lemnul mâncat denunţă vechimea şi lipsa folosirii. E întuneric beznă în jur. Sarah începe să-şi imagineze lilieci treziţi din somnul lor secular, fără griji, înfuriaţi din cauza acelor doi intruşi şi pregătiţi să-şi deschidă ochii lor roşii ca să atace, sugându-le sângele în câteva secunde. Rafael deschide uşa care scârţâie ascuţit, asurzindu-i.

– Ai grijă la cap, o avertizează Rafael, lăsându-şi capul jos ca să intre prin uşa îngustă. Sarah face acelaşi lucru, aşteptându-se să găsească o lume nouă, să dea înapoi timpul cu câteva secole, până la vremurile glorioase ale secolului al XVI-lea, când Portugalia făcea cărţile în toată lumea, permiţându-şi să o împartă în două cu spaniolii, în faimosul Tratat de la Tordesilhas. Dar mănăstirea de fapt nu a fost construită în acel secol, ci unul mai târziu, când aurul din Brazilia încă era de ajuns pentru toate, dar influenţa pe plan internaţional scădea văzând cu ochii.

De îndată ce pune piciorul pe partea cealaltă a trecerii înguste dă de dura realitate a... nimicului. Aceeaşi

penumbră pe care o întâlnise şi pe scări şi pe care lanterna nu reuşeşte să o combată cu raza ei.

– Ce e asta? Unde suntem?

– Ţine puţin, o roagă Rafael, dându-i lanterna.

Sarah profită pentru a lumina locul, neluându-l în seamă pe Rafael. Singurul lucru pe care îl vede e pământ. Pământ şi iar pământ, nu reuşeşte să îşi dea seama dacă ce vede e continuarea pasajului sau un fel de catacombe.

– Dacă nu te superi, poţi să luminezi aici? îi cere Rafael ca şi cum asta ar fi aşteptat de la început. Trebuie să fie pe aici.

– Ce?

Înfipt în peretele vălurit din piatră sau pământ, Sarah nu îşi dă seama, e un ţăruş învelit cu un fel de cârpă la capăt. O torţă.

După câteva clipe, Rafael o aprinde cu ajutorul unei brichete şi o lumină caldă cucereşte o porţiune din întuneric. Se află în faţa unui tunel imens, săpat în piatră şi fără sfârşit la o primă vedere, cel puţin până unde bate torţa. Câţiva şobolani se ascund în găurile mai apropiate, fugind de invadatori, dar nu sunt nici pe departe milioane sau măcar mii. Sarah se aştepta la un subsol somptuos, plin de lumină şi bogăţii, zeci de servitori aşteptând ordinele nobililor sau doamnelor care dansau într-un salon mare, toţi în ţinute preţioase. Visul nu corespunde niciodată exact realităţii. În schimb, găseşte o săpătură nefinisată care nu e decât un pasaj spre altă parte.

– Unde suntem?

– Bine ai venit în catacombele Mănăstirii Mafra, o anunţă Rafael, privindu-i expresia uimită. Mergem?

Sarah nu răspunde. E într-o stare atât de apatică, încât pentru câteva secunde se simte incapabilă să rostească vreun cuvânt.

– Tata vine să se întâlnească cu noi aici?

– Nu, tatăl tău aici stă.

Capitolul 43

Avionul înaintează la viteză maximă, la o altitudine de patruzeci şi două de mii de picioare. Timpul nu e un avantaj pentru cei de dinăuntru, care spre deosebire de avioanele normale, nu stau aşezaţi pe locurile lor cu centurile legate. Nici pomeneală. Cabina avionului este ca sala de lucru din clădirea pe care o ocupă în Londra, cu mai multe persoane de o parte şi de alta, ţipând ordine, aplecate la calculatoare sau alte aparate, vorbind la telefon, acţiuni nenumărate şi deloc diferite faţă de cele cu care se ocupăpe pământ. De fapt, singura diferenţă e că nu pot să iasă la o cafea, doar atât.

Singurele griji în zboruri ca acesta sunt mereu periculoasele decolări şi aterizări, în timpul cărora pasagerii sunt obligaţi să se aşeze la locurile lor prin cabină.

Precum pe pământ, aşa şi în cer, Geoffrey Barnes are biroul lui separat de restul plevei, cu un fotoliu de piele, destul de confortabil, de unde controlează jocul, care deja durează de prea mult timp. Thompson s-a dovedit a fi o achiziţie importantă, readucându-i în joc, după ce a urmat un indiciu. Bea o cafea în biroul directorului, aşezându-se pe un scaun lipsit de luxul celui al lui Barnes.

– Sharon Stone. Ce nenorociţi, spune Barnes, gânditor. Tipul nu glumea.

– Care tip? întreabă Thompson.

– Unul de la Muzeul Britanic. Nu contează.

Faţă de biroul din Londra, cel de aici nu are geamuri care să îi permită lui Barnes să inspecteze munca agenţilor, totuşi îi convine, aşa nu văd nici cei de afară şi poate face ce are chef... sau nu.

Pe dinafara biroului, Staughton lucrează la postul lui dintotdeauna, cel pe care îl preferă mai presus de orice muncă de teren, studiu şi verificare de date. Fie într-un avion, într-o casă, într-o dubă, orice e mai bine decât să trebuiască să iasă pe teren ca să strângă informaţii aşa cum tocmai a făcut în apartamentul lui Hans. Jeronimo Staughton nu e făcut pentru asta. Arma lui e calculatorul. Imprimanta de lângă el începe să scoată hârtii cu o viteză ameţitoare.

Ăştia mă fac cu nervii, protestează în gând, încordat din cauza celor patru bărbaţi îmbrăcaţi în negru, aşezaţi în fundul cabinei, nemişcaţi de când a decolat avionul. Nu au vorbit unii cu alţii, parcă sunt nişte statui într-o piaţă, aşteptând o monedă ca să îşi schimbe poziţia. Costume la fel, călcate impecabil, amintind de agenţii din filmul *The Matrix*. Le mai lipsesc doar ochelarii de soare.

Alt lucru pe care Staughton nu îl suportă, costumele şi stilul formal al agenţilor. Preferă blugii, sau să se îmbrace cum îi vine, atâta vreme cât nu apare cu o barbă de trei zile şi cu părul ciufulit de pernă. În ziua în care vor obliga toate efectivele să se îmbrace la costum şi cravată, Staughton e primul care îşi va da demisia. Imprimanta aruncă şi ultima hârtie şi Staughton, punându-le pe toate într-o copertă, se îndreaptă spre biroul şefului.

– Nu mai suport să-i mai văd pe ăia, spune în timp ce intră în birou.

– Atunci nu te mai uita, îi sugerează Thompson.

– Ăia sunt din Gardă? întreabă Staughton. Nu par deloc periculoşi.

– Vorbeşte mai încet, Staughton. Tipii ăia sunt nişte animale, îl avertizează Barnes. Noutăţi?

– Deci. Au luat trenul Eurostar de la Waterloo până la Paris, apoi au luat un avion în Orly care a aterizat la Lisabona acum două ore. Avem deja oameni pe teren care încearcă să descopere ce au făcut între timp şi unde sunt.

– Sharon Stone, oftează Barnes. Ce nenorociţi.

Vreo idee despre scopul vizitei? întreabă Thompson.

– Să vorbească cu tatăl ei. Mai mult ca sigur, spune Barnes.

– Dar nu e la moşia familiei, în Beja. Am căutat deja acolo. Acum îi cercetăm rudele.

– Avem doar o şansă, dragii mei, îi anunţă Barnes. Nu vor folosi aceleaşi paşapoarte a doua oară. Jack nu va face greşeala asta.

– Ce porcărie să ai drept ţintă pe cineva care ştie cum să facă lucrurile, se plânge Thompson.

– Staughton, care e ora estimată de sosire? întreabă Barnes.

– În două ore trebuie să aterizăm pe Aeroportul Militar Figo Maduro.

– Ok. Pune lumea să caute în hoteluri, firme de închiriat maşini, companii de taxi, de aparate de zbor. Fă rost de interpreţi pentru cine are probleme cu limba. Să arate pozele lor, dar să nu le lase nimănui. Nu vrem să se amestece poliţia portugheză şi, cu atât mai puţin, ziariştii. *Low-profile*, dar rapid. Ocupă-te de asta. Vrem să avem indicii când aterizăm.

Staughton, care intră cu un vraf de hârtii, iese cu altul, de sarcini, dar aşa se simte bine, în mijlocul hârţogăriilor, ordinelor de procesare a informaţiei. Câteva telefoane şi pune lucrurile în funcţiune, maşina să funcţioneze astfel încât să producă indicii cât mai repede cu putinţă. Mai rămâne doar să spere că acest Jack Payne nu e mai şmecher decât ei toţi la un loc şi să nu aibă darul invizibilităţii. Dacă el şi femeia nu apar, vor cădea capete în agenţie.

Şi idioţii ăia parcă sunt nişte statui. Mă calcă pe nervi.

– De ce au ales să se ducă în Portugalia ca să îl caute pe tatăl ei? întreabă Thompson, încă relaxat în biroul lui Barnes.

– Bănuiesc că s-au dus să caute răspunsuri. Şi să definească strategia pentru paşii următori.

– Dar el nu e membru P2?

– Teoretic.

– Teoretic?

– Teoretic există două funcţii în P2. Cea modernă şi cea veche. Tatăl ei aparţine de cea veche.

– Atunci există două P2?

– Nu se poate spune aşa. E o singură P2. Membrii vechi nu au autoritate în noul context. Dar de existat, există. Şi dau o grămadă de furcă.

– Astea sunt manevrele lor toate?

– Da. Până şi Vaticanul e în alertă. Trebuie să punem mâna pe hârtii cât mai repede, dacă nu, suntem în căcat până la gât.

– Şi ce se întâmplă dacă intrăm în căcat până la gât?

– Ne înghite cu totul, Thompson, nu mai putem ieşi.

Capitolul 44

– Ce vroiai să spui prin tatăl meu stă aici? întreabă Sarah cât traversează coridorul lung săpat în piatră. E destul de înalt încât să încapă amândoi în picioare şi încă mai sunt câţiva metri, cine l-a construit nu vroia ca cei care îl foloseau să se rănească. Şi pereţii sunt depărtaţi.

– Exact asta, răspunde Rafael ridicând torţa. Pare că ştie unde merge.

– Cum e posibil? se miră Sarah, neînţelegând cum cineva poate trăi acolo.

– Suntem descendenţii oamenilor cavernelor. Asta e lux faţă de ce era atunci.

– Deci e adevărat. Mănăstirea are subsol, se gândeşte cu voce tare, uimită.

– Se zice că nu e fum fără foc, o atenţionează Rafael, acum că tunelul coteşte la stânga. Nu are milioane de şobolani, nici nu e luxos cum se crede, dar există.

Inima lui Sarah se face din ce în ce mai mică. Momentul reîntâlnirii cu altă persoană care ieri era încă tatăl ei iar azi e un amestec de necunoscut şi dezamăgire. Cum e posibil să nu fi pus niciodată la îndoială caracterul lui exemplar, conduita lui socială, e adevărat că părea un erou, un om demn, fără nicio pată care să fi atentat la onoarea lui, fie în calitate de tată, fie în calitate de militar, fie în calitate de bărbat. Ieri toate astea au fost spulberate. Nici onoare, nici caracter exemplar, nici nimic. Tatăl ei s-a transformat în domnul Raul, cineva esenţial pentru ce se va întâmpla cu viaţa ei şi despre care îşi imaginează că îi va elucida toate câte i s-au întâmplat de când s-a întors la Londra. Acum, din nou pe pământ natal, prin forţa împrejurărilor, parcurge subsolul portughez, catacombele

mănăstirii Mafra, de puţini ştiute, călcate de şi mai puţini, încercând să se convingă să fie puternică, să nu se lase în faţa domnului Raul, tatăl biologic din considerente ştiinţifice şi nimic mai mult. Totuşi, ochii îi sunt umezi, fără să plângă şi, cufundată în gânduri, abia după ceva vreme observă uşa imensă de lemn care pune capăt tunelului, zărindu-se mai în faţă, deja în bătaia luminii torţei. Trece pe deasupra capetelor lor ceva în zbor, cu mare viteză, făcând-o pe Sarah să scoată un ţipăt. Cu siguranţă ceva viu.

– E un liliac. E doar un liliac, o calmează Rafael.

Sarah observă deschizătura prin care animalul a ieşit şi alta în faţă, pe o latură a tunelului, pe unde a intrat.

Ce e cu găurile alea?

– Pasaje către alte locuri.

– Ce locuri?

– E o reţea de tuneluri care dau în galerii independente, adăposturi şi pasaje. Nu am avut niciodată timp să explorez toată lungimea, aşa că nu ştiu exact unde ies, îi explică Rafael calm. Ştiai că pe timpul Invaziilor Franceze familia regală s-a gândit să se mute aici? o întreabă Rafael, distrăgându-i de tot atenţia de la gândurile ei.

– Serios? Dom João VI? Cel care a plecat în Brazilia?

– Chiar el. După cum e evident, până la urmă s-au dus în Brazilia. Era totuşi mai sigur.

– Şi mai departe.

Portugalia fusese invadată de trei ori în prima decadă a secolului al XIX-lea, aşa numitele Invazii Franceze ale lui Napoleon. Şi, de trei ori, nesfârşitele şi teribilele armate napoleonice au fost alungate de pe teritoriul portughez cu ajutorul armatei engleze, conduse de celebrul Duce de Wellington, Arthur Wellesley, care mai avea şi titlurile de Duce al Victoriei şi Conte de Vimeiro.

Într-un sfârşit ajung la uşă şi Sarah aşteaptă ca Rafael să o deschidă. Dar nu o face. Se apropie de bucata imensă de lemn care sigilează intrarea spre celălalt loc şi bate

puternic de trei ori. O dată. Tăcere. De două ori. Tăcere. De trei ori. Tăcere.

Nu aşteaptă mult până aud zăvoarele şi încuietorile deschizându-se pe partea cealaltă. Sarah e agitată, pe măsură ce uşa enormă e mai aproape de a fi deschisă. Un moment de tăcere, care lui Sarah i s-a părut mai lung decât a fost în realitate, provocându-i un fior rece în stomac, nervii pun stăpânire pe corp, anticipând deschiderea uşii. Scârţâitul balamalelor anunţă deschiderea efectivă. Când se face destul spaţiu ca să treacă, apare cineva care îi priveşte cu un zâmbet sincer pe buze. Sarah se strecoară înăuntru, dar nu îşi dă de gol nervozitatea, în afară de un tremur al membrelor superioare şi inferioare. Este Raul Brandão Monteiro, tatăl ei.

– Ce faceţi? îl întreabă Rafael, îmbrăţişându-l şi bătându-l afectuos pe spate. O revedere între prieteni.

– Deocamdată toate bune, răspunde celălalt.

După ce îl îmbrăţişează, Raul se uită către fiica lui, cu ochii înlăcrimaţi implorând iertare.

– Sarah, fata mea... exclamă, apropiindu-se de ea.

Cu ochii plini de lacrimi, primul impuls al lui Sarah este să ridice mâna ca să îl lovească pe tatăl ei. El îi prinde mâna deja în aer şi apoi face acelaşi lucru cu cealaltă, care era cât pe ce să i se lipească de obraz.

Lacrimile curg pe chipurile amândurora. Apa durerii, suferinţei, dezamăgirii. Ţinând-o încă de încheieturi, Raul o trage înspre el şi o îmbrăţişează cu putere.

– Iartă-mă, dragostea mea. Iartă-mă, îi spune la ureche, pe un ton sincer.

Sarah, reticentă, încă încearcă să nu răspundă îmbrăţişării tatălui ei, dar corpul părintelui îi transmite siguranţa pe care numai părinţii ştiu să ne-o dea, protecţia paternă, chemarea sângelui, simţul protector şi, aproape fără să-şi dea seama, se trezeşte prinsă de el cu toată forţa, fără să vrea să îi mai dea drumul. Începe să plângă convulsiv, un plâns cu sughiţuri şi necontrolat, ca un copil.

Un plâns curativ şi regenerativ, care despovărează, care goleşte sufletul, care dă alinare, speranţă, forţă, lumina de la capătul tunelului...

Un tunel care se afla de partea cealaltă a uşii, capătul unui coridor îmbrăcat în *azulejos*[1] cu motivele descoperirilor portugheze pictate în albastru. Caravelele Ordinului lui Hristos înfruntând mările revoltate, *Adamastor*[2], noile popoare, duşmanii... Fiecare imagine având alături o strofă din *Lusiada,* opera naţiunii, scrisă de marele poet Camões, mai măreţ mort decât viu, şi care atunci când a sfârşit în mizerie a luat cu sine şi patria, care a trecut în mâinile spaniolilor şi a fost recuperată abia şaizeci de ani mai târziu, în anul Domnului 1640, mai exact la 1 decembrie, o dată sărbătorită şi astăzi.

Se sfârşesc saluturile, se înfrânează sentimentele şi îşi reiau drumul.

– Hai, îi spune Raul fiicei lui, afectuos. Veniţi, veniţi.

Rafael închide uşa, trâgând la loc zăvoarele şi redând siguranţa adăpostului. Stinge torţa, acolo nu mai au nevoie de ea, e destulă lumină, de la lămpile fixate în perete pe toată lungimea coridorului. Plăci de marmură acoperă podeaua, făcând locul să parăşi mai auster. De fapt, văzându-se acolo, Sarah înţelege acum căreţeaua de tuneluri dărăpănate, nefinisate, e doar un mijloc pentru a atinge un scop. Pasajele nu au nevoie de lux, doar în adăposturi e necesar. Uşa enormă reprezintă chiar separarea a două lumi.

---

1 – Azulejo – faianţă pictată, folosită iniţial ca izolare termică în interiorul şi exteriorul caselor din Portugalia, şi care mai apoi a ajuns o formă decorativă, de exprimare artisitică, încă reprezentativă culturii portugheze.

2 – Monstru marin mitologic inventat de poetul portughez Luís de Camões în *Lusiada* (1527), simbolizând forţele naturii pe care navigatorii portughezi trebuiau să le biruiască în secolul descoperirilor geografice.

La capătul coridorului aventurii eroice lusitane, se deschide o terasă amplă în ambele părţi. Greutatea arcelor e susţinută de mai multe coloane. E delimitată de balustrade din fier forjat pentru cine doreşte să admire salonul care se dezvăluie jos. Un spaţiu enorm cu tot confortul necesar vieţii cotidiene. Două scări pornesc de pe fiecare parte a terasei, în linie curbă până aproape în mijlocul salonului. De tavanul în formă de cupolă atârnă o lustră enormă care iluminează tot spaţiul. Pereţii îmbrăcaţi în tapiserii, un pian cu coadă, mai multe canapele, perne şi o masă de douăzeci de locuri. Aripi date imaginaţiei, toate o duc pe Sarah cu gândul la un harem, mai lipsesc doar femeile... şi sultanul.

Încă pe terasă, Sarah observă trei uşi de fiecare parte, probabil dormitoare, biblioteca şi altele de genul. Raul îi conduce la scara din stânga şi, după ce coboară treptele de marmură, îi invită să se aşeze pe o canapea mare.

– Vreţi să mâncaţi ceva? întreabă Raul încă în picioare. Sau să beţi ceva? N-am mare lucru, dar putem să găsim una alta. Le vorbeşte pe un ton bucuros de revedere.

– Eşti singur aici? îl întreabă fiica, ignorând oferta.

– Da.

– Şi mama?

– E bine, nu-ţi face griji.

– De ce n-ai adus-o aici cu tine?

– Pentru că n-ar fi suportat nicio zi aici. N-are televizor, radio, internet, reţea...

– Unde e? continuă pe un ton voit rece. Şocul revederii a trecut, precum şi înlănţuirea sentimentelor comune dintre tată şi fiică. Lacrimile s-au uscat şi mintea reia controlul, amintind ce s-a întâmplat, îndoielile care plutesc în aer, tot ce e în joc.

– Într-o casă în siguranţă. Pe lângă Porto, răspunde tatăl. Am pus-o la curent cu toate. Nu a reacţionat prea bine, după cum îţi poţi imagina... O aprobare din cap din partea lui Sarah, amândoi o cunosc pe femeia despre care

e vorba. Ea vroia să plece la Londra să te caute, dar când a înţeles dimensiunea problemei, m-a ascultat până la urmă. Nu poate să umble liberă pe unde vrea. Dacă o prind, o pot folosi ca monedă de schimb, ştiţi foarte bine. De fapt, am fost informat că cei de la CIA sunt deja activi în ţară.

– Îmi imaginez, afirmă Rafael. Dar probabil mai suntem încă în siguranţă câteva ore.

– Câteva ore? Lui Sarah nu îi vine să creadă.

– Da, câteva ore, repetă tatăl ei. Oamenii ăştia sunt foarte bine pregătiţi. Poate nu refac chiar toţi paşii voştri, dar întotdeauna laşi o urmă, iar ei o prind imediat.

Teama îi curge din nou prin vene lui Sarah, accelerându-i fluxul şi provocându-i fiori reci.

– Ne pot găsi aici?

– Nu aici, o lămureşte Rafael rapid. Dar ne pot situa în Mafra.

– Cum aşa?

– Dacă descoperă firma de unde am închiriat elicopterul cu care am sărit în zonă. Elicopterul se opreşte în Porto, tocmai din cauza asta. Dar când va ateriza şi vor vedea că pasagerii nu au ajuns, pilotul nu le va ascunde adevărul. Dar aşa mai câştigăm nişte timp.

– Atunci pot afla şi la ce hotel am stat?

– Teoretic, da. Dacă verifică la toate recepţiile din ţară. Dar dacă îl localizează pe taximetristul care ne-a dus de la aeroport la hotel nu e niciun pericol pentru că...

– Ştiu, îl întrerupe Sarah, amintindu-şi că atunci când au luat taxiul, Rafael spusese că merg la Hotelul Le Meridien. Când au ajuns şi Sarah credea că va face în sfârşit baia dorită, Rafael a început să meargă în sens opus faţă de hotel. L-a întrebat unde se ducea şi el i-a răspuns că nu rămâneau acolo. Au mers pe jos mai bine de un kilometru până la Hotelul Altis. Acum, că a înţeles tactica lui, e mai liniştită. Ar fi putut să piardă tot. Ei or să creadă că am rămas la Le Meridien.

– Exact.

De ce n-am venit cu taxiul sau n-am închiriat o maşină? Ceva ce ar fi făcut orice persoană normală, în loc să ne aruncăm dintr-un elicopter? întreabă Sarah, vizibil enervată.

– Pentru că aici sub pământ suntem în siguranţă şi ideea era să te aduc cât mai repede cu putinţă. Bănuiesc că sunt cu câteva ore în urma noastră, dar nu puteam să le fac munca mai uşoară. Cu maşina sau cu taxiul, probabilităţile erau mult mai mari să ne prindă, dacă erau deja în Portugalia. Ca să fie clar, nu zic că sunt pe urmele noastre sau că deja au înconjurat Mafra. Nici gând. Dar există şi posibilitatea asta şi trebuie să fim pregătiţi.

– Înţeleg, spune Sarah, gânditoare. După câteva momente îl priveşte în ochi pe tatăl ei. După câte se vede, nu avem prea mult timp de pierdut, aşa că mai bine începe să-mi povesteşti tot ce ştii, de la început şi fără să omiţi nimic.

Raul se aşază în faţa lor, de partea cealaltă a unei măsuţe de cafea închisă la culoare şi foarte lucrată.

– Corect. Ai tot dreptul să ştii. Ce ţi-a povestit Rafael până acum?

– Nimic bun. Nişte lucruri oribile şi, în afară de asta, am mai şi primit o listă de nemernici, în care e menţionat şi numele tău.

– Hai să ne calmăm, îi cere Raul pe un ton împăciuitor.

– Să ne calmăm? Îmi ceri să fiu calmă? Mă urmăresc nişte tipi de la o sectă pe nume P2, care mai au şi CIA-ul de partea lor, şi vrei să fiu calmă? Mai ales după ce am aflat că au omorât persoane importante. Până şi un Papă, ca să vezi. Raul observă tonul sarcastic al fiicei. Poate ai fost chiar tu.

– N-am fost eu. Îţi garantez. Acum o să te linişteşti şi o să auzi ce am de spus. Dar mai întâi o să bem toţi un pahar de vin de Porto, ai înţeles? Tonul militar vine de sus, aceasta e vocea Căpitanului Monteiro, jignit de ideea

că fiica lui ar putea gândi că l-a omorât pe Ioan Paul I. Se ridică şi face ce a zis, umple trei pahare cu *Porto Ferreira Vintage* şi dă fiecăruia câte unul. Rafael e neclintit şi senin, aşezat lângă Sarah, pe post de înger păzitor. Raul se întoarce la locul lui şi ia o înghiţitură din licoarea delicioasă, admirată în toată lumea.

– Orice om face greşeli de-a lungul vieţii. Eu nu sunt o excepţie. În 1971 m-am înrolat în P2 pentru că am crezut că pot rezolva ceva. În Portugalia trăiam sub dictatură şi P2 îmi permitea să pot să fac ceva ca să schimb situaţia. Sau cel puţin aşa am vrut să cred. Când am înţeles motivul adevărat al liderilor, m-am îndepărtat rapid. Din nefericire, nimeni nu pleacă din P2 din proprie voinţă. Doar dacă e în interesul organizaţiei. N-am fost singurul portughez, după cum ai văzut probabil în listă. Şi mai erau încă, dar au avut norocul să nu apară nici în asta, nici în cea publicată în 1981.

– Am văzut, spune Sarah. Nume foarte cunoscute în politica noastră. Raul nu bagă în seamă comentariile fetei.

– Revenind la ce ne interesează, relaţia mea cu P2 s-a terminat în 1981. A mea şi a multor altora. Dar organizaţia continuă să existe, cum ai văzut cu ochii tăi, şi a ajuns şi mai rău. În timpul stagiului meu, ca să-i zic aşa, în P2, în cei unsprezece ani nu am pus viaţa nimănui în pericol, nici n-am omorât pe nimeni. Ultima frază o rosteşte privindu-şi fiica în ochi, ca să nu existe îndoieli. Am ţinut sub urmărire multe persoane în Portugalia, persoane pe care organizaţia le vroiau constant urmărite. Alţii erau străini, care locuiau aici, sau erau în trecere. Din ce ştiu eu, doar una din aceste două ţinte a fost eliminată, dar nu de mâna mea. Unul dintre ei era Sá Carneiro.

– Doamne Dumnezeule, exclamă Sarah. Încă unul.

– Şi cu asta s-a încheiat legătura mea cu ei.

– Şi cum a început a mea?

– Ajungem şi acolo. Mai întâi trebuie să-ţi explic ce fel de hârtii sunt astea. Vorbim de treisprezece foi.

– Treisprezece? Dar eu am doar două. Adică trei. Dar una s-a pierdut... în burta cuiva. Se întoarce către Rafael. Cea cu codul.

– Ce cod? întreabă tatăl brusc. Nu, aşteptaţi, vorbim despre asta după aia. Acum lăsaţi-mă să termin. Cele treisprezece foi includ lista, patru foi cu informaţii despre înalţii funcţionari de la Vatican şi nu numai, altă listă care indica viitoarele numiri pe care Papa avea să le facă, din care unele intrau în vigoare chiar în ziua în care a murit, mai multe însemnări despre măsuri papale pe care avea să le ia pe termen scurt, mediu şi lung, din care reieşea un Papă polemic pentru partea mai conservatoare a Bisericii, şi cel de-al Treilea Secret de la Fátima.

– Al Treilea Secret de la Fátima? Sarah devine curioasă. Cel pe care l-a dezvăluit Ioan Paul al II-lea în 2000?

Raul se uită surprins la Sarah.

– Evident că nu. *Adevăratul* al Treilea Secret.

– Şi ce au dezvăluit în 2000 nu era adevărat?

– Adevăratul Secret revelează moartea unui bărbat îmbrăcat în alb de mâna celor din tagma lui. Raul face o pauză ca să lase să se aşeze mesajul pe care tocmai l-a expus, şi mai ia o înghiţitură de Porto.

Sarah încă se gândeşte la informaţia ciudată pe care i-a dat-o tatăl ei, încercând să-i estimeze dimensiunea şi efectele. După părerea ei, e prea mult pentru a putea trăi apoi cu inima uşoară, aşa că, dacă ar fi fost după ea, ar fi ales să ascundă tot, încât să nu afle nimeni niciodată.

– Atunci de ce au mai venit cu povestea aia din 2000?

– Pentru că trebuiau să inventeze ceva. Şi era de preferat să înşele aşteptările decât să spună că al Treilea Secret consta în asasinarea unui Papă.

– Da, normal, spune Sarah gânditoare. *Are logică*, îşi spune. *Are logică*. Înţeleg că nu e uşor să trăieşti cu aşa ceva, completează.

– Nu este. De asta le-a luat aşa mult timp, ca să scape de el. Au făcut apoi anunţul din 2000, foarte bine pus în

scenă, credincioşii au crezut, necredincioşii la fel şi s-a rezolvat.

– Înţeleg. Continuă Sarah. Paharul ei de porto este neatins. Cel al lui Rafael nu mai are decât o urmă rozalie pe fund, dovadă că a avut cândva ceva în el. Cum de au apărut hârtiile abia acum?

– Asta...

– Sau de fapt, dacă cei din tagma lui din Vatican l-au omorât, de ce nu au păstrat hârtiile, sau de ce nu le-au distrus?

– Stai să lămurim un lucru. Vaticanul, ca instituţie, nu a avut nimic de-a face cu asta. Un grup de oameni rău intenţionaţi, chiar dacă ascunşi sub un veştmânt sau o baretă roşie, nu reprezintă toată Biserica. Azi, ca şi în 1978, mai sunt oameni răi la Vatican, diferenţa fiind că nu mai ocupă funcţii la fel de influente. Curia romană, deşi la fel de controlată şi conservatoare ca în 1978, de fapt chiar mai mult decât atunci, nu mai are azi nicio influenţă în P2, capabilă să manipuleze conclave sau alegerile Papei. Evident, există alte organizaţii care au rolul ăsta, dar nu mai spală bani sau fac titluri false.

Sarah ascultă scandalizată.

– Să manipuleze conclave? Păi şi cardinalii? Şi Duhul Sfânt?

– Unicul Duh Sfânt pe care îl cunosc e numele unei bănci portugheze, afirmă tatăl ei ironic. E clar că conclavele sunt, înainte de toate, un act politic, supus influenţelor şi manipulărilor externe, ca la orice alegere de partid. Există candidaţi la titlul de Papă care, până la data la care începe Conclavul, îşi fac campanie, încercând să atragă cât mai multe voturi. Curia îl alege pe al ei, susţinută de organizaţii puternice, iar când cardinalii intră în conclav, de fapt e totul decis deja.

Deci e doar de faţadă?

– Teoretic.

– Teoretic?

– Biserica e împărţită în mai multe grupuri. Cel mai conservator, reprezentat de curie, şi altele mai liberale. N-are rost să le enumăr pe toate. Din momentul în care unul din grupuri devine predominant, ceilalţi cardinali merg cu valul.

– Unde îi duce locomotiva trenului. Raul se miră de expresia ei.

– Da, poţi pune problema şi aşa.

– Şi asta s-a întâmplat şi în 1978?

– Nu. Curia nu a reuşit să îl aleagă pe cardinalul Siri, care era cel preferat. Un grup de cardinali care nu erau italieni s-a unit ca să îl aleagă pe Albino Luciani. Asta l-a omorât.

Liniştea se reinstalează în salon, undeva sub mănăstirea Mafra, devorând cuvintele şi transformându-le în teorii pe care Sarah le interiorizează în felul ei, iar Rafael în felul lui. Dar mare parte din dezvăluirile lui Raul le ştia deja.

– Deja, la al doilea conclav din 1978, anul celor trei Papi, n-au mai riscat şi au ales pe cineva pe care puteau să îl controleze, reia Raul. Şi ce să mai, au nimerit la fix. Nu era doar un Papă complet manipulat de curie, ci a reuşit şi să stabilească o relaţie fantastică cu credincioşii.

– Nu-l vedeam deloc aşa pe Ioan Paul al II-lea.

– Nimeni nu-l vedea. Dar nimeni de bună credinţă nu ar fi putut să-l învinuiască. Mai întâi, pentru că a primit un avertisment foarte serios în 1981, deşi iniţial era plănuită îndepărtarea lui din funcţie, nu doar un sfat. Şi apoi pentru că Vaticanul, indirect, a băgat aproape un miliard de dolari în buzunarul *Solidarităţii*.

– *Solidarităţii*?

– Un sindicat polonez, înfiinţat în Gdansk, care a reuşit să dea jos regimul comunist din ţară. Cu fonduri de la Vatican şi de la americani.

– Tot comunismul era scopul, exclamă Sarah.

– Da. Nu doar americanii sunt obsedaţi de comunişti. Mai e şi Vaticanul.

– Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce acela care l-a omorât pe Papă nu a păstrat hârtiile? Eu aşa aş fi făcut.

– Pentru că Papa, continuă tatăl pe un ton lămuritor, nu a murit din cauza hârtiilor pe care le avea în mână. În afară de asta, unul dintre cei care au ordonat operaţiunea a avut grijă să le scoată mai târziu din camera Papei. Le-a dat făptuitorului, care le-a scos repede din Vatican. Ordinul era să le distrugă, dar el n-a făcut-o.

– De ce?

– Bună întrebare. Cred că pentru a-şi păstra un avantaj faţă de adversari. Sau chiar ca să se salveze pe el, dacă în viitor, cei care au ordonat ar fi vrut să scape de el.

– Ok, spune Sarah, încuviinţând din cap că a înţeles. Atunci a venit vremea lui de ce. De ce l-au omorât pe Papă?

– Bei paharul de Porto? întreabă Rafael din senin. De mult nu i se auzise vocea. Sarah se uită la el. Nu vroia să o întrerupă, dar setea nu aşteaptă momentele potrivite, vine când are chef şi cere atenţie pe loc.

– Nu, răspunde ea, dându-i paharul. Te rog.

– Mulţumesc, îi spune Rafael, luându-l fără prea multe formalităţi.

Cel mai bine ar fi să-şi expună toate îndoielile cât mai rapid, ca să termine cu subiectul:

– Tata, vreau să ştiu cine l-a omorât pe Papă, de ce, cine e Firenzi, numele îmi sună cunoscut, dar nu reuşesc să-mi amintesc de unde, şi cum intru eu în toată povestea asta.

– Mă scuzaţi că vă întrerup, Căpitane, dar mai bine continuăm discuţia în maşină.

– În maşină? Ce maşină? întreabă Sarah, mirată.

– O maşină pe care o am afară, îi explică tatăl. Cu ce crezi că mergeam?

– Nu ştiu. Cu el orice e posibil, se plânge Sarah privindu-l pe Rafael. Dar unde mergem? Nu suntem în siguranţă aici?

– Ba da. Dar în curând Mafra va fi plină de agenţi şi nu putem risca să nu mai avem pe unde scăpa de aici. E obligatoriu să avem o posibilitate de manevră. Întotdeauna cu un pas înainte, clarifică Rafael.

– Chiar crezi că ne localizează în Mafra?

– Sunt sigur.

Capitolul 45

Profităm de apariţia acestui interludiu ca să ne întoarcem cu câteva zile în urmă, la Roma, în apartamentul din Via Veneto, la etajul trei, unde mişcarea e constantă în clădire. Un du-te vino continuu de chiriaşi, rude, prieteni şi curieri care urcă şi coboară scările de nenumărate ori. Totuşi, la etajul trei domneşte liniştea, de când au intrat trei bărbaţi în zori. Cine i-ar fi văzut ar fi observat că au stat doar zece minute, apoi doar doi au ieşit, lăsându-l pe al treilea înăuntru... dar nu a văzut nimeni.

Al treilea nu dă niciun fel de semn de viaţă de atunci, nu se aud nici paşi dintr-o cameră într-alta, nici apa curgând, niciun dulap deschis, niciun sertar. Vecinul liniştit pe care oricine şi-l doreşte. Poate a băut prea mult cu o seară înainte în vreo *trattoria* sau în vreun bar, iar prietenii, prudenţi, au avut grijă de el şi l-au adus acasă unde acum doarme până corpul îşi recuperează forţele pierdute. Poate munceşte în ture şi colegii l-au însoţit ca să mai bea un pahar înainte de a se duce acasă. Dacă ar fi aşa, bărbatul poate doarme somnul binefăcător care îl va repune pe picioare pentru încă o noapte de muncă. Multe teorii, multe explicaţii posibile, cert este că nu se aude, dar el este înăuntru.

Să ne îndreptăm atenţia acum asupra acestui domn în vârstă care urcă anevoie scările, sprijinit într-un baston şi însoţit de un bărbat într-un costum Armani de culoare neagră, care îl ajută să urce, sprijinindu-l pe partea fără baston. Când ajung la uşa închisă de la etajul trei, unde nu mişcă nimic, asistentul bagă o cheie în uşă.

– Stai, ordonă cel în vârstă, gâfâind. Urcarea l-a obosit foarte tare. Stai să-mi recapăt suflul, îi explică. Cine l-ar auzi ar crede că e astmatic.

Asistentul se supune prompt, îndreptându-se ca un militar. Mai durează puţin până când domnul în vârstă îşi reglează respiraţia, dar de îndată ce reuşeşte, ia o poziţie sobră, în care bastonul pare doar un accesoriu, nu un sprijin. După cât se vede, imaginea e importantă pentru el. La un simplu gest asistentul ştie că, în sfârşit, poate deschide uşa. Învârte cheia de două ori şi o împinge uşor, lăsând să se vadă holul de intrare al apartamentului. Intră fără ceremonii, cel mai în vârstă în faţă, evident, iar celălalt în urma lui, închizând uşa după el, fără zgomot.

– Unde e? întreabă bătrânul impacientat.

– Au spus că l-au pus în dormitor.

Merg până în dormitor, unde un bărbat e legat de pat. Cuvertura e pătată de sânge, de la o rană la umăr. Transpiră intens pe faţă şi pe corp şi e îmbrăcat doar cu un tricou cu mânecă scurtă şi în chiloţi. Ridică privirea ca să îşi vadă musafirii, în ciuda poziţiei umilitoare, nu îl va vedea nimeni supus. Este bărbatul pe care îl ştim ca Monsenior Valdemar Firenzi.

– Monseniore, îl salută bărbatul cu un zâmbet cinic. Monsenior Firenzi rămâne înmărmurit când îl vede.

– Dumneavoastră? se bâlbâie.

– Chiar eu. Înconjoară patul şi se aşază lângă Monsenior, pe un scaun care se afla deja acolo. Credeaţi că puteaţi să scăpaţi?

– Să scap de ce? Uimirea încă e pe chipul lui Valdemar Firenzi.

– Nu faceţi pe neştiutorul, dragul meu. Aveţi ceva ce-mi aparţine. Şi vreau doar să îmi revină ce e al meu.

Valdemar Firenzi se uită la asistent care îşi scoate haina lucioasă şi o lasă cu grijă pe spătarul unui scaun.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Pe neaşteptate primeşte un pumn care îi crapă buza, lăsand să se scurgă un fir de sânge. Când îşi revine îl vede pe asistent, aproape în aceeaşi poziţie, ca şi cum nu ar fi făcut nimic, cu o profundă expresie de calm.

– Dragul meu Monsenior, departe de mine să vreau să folosesc tactici de tortură asupra dumneavoastră ca să recuperez ce mi se cuvine. Dar m-aţi dezamăgit profund. Aşa de tare încât nu ştiu dacă îmi voi reveni. Până la urmă, *aţi furat* ceva ce îmi aparţine. Se apleacă asupra lui Firenzi, captându-i atenţia. Înţelegeţi gravitatea situaţiei. Aţi furat. Adică, dacă nu mă pot încrede într-un om al Bisericii, atunci în cine?

Cel în vârstă se ridică şi se plimbă prin cameră, gânditor.

– Înţelegeţi dilema în care m-aţi pus? Nici Bisericii nu îi pot încredinţa speranţa mea, dragostea mea. Din cauza dumneavoastră. Vă întreb, dragul meu Monsenior, şi acum? Îl priveşte în ochi. Acum?

– Ştiţi foarte bine ce aţi făcut, spune Firenzi.

– Ce am făcut? Ce am făcut? Spuneţi-mi dacă nu din asta trăieşte lumea? Din a face. Toţi facem.

– Nu faceţi pe prostul! exclamă Valdemar Firenzi. Mai primeşte un pumn, ca o corecţie. În acelaşi loc ca pe primul, ca şi cum i-ar zice că nu aşa se vorbeşte domnului în vârstă.

– N-am toată ziua la dispoziţie. Vreau să văd hârtiile în mâna mea cât mai repede, aşa că faceţi bine şi ziceţi unde sunt.

Încă un pumn, fără niciun motiv aparent, din moment ce sărmanul preot nici nu a scos vreun cuvânt. Toată partea aceea a feţei e umflată şi dinţii sunt mânjiţi de sângele care curge apoi pe tricou.

– Domnul dă povara, dar dă şi forţa de a o purta, se limitează să spună.

– Foarte bine. Vom vedea câtă forţă v-a dat Dumnezeu, spune domnul în vârstă, făcându-i un semn asistentului.

După două ore, cele trei personaje sunt în acelaşi loc. Asistentul cu cămaşa lui extrem de scumpă împroşcată de sânge şi asudat tot, domnul în vârstă neclintit şi senin la picioarele patului, iar Monseniorul Valdemar Firenzi într-un stadiu de semiconştienţă, bolborosind versete din Biblie cu mare greutate şi în mare suferinţă. Atât de vizibil, încât ne vom scuti de descriere, fiecare să-şi imagineze cum arată un bătrân după două ore de bătaie, fără a riposta.

Sunetul unui telefon mobil întrerupe acţiunile menite să corecteze, dar care, în afara efectelor imediate asupra corpului, nu duc la mult dorita mărturisire privind localizarea hârtiilor. Asistentul caută tacticos mobilul în buzunarul hainei; din fericire şi-a suflecat mânecile cămăşii, aşa că nu e niciun pericol să-şi murdărească Armani-ul, cel puţin nu cu sângele de pe cămaşă, dacă sudoarea nu poate fi evitată.

În acest răstimp, domnul în vârstă se apropie din nou de Valdemar Firenzi. Chipul încremenit, obosit, deja nu mai are vârstă pentru lucruri de genul acela.

– Hai, Monseniore, trebuie doar să-mi spuneţi unde sunt, şi se termină totul. Vă garantez. Nu veţi mai suferi.

Omul bisericii se uită direct în ochii lui, pătrunzător, căutând forţe chiar date de Dumnezeu, căci altfel nu ar fi reuşit, sângele i se scurge pe gură, prin toate părţile de fapt, fără să mai punem la socoteală cât a mai şi înghiţit. Vocea îi e fermă, deşi se simte durerea amestecată în toată acea umezeală ajutată şi de sarea sudorii.

– Dumnezeu deja a iertat. Şi dacă El a făcut-o, şi eu o fac.

Bătrânul cu baston stă două secunde ca să înţeleagă fraza şi încă una ca să îi arunce o privire furioasă, plină de ură.

– Fie făcută voia dumneavoastră. Asistentul închide telefonul şi vorbeşte încet la urechea şefului.

– Au găsit trei adrese în camera lui, la Vatican.

– Ce adrese?

– Doi preoţi, unul din Madrid, altul din Buenos Aires. Şi o ziaristă portugheză, care stă în Londra.

– Hmm, ciudat.

– I-au investigat pe toţi. Cu excepţia femeii, erau membri ai organizaţiei.

Decizia e luată într-o clipă.

– Sună-l pe omul nostru. Să le facă o vizită preoţilor şi să aştepte ordine apoi în Gdansk. După, te duci acolo personal.

– Perfect, domnule, încuviinţează asistentul, pe acelaşi ton servil. Şi ce facem cu Monseniorul?

– Dă-i ungerea de pe urmă, răspunde fără ezitare. Te aştept în maşină.

Îl bate prietenește pe umăr pe asistent şi se retrage fără să îşi ia la revedere de la Monseniorul Valdemar Firenzi, fără să îl privească o ultimă dată. Nu aude nici bufnitura surdă care a pus capăt suferinţei preotului. Cu mobilul la ureche, coboară scările ajutându-se de baston. Nu mai are nevoie să pozeze demn, imaginea de bătrân ramolit îi stă bine, cu atât mai mult cu cât e mai aproape de adevăr. I se răspunde.

– Geoffrey Barnes? Avem o problemă.

Capitolul 46

– Papa a murit pentru că ştia prea multe, continuă Raul, aşezat pe locul din faţă în Volvo, uitându-se în spate, către fiica lui, care se sprijină de scaunele din faţă, aplecată spre tatăl ei. Rafael conduce concentrat, pentru Sarah e evident că el deja ştie povestea pe care i-o spune tatăl ei, aşa că nu mai este atent la ei, ci la drum.

– Şi era dispus să ia măsuri în legătură cu ce ştia.

– Şi ce ştia era aşa de grav?

– În afară de faptul că aflase că oameni importanţi din ierarhia Bisericii, incluzându-l pe Secretarul de Stat, Cardinalul Jean-Marie Villot, aparţineau organizaţiilor masonice, un act pedepsit cu excomunicarea automată, a mai avut şi ghinionul să înţeleagă că Institutul lui pentru Opere Religioase, IOR, mai cunoscut ca Banca Vaticanului, avea la conducere un om corupt, care, în conspiraţie cu altul la fel ca el, dar de la Banca Ambroziană, spălau banii Mafiei şi din alte surse îndoielnice.

– Cine adică?

– Paul Marcinkus, de la Banca Vaticanului şi Roberto Calvi, de la Banca Ambroziană. Şi, bineînţeles, cireaşa de pe tort, cel care îi manipula pe cei doi, Licio Gelli. Mintea care a pus la punct tot planul de spălare de bani.

– Dar cum de a fost posibil aşa ceva?

– Pe scurt, prin firme fantomă instalate în America de Sud şi în Nordul Europei şi, ulterior, cumpărând bănci în afară sau folosind dependinţele Băncii Ambroziene ca să facă să intre sau să iasă bani. Mulţi bani. Cât afacerea a mers bine, Calvi a fost numit de Paul al VI-lea Bancherul Domnului. La un moment dat, au ridicat ştacheta, sau

mai bine zis, Gelli a ridicat ştacheta când a cerut să spele din ce în ce mai mulţi bani, folosind numai Vaticanul şi Ambroziana. Normal că suspiciunile au început să apară şi, deşi erau bancheri extraordinari, Calvi şi Marcinkus au făcut greşeli, multe greşeli. Până la urmă, totul a explodat în „Scandalul Băncii Vaticanului". Dar asta a fost deja după moartea Papei.

– Atunci l-au omorât pe Papă pentru că urma să le strice planurile, completează Sarah.

– Exact. Nu doar să le strice, dar să le şi expună. Îi băga pe toţi la închisoare. Erau atâtea infracţiuni şi de asemenea calibru, ca să îţi dau un exemplu, Banca Vaticanului, prin P2, a avut de-a face cu achiziţionarea rachetelor Exocet cu care argentinienii i-au atacat pe englezi în Conflictul din insulele Falkland. Înţelegi implicaţiile?

– Doamne.

– Dar repet, vorbim de Banca Vaticanului sub gestiunea lui Marcinkus şi nu de Instituţie în sine, care nu a avut nicio vină că era condusă de o canalie. Se foloseau inclusiv de un mafiot pe nume Michelle Sindona, care era legătura lor cu Mafia şi le făcea rost de cantităţi mari de bani.

– Şi el făcea parte din grup?

– Da, dar n-a avut nimic de-a face cu moartea Papei. Sindona avea mâinile pătate de sângele multora, magistraţi de renume şi aşa mai departe, dar la vremea respectivă, deja nu îi mai mergea, avea prea multe probleme. Răspundea pentru infracţiunile economice comise în faţa justiţiei nord-americane, în New York.

– Şi despre ceilalţi nu şi-a dat nimeni seama de nimic?

– La un moment dat, mai multe poliţii europene şi chiar Departamentul de Justiţie american au început să pună lucrurile cap la cap şi au găsit foarte multe ilegalităţi. Cu toate astea, era o caracatiţă prea mare şi a durat mult până i-au găsit toate tentaculele. Dar Ioan Paul I a primit în secret, în septembrie, nişte funcţionari de la De-

partamentul de Justiţie nord-american care l-au pus la curent cu situaţia, ca să ia măsurile pe care le credea de cuviinţă. Ioan Paul I a ştiut din acel moment că avea criminali în Vatican şi trebuia să rezolve situaţia. Dar au făcut ei primul pas.

– Ei l-au omorât?

– Ei au fost autorii morali. La fel de vinovaţi ca insul care a comis practic crima.

– Dar, mai exact. Vreau să aud nume.

– Licio Gelli, Roberto Calvi, Paul Marcinkus şi Jean-Marie Villot. Acesta din urmă având chiar o prezenţă activă, din moment ce i-a permis criminalului să intre şi apoi s-a spălat imediat pe mâini. Sfinţia Sa a fost găsit la patru şi jumătate dimineaţa şi la şase seara camera lui era complet curată şi sigilată, iar cheia în buzunarul Cardinalului Secretar de Stat Villot, pentru a doua oară în mai puţin de o lună. Şi, în mai puţin de douăsprezece ore, Villot a făcut să dispară orice urmă a lui Albino Luciani în Palatul Apostolic.

– Asta da competenţă.

– Ba prea mare grabă. La cinci şi jumătate dimineaţa în aceeaşi zi, la trei sferturi de oră după ce l-au găsit mort pe Papă, cei care se ocupau cu îmbălsămarea deja erau în Vatican. Cu atâtea de făcut, era suspect să fie aşa la îndemână fraţii Signoracci. Cu atât mai mult cu cât legea italiană permite îmbălsămarea doar la douăzeci şi patru de ore după moarte.

Sarah răspunde doar printr-o încuviinţare din cap.

– Iar dacă îţi mai spun şi că la ora şase seara în aceeaşi zi, Ioan Paul I era deja îmbălsămat...

– Dă-le încolo de douăzeci şi patru de ore!

– Exact. Villot a comis o ilegalitate monumentală. Dar din ce motiv?

– Ca să şteargă orice urmă cât mai rapid.

– Fără doar şi poate.

– Dar ce fel de otravă îi poate înşela pe medici?

– N-a fost otrăvit.

– Nu?

– Nu. Şi niciun medic n-a fost înşelat.

– Atunci înseamnă că...

– Întocmai, o întrerupe tatăl. Orice nătărău, pus în faţa tuturor elementelor, ar fi văzut că ceva nu e în regulă. Un simplu atac de cord nu l-ar fi determinat pe Villot să acţioneze nici atât de impudent, nici atât de rapid. Mai ales dacă ne gândim şi la experienţa lui. Un om trecut prin multe, care a fost Secretarul lui Paul al VI-lea şi n-a reacţionat la fel la moartea lui, cu o lună înainte. Ba dimpotrivă.

– Da, nu are sens.

– Are. Jean-Marie Villot a fost amestecat în conspiraţia pentru uciderea Papei. Ca informator privilegiat al lui Gelli, Calvi şi Marcinkus, încă mai spera să îi poată controla acţiunile lui Luciani. Dar Papa a jucat tare şi a hotărât să facă înlocuiri importante în toată structura Vaticanului, îndepărtând neghina, inclusiv pe Marcinkus şi chiar pe Villot, care trebuiau să fi e înlocuiţi de Cardinalii Felici şi respectiv Benelli. Atunci cei patru au înţeles că erau în pericol, aşa că Gelli, veşnic voluntar, s-a ocupat de implementarea planului, pus în practică în noaptea de 28 spre 29 septembrie.

– Cine l-a omorât de fapt?

– Nimeni nu îi ştie numele. Dar cred că e cel care ne urmăreşte pe noi toţi.

– Atunci controlează P2.

– Da. Cine l-a executat pe Ioan Paul I era şi este membru P2.

– Şi nu ştii numele lui?

– Doar un diminutiv.

– Care?

– JC.

– Şi eu unde intru în toată povestea? întreabă Sarah, ajutându-l pe tatăl ei să recupereze firul.

– Mda. Unde intri tu în toată povestea? Ultima propoziţie, deşi rostită cu voce tare, e mai degrabă un gând care se termină cu un oftat. Un mod de a-şi pune ordine în gânduri, de a le reorganiza ca să fie mai bine înţelese atunci când le spune altora. Valdemar Firenzi e un vechi membru P2, ca şi mine, care a găsit hârtiile dispărute. I-a luat mulţi ani să adune indicii şi să urmeze piste, iar până la urmă, când deja renunţase, a dat peste ele în locul la care nu s-ar fi gând niciodată.

– Unde?

– În Arhivele Secrete ale Vaticanului.

– În Arhivele Secrete? Cum au ajuns acolo?

– N-am idee. Va trebui să-l întrebi pe JC. Deşi nu-ţi doresc să ajungi lângă el. Ar fi de rău, răspunde Raul. Bănuiesc că, atunci când cei legaţi de toată povestea au început să moară, a început să se simtă mai în siguranţă. În realitate, nu ar fi fost prudent să ţină hârtiile la el, dar... sunt doar supoziţii. Habar n-am. Poate a fost doar o provocare, un semn al forţei lui...

– Ok. Nu contează. Firenzi a găsit documentele, şi după asta?

– După asta, pereţii de la Vatican au urechi şi când le-a descoperit, era deja în pericol. Aşa că ce-a făcut? A trimis mare parte din ele, nimeni nu ştie unde. Apoi, a trimis o poză a lui Benedict al XVI-lea lui Felipe Aragón şi lui Pablo Rincón şi ţie lista.

– Dar de ce mie?

– Pentru că eşti fina lui.

– Poftim?

– Aşa este. El e naşul tău. Avea nevoie de cineva care să nu aibă legătură cu reţeaua. S-a gândit că atunci când o să vezi numele meu pe listă o să mă suni şi atunci eu urma să înţeleg. În cel mai rău caz, ai fi aruncat tot la gunoi. Dar nu se aştepta să fie prins şi, într-un fel sau altul, ei au descoperit restul.

– A fost prins?

– Da.

– Şi acum?

– Acum probabil e mort, spune cu un aer rezervat.

Sarah cade pe gânduri.

– Era naşul meu? Mi se părea mie că îi ştiu numele de undeva. Era tipul ăla ingrat care a dispărut?

– N-a uitat niciodată de tine. Şi ţi-a trimis tot timpul cadouri.

– Ce contează? În viaţă nu cadourile sunt importante, ci prezenţa. Şi, din punctul ăsta de vedere, n-a fost un naş bun. Nu ştiam că am un naş italian.

– Nu te lua după nume. Firenzi era portughez get beget.

– A, da? Şi ne-a băgat şi pe toţi în bucluc.

– Nu spune asta.

– De ce să nu spun? E adevărat. S-a băgat într-o poveste pe care trebuia s-o lase aşa cum era, că era bine. Ce a fost în capul lui?

– Să scoată adevărul la iveală.

– Adevărul ăla stătea bine unde stătea, repetă Sarah vizibil enervată.

Raul scoate din buzunarul interior al hainei o hârtie şi o poză a lui Benedict al XVI-lea.

– Ce e asta? Întreabă Sarah.

– Ce a primit părintele Felipe din Madrid.

Îi dă scrisoarea lui Sarah. Deşi nu e specialistă în spaniolă, înţelege practic tot.

Greşeli din trecut m-au prins astăzi, când împlinesc şaptezeci şi patru de ani. Ironia divină nu m-a lăsat indiferent, semnul că El este în spatele a toate acestea. E greu să înţelegem în timpul vieţii implicaţiile hotărârilor pe care le luăm, ale acţiunilor noastre. Plecăm de la principii corecte, cu vise din cele mai nobile, dar apoi ne lovim de propria noastră monstruozitate, consecinţa mârşavă şi crudă a cauzelor pe care chiar noi le-am provocat. Oricât am încerca pentru restul zilelor să

compensăm răul cu bine, abdicând total de la noi înşine pentru binele aproapelui nostru, pata este acolo, în spatele nostru, întotdeauna pe urma noastră, venind din ce în ce mai aproape, spunându-ne încet o să te prind, o să te prind. Până când îşi îndeplineşte promisiunea, azi, de ziua mea. Înainte de a pleca, vreau să daţi această scrisoare şi poza iubitului meu Papă bunului meu prieten Raul Brandão Monteiro, care va şti să o folosească cu căldura blândă a rugăciunii. El va veni să aibă grijă de corpul meu, ştie care sunt instrucţiunile mele în ce priveşte acest subiect. Cât despre mine, mă despart cu o mărturisire, am lăsat un Papă să moară pentru că am fost laş şi nu am mişcat un deget pentru a o evita.

– Autorităţile spaniole mi-au dat asta când am fost să mă ocup de înmormântarea lui Felipe. Bunul meu prieten Felipe.

– Şi nu li s-a părut ciudat conţinutul?

– N-au dat atenţie. Şi, din fericire, am ajuns înaintea oricărui alt membru care ar fi putut să pună mâna pe ele. În Buenos Aires, n-a mai fost posibil, şi nu numai că l-au omorât pe Pablo, dar au luat şi poza.

– Ce naiba e aşa special la poza asta?

Raul scoate o brichetă.

– Apropie-te.

Încă ezitând, Sarah se apropie de tatăl ei. La început nu observă nimic special. Rafael aruncă şi el o privire, fără să piardă controlul maşinii. Îl văd pe Benedict al XVI-lea dispărând, înlocuit de un bătrân.

– Ăsta cine e? întreabă Sarah.

– Nu ştiu, răspunde tatăl.

– O poză dublă, spune Rafael. Interesant.

Raul stinge flacăra şi după câteva secunde, Benedict al XVI-lea îşi reia locul în centru.

– Nu înţeleg nimic.

– Nu ştiu cine e, dar ei probabil au aflat deja. Bănuiesc că este cel care momentan e în posesia hârtiilor, adaugă Raul.

Ceea ce ne aduce la celelalte două elemente pe care le-a primit Sarah, avertizează Rafael.

– Care? întreabă Raul.

– Un cod...

– Pe care colegul tău din păcate l-a înghiţit, adaugă Sarah.

– Şi cheia.

– Aşa e, cheia. Sarah uitase complet de ea. O scoate din buzunarul de la pantaloni şi i-o arată tatălui ei. O cheie foarte mică, de la vreun lacăt sau închizătoare minusculă.

– De la ce-o fi asta? întreabă Raul în timp ce o analizează, învârtind-o pe toate părţile. *Ce deschizi tu?*

Păstrează linişte câteva clipe, fiecare gândindu-se la teorii despre cheie, poză, revelaţii.

– Şi ziceaţi ceva de un cod.

– Da, dar nu-l mai avem.

– Nu mai avem originalul, dar am o copie, anunţă Rafael, despăturind o hârtie pe care a scos-o din buzunarul de la pantaloni. Hârtia pe care copiase enigma înainte să-l lase pe Margulies să o descifreze.

Raul se uită la cod cu mare atenţie, nu e timp de pierdut.

18, 15 - 34, H, 2, 23, V, 11 Dio bisogno e IO fare lo.
Suo augurio Ÿ mio comando
GCT (15) - 9, 30 – 31, 15, 16, 2, 21, 6 – 14, 11, 18, 18, 2, 20

– Prietenul vostru a reuşit să-l descifreze? întreabă până la urmă.

– N-a avut timp, explică Sarah. L-au omorât.

– Atunci o să ne ia câteva ore.

– Staţi aşa, exclamă brusc Rafael, cu gândul în altă parte. Înainte să moară s-a uitat la mine.

– Cine? Sarah e confuzăşi mirată.

– Margulies. S-a uitat la mine înainte să moară şi mi-a spus să număr literele.

Raul deja nu-l mai ascultă. Lasă hârtia în poală şi rămâne tăcut, mâzgălind ceva cu un pix, un om pregătit valorează cât doi, şi făcând socoteli pe degete. După doar câteva minute îşi revine.

– Uite şi descifrarea codului.

L, A - C, H, I, A, V, E
Dio bisogno e IO fare lo. Suo augurio Ÿ mio comando
GCT (DI) - N, Y – M, A, R, I, U, S – F, E, R, R, I, S

– Cheia? citeşte Sarah cu voce tare. Marius Ferris? Cine e Marius Ferris?

– Bănuiesc că e cel din poza dublă, lansează Raul ipoteza.

– Căpitane, dacă îmi permiteţi, cred că putem să îl citim în două feluri. Cheia e Marius Ferris, sau cheia deschide ceva din New York.

– New York? Sarah nu înţelege unde vede el New York.

– Da. NY trebuie să fie de la New York.

– Şi GCT? Întreabă Raul.

– GCT... repetă Rafael gândindu-se, dar nu-i vine nimic în cap. Şi cele două litere din paranteză? Totuşi nu e uşor.

– Oare descifrarea e corectă? întreabă Sarah.

– Cred că da, spune tatăl. Uite, prima parte „La Chiave" nu lasă niciun dubiu. Marius Ferris poate foarte bine să fie numele care ne lipseşte. Mai avem de descifrat ce e GCT şi literele din paranteză.

– Ne mai gândim în timpul călătoriei, Căpitane.

– Ai dreptate.

– Ştii încotro mergem acum? îl întreabă Sarah, zărind deja luminile Lisabonei. Ce-ar fi dacă dacă ne-am întoarce la hotel să dormim şi noi o noapte de somn bun?

– Nici gând. Mai avem destui kilometri până la Madrid.

– Madrid? Sarah nu înţelege nimic.

– La ce plan te-ai gândit? întreabă Raul ca să o liniştească pe fiica lui.

– Cu maşina pâna la Madrid şi apoi cu avionul până la New York.

– New York? spune Sarah intrigată. Nici măcar nu ştim sigur dacă acolo ne trimite codul.

– Ba ştim, o lămureşte Rafael, sigur pe el. Ardeţi codul, Căpitane. Gata, ştiu ce înseamnă.

Capitolul 47

În sfârşit vine şi binecuvântatul moment. Cel pe care îl aşteaptă de când se ştie, de când mergea de mână cu tatăl său pe străzile bătrânului Gdansk. Deşi asta se întâmpla rar. Îşi aduce aminte perfect vremurile acelea, e o imagine neclară, ca o fotografie, în care tatăl lui îl ţine în braţe lângă râul Motlawa, într-o zi însorită ca cea de azi. I-ar plăcea să îşi aducă aminte de mai multe lucruri, de toate celelalte, de surâsul mamei, de cei doi părinţi unul lângă altul, de săruturi, mângâieri, dar în mintea lui se creează un gol de fiecare dată când încearcă. Doar imaginea creponată în braţe la tatăl său, cu o expresie austeră, lângă Motlawa. Restul, dorinţele, amintirile unei familii fericite nu apar, pentru că mintea lui logică nu e capabilă să producă plăsmuiri, fantezii, ficţiuni. Da, pentru că el ştie perfect că armonia, familia aceea fericită, alcătuită din el şi părinţii lui nu au existat niciodată. Niciodată, e bine să se lămurească, ca să nu se lase influenţat de impulsuri mundane, mincinoase, care aduc cu ele vise necorespunzătoare realităţii.

Tatăl lui fusese membru al Solidarităţii şi metalurg de profesie. Alimentase profund idealul unei Polonii libere, dar nu vedea dictatura pe care o instaurase el însuşi acasă, la care o supunea pe frumoasa lui mamă, care nu îşi pierduse niciodată aerul graţios, în ciuda agresiunilor corporale şi psihologice la care era supusă constant. Se miră că ţine minte imaginea aceea creponată cu el alături de tatăl său la marginea râului, dacă ce îşi aduce mai degrabă aminte despre el sunt absenţele, perioadele prelungite departe de familie, în lupta inegală contra unui guvern to-

talitar. Pentru asta trebuie să îi acorde meritul persistenţei aplicate care l-a caracterizat până la sfârşitul zilelor, dar care din păcate nu s-a transmis familiei în ce priveşte idealuri similare de libertate, cu atât mai mult cea de expresie, la care nici mama lui nu avea acces. Ar fi putut fi o fotografie făcută de ea, cea cu imaginea creponată, dar nu, era fructul impresiei mentale cu care fiecare dintre noi rămâne în anumite momente ale vieţii. Dar ar fi putut fi, ar fi fost bine să fie, ce i-ar fi plăcut o poză făcută unui fiu şi unui tată, fericiţi, la marginea unuia dintre râurile care traversează oraşul. Fericirea ar fi fost şi a mamei, firește, e o stare dotată cu caracteristici contagioase. Dar nu. Nimic din toate acestea nu e adevărat. Fotografia aceea nu a existat niciodată, nu a fost făcută. Exista doar teama, frica de secunda următoare, teroarea sunetului cheii rotindu-se în uşă şi deschizând cale infernului lui. Finalul încă unei perioade petrecute departe de casă, momentele bune pentru ea, sau dacă nu bune, măcar în care avea parte de blândeţe şi linişte. Din nou valiza neagră plină de dolari dedicaţi cauzei. *E de la americani,* spunea el, în timp ce lua cina pregătită de sclavă care, cu inima pură, nu se gândea să îi servească otravă de şobolani. Dar fiul aşa ar fi făcut, dacă atunci ar fi înţeles situaţia. *Şi de la Vatican,* continua el. *De data asta terminăm cu ei.* Şi râdea, râdea ca un băieţel ale cărui vise sunt pe cale să se realizeze. Mai spunea că nu se poate vorbi de provenienţa banilor. Toţi ar fi negat, dacă s-ar fi aflat. Mai cu seamă pentru că erau bani ilegali, obţinuţi în schimbul răului altora, din vicii narcotice, din trafic de secrete, capabile să influenţeze destinele deţinătorilor lor într-o manieră foarte profitabilă. Bani murdari pentru a finanţa idealuri nobile, cel al egalităţii, cel al dreptăţii şi al libertăţii, dar fără ca forţe externe sau ochi curioşi să identifice exact prietenul sau prietenii avuţi care promovează lupta cu singurul scop de a vedea câştigul, fără să vrea să ajungă cunoscuţi. Au fost americanii şi Vaticanul, spunea tatăl, dar nu zicea pe

unde fuseseră banii ca să scape de intruşi şi trădători. Mâinile prin care trecuseră, firmele fantomă, administratorii de bănci corupte. Nimeni n-o să afle niciodată.

Îşi aminteşte ca şi cum ar fi fost azi, azi dimineaţă, de ziua în care a ajuns acasă şi a văzut-o. Ochii deschişi, sticloşi, inerţi, îl priveau fără să îl focalizeze. Sângele care i se scursese din gât formase o baltă pe jos, nici nu îţi dădeai seama că bluza pe care o avea pe ea era albă. Lichidul din vene i se scursese pentru că avea beregata tăiată. S-a aplecat asupra ei, un copil, o fiinţă pură, fără răutate, în faţa mamei moarte, ucise, cu gâtul spintecat, şi a plâns. A îmbrăţişat-o, s-a mânjit de sângele ei, a simţit corpul ei şi a continuat să plângă în hohote. Mai rău, mult mai rău decât de la lungile absenţe ale tatălui sau decât bătăile cu cureaua pe care le suferea de fiecare dată când o apăra pe mama lui de abuzurile lui violente. O durere de nedescris, pierderea pietrei de temelie care îi susţinea toată viaţa. Atunci, cât era încă în acea îmbrăţişare umedă, a văzut cuţitul. Arma care i-a luat mamei viaţa, care l-a despărţit de el, încă pătat de sânge, abandonat pe podea, la întâmplare. L-a luat în mână şi l-a privit, un obiect crud şi puternic, capabil de a omorî, de a răni, a sfâşia, a tăia, a împunge, în funcţie de voinţa mânuitorului, din moment ce obiectul în sine e inofensiv. În momentul acela vroia să fie sfâşiat de acelaşi cuţit, care să îl trimită alături de mama lui dragă. Şi doar câţiva milimetri l-au oprit. Ar fi fost o moarte rapidă, o lovitură direct în inimă. Da, ştia unde e inima şi că e motorul vieţii. Un gest bine ţintit ar fi pus capăt, n-ar fi fost fără durere, dimpotrivă, dar chiar şi aşa, ar fi fost o durere infimă în comparaţie cu ce simţea pentru pierderea mamei. Dar lovitura n-a mai venit. În momentul cheie al orei H, l-a văzut aşezat pe jos, sprijinit de perete. Ochii înlăcrimaţi, faţa asudată, o sticlă de votcă în mână. *De acum am rămas doar noi doi, băiete*, a spus tatăl, pe o voce împleticită de alcool şi de realizarea greşelii comise. *Suntem doar noi doi.* Apoi a povestind înjurând

cum ea îl tratase fără respect şi cum el venise deja puţin ameţit de pe drum. Tot vorbea şi n-a tăcut din gură când i-a zis. Până la urmă, cine era stăpân în casă? Când şi-a dat seama, era deja prea târziu. *Acum am rămas doar noi doi, băiete,* repetă tatăl, plângăreţ, beat. *Vino-ncoace, vino în braţe la tata.* O îmbrăţişare precum cea din imaginea creponată de lângă râul Motlawa. Un ordin, şi nu o rugăminte, pe care băieţelul cândva pur şi fără răutate l-a îndeplinit. L-a îmbrăţişat cu forţă, cu mama lui în gând, cu zâmbetul ei, cu delicateţea ei, gâtul sfârtecat, moartă. Cuţitul a intrat în carne, implacabil, fără sentimente, apăsat de mâna lui tânără în pieptul tatălui. Lama a penetrat până la capăt şi copilul prodigios a continuat să-l îmbrăţişeze pe tată cu forţă, cu multă dragoste, cu ochii închişi, intens. O mână pe după umeri şi cealaltă pe mânerul cuţitului. Tatăl îşi bulbuca ochii, nu-i venea să creadă, sângele îi dădea pe gură, din nou nu-i venea să creadă, forţele îl părăseau cu repeziciune, sfârşitul îi stingea simţurile, intra în hăul adânc al morţii, şi tot nu-i venea să creadă, până când moartea l-a luat în stăpânire, după două spasme. Băiatul i-a dat drumul, şi tatăl a căzut inert pe podea, lângă perete. Plecă de lângă el şi privi o ultimă dată corpul mamei. *Acum am rămas doar eu.*

Dar, în fine, vine şi binecuvântatul moment. Cel pe care îl aşteptase toată viaţa, din ziua aceea oribilă în care îşi pierduse mama şi îşi începuse drumul pe căile justiţiei. În sfârşit îl va cunoaşte pe Maestru, care probabil a aterizat deja pe pământ american, aici, pe una din pistele Aeroportului La Guardia din New York. Iar acest servitor al lui nu îl aşteaptă la sosiri, pe unde iese toată lumea, nici pomeneală, Maestrul are alt tratament, superior celui VIP, echivalent unui şef de stat în vizită în Statele Unite ale Americii. Aşa că îl aşteaptă chiar pe pistă, la locul unde va parca avionul. A venit cu o maşină la înălţimea unei asemenea demne personalităţi, iar zâmbetul de pe buze îi maschează nervozitatea. Maestrul e ca un tată pentru el.

Deşi nu îl cunoaşte personal, i-a oferit toate conforturile pe care un tată adevărat le oferă fiilor săi, un acoperiş, bani, educaţie, muncă, motivaţie. E adevărat că toate astea de la distanţă, dar poate tocmai de aceea a cultivat o dragoste şi un respect atât de alese pentru Maestru, din moment ce tatăl lui, veşnic absent, a sfârşit aşa cum a sfârşit. Maestrul i-a dat tot spaţiul din lume şi acum se va arăta fiului prodigios, băiatului pur şi fără răutate din trecut.

Avionul deja se zăreşte printre multele avioane, veşnic în mişcare. Emoţia îi strangulează şi mai tare căile respiratorii. Cum se poate ca el, un bărbat obişnuit cu pericolul, care hotărăşte viaţa sau moartea altora, care deja a avut, mai mult decât o dată, o armă aţintită la cap, să nu fi simţit în niciuna din aceste ipostaze vreo anxietate sau nelinişte? Iar acum că îl va vedea şi îl va cunoaşte pe cel care, în pofida a toate, nu e totuşi decât o fiinţă umană în carne şi oase, e copleşit de fiori şi sudori reci ca şi cum ar fi sfârşitul lumii. Avionul opreşte în faţa lui şi motoarele se opresc, dar încă se mai învârt, până se opresc de la sine. Uşa se deschide şi se coboară nişte scări. Mai întâi apare bărbatul în costum Armani pe care l-a cunoscut în Gdansk. Dacă e acelaşi costum sau altul, contează mai puţin, predilecţia lui e notorie. Bărbatul în Armani coboară scările şi se opreşte ca să îl ajute pe domnul în vârstă care vine în urma lui, sprijinit într-un baston cu cap de leu aurit. Cu o mână ţine bastonul, iar pe cealaltă o întinde spre asistent, ca să îl ajute. Astfel ajung faţă în faţă cei trei, tatăl, fiul şi sfântul duh, Maestrul, servitorul şi asistentul în costum Armani.

Şi, ca într-o scenă demnă de secolul trecut, îl vedem pe servitorul polonez îngenunchind în faţa Maestrului şi plecând capul, respectuos.

– Domnule, vreau să ştiţi că e o onoare pentru mine să vă cunosc, spuse cu ochii închişi.

Domnul în vârstă îi pune mâna tremurândă pe cap.

– Ridică-te, fiule.

Servitorul se execută. E clar că polonezul nu poate să îl privească pe Maestru în ochi. Bătrânul intră în maşină, iar servitorul său îi închide uşa. Asistentul îşi deschide şi închide uşa singur. Servitorul este cel care conduce.

– M-ai servit bine. Întotdeauna cu multă competenţă şi devoţiune.

– Dăruirea mea totală şi absolută e minimul pe care îl puteţi aştepta de la mine, afirmă el cu veneraţie sinceră.

– Ştiu.

– Unde este ţinta? întreabă asistentul.

– Acum e în vizită la un muzeu.

– Îi place să îşi cultive intelectul, completează asistentul.

– Unde vreţi să mergeţi, domnule? întreabă timid servitorul polonez.

– Hai să facem puţin turism, spune bătrânul. Du-ne la plimbare. Cuvintele lui sunt poruncă şi se pun imediat în aplicare. Pe bancheta din spate are loc o conversaţie în surdină, tăinuită auzului funcţionarilor inferior ierarhic, chiar dacă sunt fii, în sensul figurat în cazul de faţă, deşi mulţi părinţi adevăraţi ascund discuţii de copiii lor, bine sau rău.

Odată terminată conferinţa dintre pasagerii de pe bancheta din spate, Maestrul, în lipsa unui nume cu care să-l individualizăm, ia telefonul mobil şi formează un număr. Aşteaptă câteva secunde până celălalt răspunde.

– Care e situaţia? întreabă fără să dea un bună ziua. Aşteaptă cât îi e dat răspunsul. Mister Barnes, fii atent la ordinele mele.

Capitolul 48

Cei trei pasageri din Volvo rămân tăcuţi o vreme, în timp ce merg cu o sută patruzeci de kilometri pe oră pe căile de acces rapid în Lisabona. Cine i-ar vedea mergând noaptea cu viteza asta, cu siguranţă nu ar crede că drumul acesta este cunoscut ca unul din cele mai aglomerate din Europa.

Sarah contemplă peisajul fără să îl vadă, de fapt, împovărată de marea de revelaţii care i-a inundat mintea. Clădirile trec, stadioanele la fel, centrele comerciale, maşinile, autobuzele, camioanele, dar ea nici nu le vede. Ce mistere ascund nopţile din Lisabona? Ce secrete, ce minciuni? Şi când zicem Lisabona, ne referim la orice oraş din lume. Ce planuri sunt în desfăşurare chiar în acest moment, vizând să îi pună pe unii în avantaj faţă de alţii, sau să asigure ascendenţa unor anumite ţări asupra altora unde au interese? A ajuns la concluzia că există două feluri de politică. Cea folosită pentru popor, politicienii pe care i-am ales prefăcându-se că guvernează, sub privirile atente ale camerelor şi reporterilor. Şi cealaltă, cea parşivă, cea care guvernează cu adevărat, întotdeauna, dar care nu lasă urme în arhivele istorice, nu aprobă legi, deşi le creează şi le promulgă. Şi oamenii aceştia predomină, făcând jocurile pe tabla mondială, dispunând de piese în funcţie de obiectivele lor. Apoi lasă locul altcuiva, succesorilor lor, dar nu înainte de a se asigura că lasă omul potrivit pentru a controla jocul, cu aceleaşi obiective, credinţe şi idealuri. Procesul se poate compara uşor cu cel al unui film. Actorii sunt cei care strălucesc în faţa publicului, care îl fac să râdă şi să plângă, să viseze, dar

creierul care realizează toate acestea este în spate, manevrând camera, administrând banii, scriind şi rescriind scenariul, editând imaginile filmate. La sfârşit publicul vede doar rezultatul întregii munci, partea pe care şefii permit să o arate. Nimic mai mult. Poate există un scenariu mai bun, unghiuri de filmare mai interesante, modalităţi inteligente de a economisi bani, scene filmate care nu au fost incluse în produsul final, dar totul va rămâne necunoscut pentru că cei care au ultimul cuvânt au hotărât astfel.

– Eşti bine, draga mea? întreabă Raul privind în spate.

– În limitele posibilului, răspunde pierdut, ca şi cum ar fi încă prinsă în gânduri, deşi cu un fir subţire. Mă gândeam, P2 a omorât un Papă, un prim-ministru portughez, cu siguranţă multe alte persoane cu funcţii mai puţin importante. Mai e cineva cunoscut pe care să-l fi *făcut să dispară prematur?* Accentuează ultima parte a întrebării, privindu-l pe Rafael care, deşi e atent la drum, prinde nuanţa.

– Da, în 1986, nu ştiu dacă îţi aduci aminte că se vorbea de moartea unui prim-ministru suedez, pe nume Olof Palme?

– Da, parcă am auzit ceva. Şi Sarah chiar auzise. Fusese o crimă despre care se vorbise mult în presă în anul acela. Suedia se trezise orfană de unul dintre cei mai buni guvernanţi ai săi. Chiar nu au nicio jenă să dea deoparte pe cine nu serveşte cauzei lor.

– De asta poţi să fi i sigură.

– Şi de ce l-au omorât?

– Din aceeaşi cauză din care l-au omorât şi pe Sá Carneiro în Portugalia. Vânzare de arme către Iran.

– De ce Iran?

– Pe atunci era Iranul. Azi e Irakul, Coreea şi Afganistanul. Duşmanii de azi sunt aliaţii de mâine. Iar americanii au fost tot timpul foarte abili când vine vorba de prietenii de ocazie.

BIBLIOTECA JUDEŢEANĂ

– Stai puţin, spune Sarah confuză. Ce treabă au americanii cu asta?

– Au. Toate omorurile au apărut pentru că era în interesul lor.

– Şi cea a lui Sá Carneiro?

– Cea a lui Sá Carneiro, a lui Olof Palme, a lui Aldo Moro...

– A lui Ioan Paul I, conchide Sarah.

– Pentru aliatul P2, adică CIA, fără îndoială, dar în cazul ăsta e ciudat pentru că Departamentul de Justiţie îl avea pe Ioan Paul I ca aliat. Iar moartea lui a dăunat mult investigaţiilor lor.

– Ce ameţeală.

Tatăl lui Sarah se întoarce către Rafael.

– Care e itinerarul?

– Mergem spre sud. Traversăm Podul 25 Aprilie şi apoi tot înainte până la Madrid.

– Pare în regulă, aprobă Raul.

– Trebuie doar să mă asigur dacă suntem urmăriţi.

Simţurile lui Sarah se pun în alertă.

– Şi cum facem asta?

– În mod normal ne-am băga într-o înfundătură, sau pe o stradă care se închide. Cine vine după noi, se dă de gol.

– Dar aşa nici noi nu mai putem fugi, adaugă Sarah.

– Da, dar măcar ştim că suntem urmăriţi. E o tactică folosită de obicei de traficanţii de droguri. Aşa, nu riscă să fie prinşi în flagrant când primesc produsul. Dacă nu sunt urmăriţi, îşi văd de drum. Din câţiva în câţiva kilometri, repetă operaţiunea. Dacă îi urmăreşte cineva, abandonează operaţiunea. Se împuşcă cu poliţia, sunt prinşi, iar marii traficanţi rămân liniştiţi, la casele lor, planificând confortabil următoarea livrare.

Sarah ascultă şocată.

– Nu prea am chef să trec iar printre gloanţe. Mi-a ajuns ieri.

– Am zis că, în mod normal, aşa se face. N-am spus că asta o să facem. Existăşi alte modalităţi.

– Ce alte modalităţi?

Rafael frânează brusc Volvo-ul pe şosea. Un cor de claxoane îl apostrofează pentru manevra iresponsabilă.

– Eşti bolnav! strigă Sarah speriată. Ce-oi fi făcut eu să merit aşa ceva?

– Calmează-te, Sarah, îi cere tatăl pe un ton liniştit. Ştie el ce face.

Rafael se uită în spate, dar Sarah îi blochează privelişte cu o privire furioasă.

– Vrei te rog să te dai la o parte? îi spune pe un ton simpatic.

Sarah îi adresează o expresie plină de ură. Rafael vede trei maşini trase pe dreapta, la aproximativ cincizeci de metri. Corul de claxoane continuă, din partea celor care ocolesc Volvo-ul.

– Trei maşini, avertizează Rafael.

– Poate a fost vreun accident, sugerează Sarah agitată.

Rafael îşi reia poziţia şi îşi pune centura de siguranţă.

– Puneţi-vă centurile, vă rog.

Sarah se supune cu inima bătându-i puternic.

– Of, Doamne, nu-mi place deloc, răbufneşte.

– Ok, Sarah, fii atentă. Rafael îi vorbeşte privind-o în oglinda retrovizoare. Ca să nu spui că nu te-am avertizat, şi să nu-mi ţipi în ureche, o să intrăm într-o arie urbană în viteză. Încearcă să stai liniştită. E puţin probabil să facem vreun accident. Te rog, ţine-te bine.

Când termină de vorbit, roţile scrâşnesc pe şosea, scoţând zgomot şi fum până când fac aderenţă la sol. Sarah se lipeşte de banchetă, atât de mare e viteza. Se uită în spate şi vede maşinile venind după ei. Sunt urmăriţi. Ies de pe şoseaua de centură şi trec pe un semafor roşu, fără să le pese de cei care aveau prioritate. Cotesc la dreapta şi coboară în Campo Grande. O sută douăzeci, o

sută treizeci, banda dreaptă, banda stângă, evitând maşinile care par oprite pe lângă ei.

Rafael conduce cu îndemânare, ca şi cum ar fi a doua lui profesie. A doua sau prima, Sarah ştie foarte puţine lucruri despre el. De fapt, nici numele adevărat, nici naţionalitatea... nimic. Salvatorul ei e un străin total. Şi acum că îl priveşte pe tatăl ei şi vede calmul pe care îl afişează, îşi dă seama că sunt părţi ale lui pe care nu le ştie. Îi dă instrucţiuni exacte lui Rafael, nu în ce priveşte condusul, ci în legătură cu urmăritorii care s-au dat pe faţă acum câţiva kilometri. Nu se mai ascund că sunt acolo, în spatele lor şi accelerează ca Rafael prin centrul Lisabonei, chiar pe Avenida da República.

Cum ajung la Piaţa Duque de Saldanha, cotesc pe un bulevard larg înspre imensul sens giratoriu de la Marquês de Pombal. Semafoarele roşii nu le afectează deloc pe cele patru maşini din cursă. Fac ce trebuie să câştige teren, adversarii faţă de cel urmărit şi viceversa. Corul de claxoane ale celorlalte maşini nu contenește, precum şi înjurăturile. Rafael nu aşteaptă, merge cu viteza maximă, iar unde nu poate înainta, buşeşte Volvo-ul de celelalte maşini, dându-le la o parte ca să îşi poată face loc să treacă. Şoferilor nu le vine să creadă ce văd şi ce li se întâmplă. Unii ies din maşină şi comentează asupra şoferului nebun căruia nu îi pasă de nimic, numai să scape de trafic. Unul dintre ei pune mâna pe capotă, lângă geamul lui Rafael şi se apleacă lângă el.

– Trage acum pe dreapta, dacă nu vrei să te sparg, îi spune pe un ton poruncitor, convins că ameninţarea îl va speria pe şofer.

Dar cum l-am cunoscut pe Rafael, ştim că e obişnuit să facă faţă tensiunii, aşa că nu e de mirare când îl ia de cravată pe curajos, trăgându-l jumate înăuntru pe fereastră. Şi, fără ca victima să aibă timp să se apere, e deja afară, căzut, ţinându-se de cap unde Rafael l-a ciocnit cu al lui. În secunda următoare Volvo-ul îşi reia drumul intrând în

sensul giratoriu cu mare viteză. Nu iese nici pe prima, nici pe a doua, ci pe a treia, coborând în fugă pe larga Avenida da Liberdade, străjuită de copaci.

– Eşti îngrozitor, îi reproşează Sarah sarcastic. Nu te doare capul?

Rafael nici nu se oboseşte să îi răspundă. Bărbatul care a primit un cap acum puţin timp a trebuit să fugă rapid de unde rămăsese să-şi plângă durerile, ca să nu fie călcat de cele trei maşini care au trecut în mare viteză, cele trei care acum i-au încercuit.

– Ţineţi-vă, atenţionează Rafael. Ţineţi-vă bine.

Nici nu termină bine de vorbit şi frânează brusc, încât cel din spatele lor aproape s-a proptit în ei. Maşinile care mergeau de-o parte şi de alta mai înaintează puţin şi înainte să apuce să ajungă din nou lângă Volvo, Rafael face brusc la stânga, trecând pe sensul opus. Doar maşina care era în spatele lor se ia după ei. Celelalte rămân pe benzile din direcţia Pieţei Restauradores.

Sarah e tensionată şi nervoasă, privind în toate părţile, mai ales în faţă, acolo fiind punctul critic. Maşinile care urcă bulevardul claxonează şi încearcă să ocolească fiecare cum poate Volvo-ul şi maşina din spatele lui.

– Cred că o să vomit, geme Sarah. Oare nu putem să ajungem la o înţelegere cu ei?

– Crezi? întreabă Rafael fără să-şi ia ochii de la drum. Flutură un steag alb, ce zici?

Sarah nu mai zice nimic, pentru că nu poate de nervi. Nervii, maşinile care îi urmăresc şi cele care vin din sens opus, aceştia din urmă, săracii, nu au nicio vină. *Când o să se termine?* Se gândeşte Sarah, rugându-se ca lucrurile să se întoarcă la normal şi să reia controlul, chiar dacă fictiv, asupra vieţii ei.

Înainte de a ajunge la capătul bulevardului, Rafael virează brusc la dreapta, lovind lateral una din maşinile urmăritoare care iese de pe drum şi se opreşte pe trotuar într-un copac, unul din mulţii înşiraţi de-a lungul

bulevardului. Volvo-ul reia sensul corect, la timp să intre pe sensul bun în Piaţa Restauradores. O iau apoi pe lângă Teatrul Dona Maria II, lăsând Gara Rossio în dreapta. Mai rămân două maşini din grupul urmăritorilor.

În mijlocul pieţei Dom Pedro IV are loc un concert de binefacere pentru copiii abandonaţi din toată lumea. În acest moment, un grup la modă pune în mişcare publicul cu o muzică săltăreaţă, din cele care îi fac pe toţi să cânte şi să danseze ca şi cum ar fi un drog halucinant. Puterea muzicii. Dar totul se transformă în panică într-o secundă, când un Volvo se hotărăşte să dea buzna prin mijlocul pieţei, chiar prin public, care încearcă să fugă care încotro, recurgând la orice mijloace pentru a-şi salva pielea. Îmbrânceli, ghionturi, călcări, împiedicări, luând în picioare pe cei căzuţi, nu contează cum, important e să scape nevătămaţi. În urma Volvo-ului vine o altă maşină. Din fericire, oamenii reuşesc să facă un culoar pe unde să treacă maşinile şi, în afară de câteva julituri, nu sunt victime. Concertul de binefacere pentru copiii abandonaţi nu va fi uitat prea curând.

Rafael iese pe partea cealaltă a pieţei şi manevrează maşina în sens opus, având în continuare cealaltă maşină în spate. Al doilea vehicul a ales să respecte regulile de trafic şi să meargă drept înainte. Piaţa Dom Pedro IV, din Rossio, are doar un sens, cel al acelor de ceasornic, dar momentan Rafael merge exact în sens invers.

Iarăşi. Sarah este disperată. *O să înnebunesc din cauza lui.*

Intră pe strada Betesga care duce la Piaţa Figueira şi, din nou, virează dreapta şi coboară pe Strada Prata care are sensul tot înspre piaţa din care tocmai au venit. De data asta trebuie să ocolească un tramvai, din moment ce acesta nu poate ieşi de pe şine, deşi ar face-o dacă ar putea. Ies în Piaţa Comércio, cu acelaşi urmăritor în spatele lor, celălalt, care a respectat regulile în piaţa Rossio nu se vede nicăieri. Cotesc la dreapta şi intră pe sensul

corect, în sfârşit. Când ajung în estul Pieţei Comércio cea de-a doua maşină le iese în cale din dreapta, de pe strada Áurea. Fac stânga ca să ocolească piaţa şi cea de-a doua maşină, care acum e în faţa lor, frânează brusc pentru a-i obliga să oprească. Maşina din spate se lipeşte de Volvo şi începe să-l împingă spre maşina din faţă, încât să-l prindă între ele. Cea din faţă face acelaşi lucru în marşarier.

Rafael înţelege ideea. Dacă îl blochează, devin ţinte uşoare. Îl elimină pe el şi pe căpitan, iar Sarah rămâne singură, pe mâinile lor. Totul se termină acolo.

Gândindu-se la asta, trebuie să acţioneze repede. Bagă într-a întâia şi accelerează. Roţile scârţâie şi fumegă, ca urmare a lipsei de aderenţă la sol, din moment ce viteza solicitată nu corespunde celei reale. Dar aşa maşina din faţă e împinsă încet-încet. Şoferul încearcă să riposteze, forţând şi mai tare marşarierul şi echilibrând forţele, dar să nu uităm că sunt două maşini împotriva uneia, pentru că partenerul lui din spate continuă să încerce să blocheze Volvo-ul, fără să-şi dea seama că de fapt îl ajută. Până la urmă, maşina din faţă nu mai rezistă şi derapează lateral, ceea ce nu permite nici manevrarea corectă, nici să se opună forţei care vine din spate. Într-un final, se învârte până ajunge perpendicular. Sarah încearcă să se uite în maşină, dar geamurile sunt fumurii, ca de obicei. Rafael nu pierde timpul. Accelerează până la podea, împingând maşina pe lateral din faţa lor spre capătul pieţei, fără să ia în seamă semafoarele care controlează vehiculele dinspre sau spre Avenida da Ribeira das Naus sau Avenida Infante Dom Henrique. Când ajung în mijlocul intersecţiei, maşina din faţă e lovită de un autobuz. Încă unul afară din joc. Apoi cotesc la dreapta şi continuă fuga pe Avenida da Ribeira das Naus, de data asta doar cu o maşină pe urme. După ce trec de piaţa Duque da Terceira intră pe Avenida 24 de Julho şi Rafael merge îndrăzneţ cu o sută şaptezeci de kilometri pe oră, prin animaţia

nocturnă a capitalei portugheze. Bulevardul e lat şi spaţios, dar are un traseu confuz în unele zone, care îl obligă să încetinească temporar, dar cum trece de zonele respective, accelerează din nou.

Maşina din spate se ţine după el cu aceeaşi îndemânare şi dexteritate a volanului, dar de la un anumit moment începe să piardă teren faţă de Volvo. Prea mult teren.

– Nu-mi sună a bine, atenţionează Rafael.

– Ce se întâmplă?

– A rămas prea în spate, îi explică.

– Ce chestie. Mergi cu aproape două sute, se plânge Sarah ţinându-se de mânerul uşii. O deviere sau un impact ar fi moarte sigură la viteza aceea.

– Maşina aia putea săse ţină după noi fără probleme, spune Rafael fără să aibă vreo reacţie la critica lui Sarah.

– Să fi avut vreo problemă mecanică? sugerează Raul, privind în spate şi încercând să identifice automobilul care aproape că nu se mai vede. Trec pe sub Podul 25 de Aprilie care face legătura cu extremitatea sudică a oraşului.

– Să sperăm că asta a fost, răspunde Rafael încă intrigat. Surprizele nu sunt tocmai binevenite în momente ca acestea, mai ales dacă cel surprins e el.

După câteva sute de metri, pe Avenida da Índia, se trezesc cu o lumină puternică venită de sus, de pe partea Râului Tejo. Un elicopter care îi transformă în protagoniştii urmăririi din zbor. Apoi mai apare o lumină dinspre oraş. Încă un elicopter.

– Şi acum? întreabă Sarah încercând să nu intre în panică. Ce facem?

– N-avem cum să fugim de elicoptere, îi explică Rafael liniştit.

– S-a terminat?

O priveşte cu o expresie serioasă.

– S-a terminat.

– Or să ne omoare. Chipul lui Sarah păleşte de groază, deşi luminile nopţii nu lasă să se vadă.

– Încă nu. Dacă vroiau să ne omoare, ar fi făcut-o până acum. Se întoarce către Raul. Şi acum, Căpitane?

– Ne lăsăm prinşi.

– Aplicăm soluţia finală?

Sarah înţelege perfect întrebarea. Soluţia finală e o metodă italiană folosită de mulţi oameni, inclusiv de P2. Îndepărtarea prematură, cum spune Rafael. Ceea ce aproape se întâmplase la Muzeul Britanic. Un glonţ în cap. Îl priveşte pe tatăl ei care nu mai are acelaşi aer calm pe care îl afişează de obicei. Se vede că se gândeşte la o soluţie.

Merg în continuare pe bulevard, acum în faţa grădinii de la Palatul Belém, reşedinţa oficială a Preşedintelui Republicii. În acel moment apar de nicăieri cinci maşini negre care se aşază în coada Volvo-ului. La un kilometru depărtare, Rafael vede sirenele unei baricade de maşini care blochează drumul, în zona Jerónimos. Nu are de ales. Poate să o ia prin parcurile de pe lângă Mănăstire, ar putea chiar să piardă maşinile pentru câteva momente, dar cele două elicoptere vor continua să îi urmărească şi să le descopere poziţia. Din nefericire nu au niciun aruncător de rachete ca să rezolve problema. Distanţa până la baricadă e din ce în ce mai mică.

Şase sute de metri.

– Căpitane, îmi cer scuze că v-am dezamăgit.

– N-ai de ce să îţi ceri scuze. Ne urmăreau deja de mult timp. Probabil din Mafra.

Patru sute de metri.

– Şi acum, Căpitane? Am nevoie de hotărârea dumneavoastră.

Sarah nici nu mai gândeşte. Asistă doar la scenă ca şi cum ar fi doar o spectatoare dintr-o sală de cinema şi ce vede nu ar fi decât o fantezie pe ecran. Diferenţa este că

ecranul nu e în faţa ei, ci la treisute şaizeci de grade. Cruda realitate.

Trei sute de metri.

– Opriţi maşina imediat. Se aude o voce de pe unul dintre elicoptere. Opriţi maşina imediat.

– Căpitane, am nevoie rapid de o hotărâre, repetă Rafael precipitat. Alte maşini, unele de poliţie, dube şi chiar un TIR. Se văd oameni ascunzându-se după uşile maşinilor sau în spatele lor.

Două sute de metri. Identifică lunetişti, mai în faţă, pe terasa Centrului Cultural Belém. Fără să anunţe, Rafael opreşte maşina în mijlocul străzii.

– Căpitane, e timpul. Cele cinci maşini care îl escortează opresc la o distanţă sigură. Raul se uită la fiica lui.

– Sarah, trebuie să înţelegi că nu avem de ales. Trebuie să murim.

Sarah îl priveşte pe tatăl ei, atentă, înfricoşată. *Cum au de gând să ducă la capăt aşa o sarcină?*

– Noi nici măcar n-avem arme. Se întoarce către Rafael. Cu ce o să mă omori? O să-mi rupi gâtul? Vocea tremură de frică.

– Ar fi o idee. Dar nu.

Rafael îi dă o pastilă lui Sarah şi alta lui Raul.

– Suntem gata? întreabă Rafael. Înghite, îi porunceşte lui Sarah.

Aşa se termină? Îşi spune, în timp ce îi curge o lacrimă.

– Stai. Dă-mi hârtiile, spune tatăl.

– Ce vreţi să faceţi cu ele? Nu pot ajunge în mâinile lor.

– Stai liniştit. Torpedoul are un compartiment secret. N–or să le găsească niciodată. Dă-mi hârtiile, repetă Raul către Sarah.

Depinde de atuurile pe care le vom avea la momentul respectiv se gândeşte Sarah, mai puţin încordată. Îi dă pastila lui Rafael.

– Ia-o. N-am nevoie.

– Hârtiile? îi cere din nou Raul.

– Nu sunt la mine. Am doar nişte fotocopii. Îl anunţă Sarah, arătându-i două foi albe cu copia listei.

– Unde sunt? întreabă Rafael intrigat.

– La păstrare într-un loc sigur, spune Sarah. Rafael zâmbeşte uşor.

– Ok. În cazul ăsta ce facem? întreabă Raul.

Se vede că militarul nu se aştepta la aşa ceva.

– Asta modifică puţin lucrurile.

– E un atu pe care îl avem, adaugă Sarah.

– Asta-i clar, încuviinţează tatăl. Asta-i clar.

Un bărbat iese dintr-una din maşinile din spate şi vine înspre ei, singur. Un munte de carne păşind apăsat şi hotărât.

– Ok, o să înceapă jocul, spune Rafael, făcându-le un semn cu capul înspre necunoscutul care se apropie.

– Păstraţi-vă secretele cu preţul vieţii, le cere Raul.

Bărbatul ajunge în dreptul Volvo-ului, lângă fereastra şoferului, a lui Rafael.

– Ia uite, e chiar celebrul Jack.

– Geoffrey Barnes, ne întâlnim din nou.

– Uită-te în jurul tău, Jack, ordonă Barnes. Uitaţi-vă toţi. Priviţi doar cât ne-aţi dat de muncă. Toate astea sunt pentru voi.

Alţi agenţi ajung lângă maşină şi deschid portierele, scoţându-i afară pe Raul şi pe Sarah.

– Vrei să te ajut să ieşi din maşină, Jack? întreabă Geoffrey Barnes ironic.

Rafael deschide uşa şi iese din maşină, calm, fără să-şi ia ochii de la bărbatul de la CIA.

– Luaţi-i pe femeie şi pe tatăl ei. Îndepliniţi ordinele.

Câţiva agenţi pleacă cu ei, doi rămân cu Barnes. Sarah încă se uită în urmă. Oare Barnes o să îl omoare pe Rafael? Interesant cum e mai îngrijorată pentru el decât pentru ea

însăşi. Agenţii îi pun pe Sarah şi pe tatăl ei în maşini separate.

Între timp, Rafael şi Barnes continuă să-şi măsoare forţele, ochi în ochi.

– Jack, Jack, Jack, spune Barnes caustic. Ce dezamăgire. Dă din cap negativ. Ce dezamăgire.

– N-am băut tot lăpticul? glumeşte Rafael.

Pe neaşteptate, Barnes îi dă una în stomac. O sută-douăzeci de kile de forţă îl îndoaie pe Rafael. După câteva clipe îşi recuperează poziţia verticală. Barnes îi mai dă un pumn care îl lasă la pământ.

– Cum ai putut să-mi faci aşa ceva mie? Agenţiei? Ai trădat toate valorile care ne ghidează.

Rafael încearcă să se ridice, dar primeşte un picior în burtă care îl lasă tot la pământ.

– Eşti o jigodie, continuă Barnes. Şi un ingrat. Dar o să primeşti ce meriţi.

Încă un şut.

– Luaţi-l. Le ordonă agenţilor. O să facem o plimbare. O plimbare lungă.

Capitolul 49

O după amiază chiar delicioasă pentru acest bărbat în vârstă, petrecută la Muzeul de Artă Modernă din New York. Un adevărat iubitor de artă în toate formele ei de expresie, clasică sau alternativă, precum cea pe care tocmai a văzut-o azi la MoMA, inaugurat în 1929 şi care găzduieşte unele din cele mai importante opere de artă din lume, precum celebra *Noapte Înstelată,* de Vincent Van Gogh, din 1889, când era în spitalul psihiatric din Saint-Rémy-de-Provence, în sudul Franţei. A avut ocazia să vadă şi *Persistenţa memoriei,* datat din 1931, semnat de marele Salvador Dalí, o operă suprarealistă care a ajuns una din cele mai celebre din întreaga sa operă. S-a delectat cu Picasso, Monet, Mondrian, Matisse, Cézanne, Jackson Pollock, reprezentant de seamă al expresionismului abstract, autorul apreciatului *Easter and Totem,* Andy Warhol, asta doar în ce priveşte pictura, una din pasiunile acestui bărbat în vârstă, căci MoMA oferă mult mai mult decât atât.

Acum se întoarce acasă cu taxiul, deşi e un mare adept al plimbărilor, dar vârsta îşi spune cuvântul şi timpul petrecut în picioare în muzeu nu-i permite luxul unui nou efort delegat membrelor inferioare. A luat un taxi de la intersecţia Avenue of the Americas cu strada 52 şi priveşte senin viaţa oraşului care trece pe lângă el, de la geamul taxiului galben, specific New Yorkului, o imagine de marcă, recunoscută oriunde în lume, ca şi taxiurile londoneze.

De nouăsprezece ani se bucură de plăcerile pe care „Marele Măr" le are de oferit, de la muzee, teatre, cine-

matografe, restaurante, conferinţe religioase... Dar chiar şi aşa, după nouăsprezece ani, se simte un străin. Oraşul e atât de mare, atât de vast, atât de plin, încât o viaţă nu-i de ajuns ca să îl cunoşti. Totuşi, se consideră un privilegiat, mai întâi pentru că este în slujba Domnului, apoi pentru că o face în centrul lumii aşa-zis civilizate. Îndatorirea lui este să răspândească cuvântul Domnului, aproape ca misionarii de pe vremuri, bătând lumea, în numele Domnului. În cazul de faţă, o face într-o mare metropolă mondială care chiar are nevoie de învăţămintele Tatălui, de calea cea dreaptă, drumul spre ceruri, al binelui şi al iubirii. Papa de dinainte îl felicitase pentru munca sa de două ori, pentru dăruirea, implicarea şi dedicarea lui. Una dintre amintirile lui cele mai puternice este de când a fost la Vatican şi a avut ocazia, privilegiul, onoarea să îi sărute inelul lui Ioan Paul al II-lea. Asta s-a întâmplat în 1990, dar amintirea este la fel de vie ca şi cum s-ar fi întâmplat azi dimineaţă. Acum este alt Papă, un neamţ a venit în locul polonezului. Speră să trăiască destul de mult încât să mai aibă şansa, privilegiul şi onoarea să îi sărute inelul noului Papă şi să petreacă câteva minute cu Sanctitatea Sa.

Nu e sigur că o să se întâmple, nu numai pentru că vârsta înaintează şi nu aşteaptă ocaziile, dar şi pentru că sunt vremuri tulburi, greu de înţeles, de analizat, de soluţionat prea curând, spre bine sau spre rău. Mult iubita lui Biserică este ameninţată de pericole bizare. Forţe necurate au atacat sânul sfintei instituţii, rănind-o cu trădări, folosind membri slabi care nu au rezistat tentaţiei puterii, banilor, şi care nu au ştiut unde să se oprească.

De curând a primit un pachet de la iubitul său frate Firenzi. Conţinea informaţia şoc pe care nu credea că o s-o vadă vreodată. Hârtiile care îi aparţineau lui Ioan Paul I cu dezvăluiri frapante scrise chiar de mâna Sfinţiei Sale. Persoane pentru care avea tot respectul erau doar falşi oameni ai Domnului, care îşi foloseau influenţa ca să îşi

asigure ce e mai bun. Păcătoşi ascunşi sub un veşmânt, capabili până şi de omor.

Instrucţiunile fratelui Firenzi erau clare, să păstreze pachetul într-un loc sigur şi să îl anunţe prin căi secrete. Aşa a făcut, i-a trimis inclusiv cheia care deschide locul în care a ascuns hârtiile. Acum câteva zile, Firenzi l-a sunat. Era foarte agitat. A spus că nu avea foarte mult timp, a cerut specificări despre locul în care pusese la păstrare pachetul, iar cel care acum merge cu taxiul galben spre casă, i-a explicat tot. Firenzi vorbea ca şi cum ar fi fost ultima dată, ca şi cum ştia că nu or să mai vorbească. A încheiat cu „Stai cu ochii-n patru. Ai grijă de tine." Şi de atunci nu au mai vorbit. Nu e nevoie să îi vadă corpul ca să ştie că Firenzi nu mai e printre cei vii. O simte. O simte într-un fel care nu lasă loc de îndoială. E ca un al şaselea simţ, o putere de clarvăzător, pe care o are în sângele lui de preot. Da, pentru că a fi preot nu înseamnă numai a răspândi cuvântul, dar şi a simţi mesajele pe care le primim de dincolo. El întotdeauna a ştiut să le descifreze pe unele dintre ele. Nu pe toate, altfel ar fi Mesia. Dar farfuria care se sparge, vestitoare de veşti rele, durere, boală sau moartea cuiva apropiat, urletul câinelui vecinului anunţând moartea unui cunoscut. Frâna bruscă a unei maşini, sinonim pentru problemă gravă rezolvată. Un ţipăt în depărtare, anunţ de veşti rele neaşteptate, printre altele pe care nu are rost să le dezvoltăm. A ştiut exact când a murit Firenzi. Îşi făcea rugăciunea de dimineaţă, îngenuncheat la altarul din apartamentul lui pentru a face slujbe pentru prieteni, vecini şi credincioşi care îl vizitează, când s-a stins lumânarea. Flacăra lumânării groase pe care o ţine tot timpul aprinsă într-un sfeşnic în stânga altarului, s-a stins exact când se ruga pentru fratele Firenzi. A insistat şi mai mult în rugăminte, pentru ca Domnul să îi dea încă o şansă fratelui Firenzi, dar degeaba. Nu a reuşit să aprindă lumânarea în ziua aceea, ca şi cum cineva ar fi suflat tot timpul în flacără. În ziua

următoare, resemnat deja cu voia divină, l-a rugat pe Domnul să aibă grijă de sufletul fratelui. „Facă-se voia Ta" a murmurat. Şi lumânarea a rămas în sfârşit aprinsă.

Ştie de ce a murit Firenzi, din cauza hârtiilor pe care îi ceruse să le păstreze la loc sigur. Totuşi, nu ştie dacă intervenţia lui în tot acest proces poate fi descoperită de cine umblă după ele. Probabil că vor ajunge până la urmă la el, dar voia Domnului e impenetrabilă şi orice i-a rezervat El, de bine sau de rău, va fi primit la fel, cu pieptul deschis, gata de a-şi înfrunta destinul, oricare ar fi acesta.

Nu a mai reuşit să vorbească nici cu fratele Felipe, din Madrid, nici cu Pablo Rincón. Amândoi au primit scrisoarea lui Firenzi care îi informa despre ce făcuse şi le spunea să stea liniştiţi şi să elimine toate indiciile care îi legau unul de altul. Dar a fost prea târziu. După două zile, a aflat la ştiri de moartea lor înfăptuită de o portugheză. Firenzi îi povestise cine era femeia aceea şi ce îi trimisese. Evident că cineva cu destulă putere trăsese sfori ca să o incrimineze pe tânără, pentru a câştiga teren în recuperarea hârtiilor. Oricum ar fi, Dumnezeu va avea grijă de cei care Îl servesc. Dacă voinţa Lui este ca hârtiile să rămână la el, aşa va fi, după cum se aplică şi contrarul.

„Stai cu ochii-n patru" i-a spus fratele Firenzi ultima dată când au vorbit. „Stai cu ochii-n patru". Dar vârsta nu-i mai permite să se bage în aventuri şi fugăriri. Îşi va continua viaţa la fel ca şi până acum, normal, cu aceeaşi rutină, ţinând slujbele, vizitând muzee şi expoziţii, mergând la teatru, plăceri fără număr cu care s-a obişnuit şi de la care nu se va abţine. Dacă cineva vine după el sau dacă îl urmăreşte chiar în acest moment, asta este, nu ştie nimic de hârtii, şi nici n-o să ştie. Dacă vine cineva care poate dovedi că fratele Firenzi şi-a dorit să ia hârtiile, atunci foarte bine, să arate cheia care le ţine închise, altfel, nu îi merită încrederea. E adevărat că poate au rămas cei răi cu cheia, dar una din calităţile lui a fost dintotdeauna să aprecieze corect caracterul celor care i se adresează.

Taxiul a intrat pe 6th Avenue sau Avenue of Americas, acelaşi lucru, şi parcurge kilometrii rămaşi până la colţul cu strada 38. Bătrânul iese din maşină, plăteşte dolarii cuveniţi, lăsându-l pe taximetrist cu alţi clienţi care intră imediat în maşină, în timp ce el şi şoferul încă îşi fac socotelile.

Intră în clădire, portarul în uniformă nu apare nici să îi deschidă uşa, nici să cheme liftul.

Unde o fi Alfred? Nu e normal să nu fie nimeni la intrare şi nici sigur. Da, pentru că în ciuda uniformei pretenţioase, portarul nu stă acolo doar pentru confortul locatarilor, să le deschidă uşile şi să cheme liftul şi să le care valizele şi să răspundă la telefoane. Portarul le garantează siguranţa, e atent să nu intre sau să nu urce nimeni dacă nu e invitat sau autorizat. Va fi obligat să raporteze situaţia şefilor lui Alfred, care vor lua măsurile cuvenite ca situaţia să nu se repete. Se uită în spatele tejghelei portarului şi încearcă să deschidă uşa de acces spre camera portarilor, acolo unde se schimbă şi se odihnesc, dar e încuiată.

Zelos, încuie uşa principală a clădirii cu cheia lui personală, ca niciun intrus să nu profite de dispariţia temporară a paznicului. Ceilalţi locatari care vor să intre şi să iasă au cheile lor.

Acum urcă în liftul care îl aştepta. Urcă la etajul şapte şi îşi caută cheia mergând pe holul de lemn şi granit.

Învârte cheia, se aştepta să fie încuiat de două ori, dar nu s-a rotit nici o dată. Uşa e închisă doar cu zăvorul.

Ciudat, îşi spune. *Puteam să jur că am încuiat de două ori.*

Dar poate a uitat. Nu contează, sunt mici feste pe care ni le joacă mintea, poate e de la vârstă. Se duce până la telefonul din sufragerie şi ridică receptorul. Vede că ceva nu e bine. Cărţile sale cu Noul Testament sunt toate scoase, înşirate pe podea, una după alta, ca şi cum ar indica un drum. Un drum până în camera cealaltă. Bătrânul lasă receptorul şi urmăreşte şirul de cărţi. Intră în camera

cu altarul, dar lumina şi lumânările sunt stinse, şi nu vede nimic. Caută întrerupătorul şi aprinde lumina. Îl vede pe portar, pe jos, sprijinit de perete, cu mâinile şi picioarele legate şi o pungă pe cap. Apoi îi vede, pe cei trei, aşezaţi confortabil lângă altar, Maestrul, servitorul şi asistentul.

– Marius Ferris, îl strigă Maestrul ferm, ţinând bastonul pe genunchi.

– Cine sunteţi dumneavoastră? Cum aţi intrat aici? întreabă bătrânul pe care Maestrul l-a numit Marius Ferris.

– Am coborât din cer ca să vă vizitez, spune Maestrul, în batjocură.

– Cine... cine sunteţi dumneavoastră?

– Poţi să-mi spui JC.

Capitolul 50

– Suntem doar noi doi, Jack, îl anunţă Barnes pe Rafael. Tu şi eu. Se aşază în faţa lui. Sunt sigur că vom avea o discuţie foarte productivă.

Locul e întunecos şi aminteşte de interogatoriile din filme. Două scaune, o masă pătrată cu blat maroniu, uzat, vechi, şi o lampă care atârnă din tavan şi luminează centrul mesei şi cei doi participanţi aşezaţi, Barnes şi Rafael. Geoffrey Barnes nu îi ştie numele pe care îl foloseşte de când cu operaţiunea de salvare, momentan eşuată, a lui Sarah, aşa că e normal să i se adreseze lui Rafael cu singura denumire pe care o ştie, adică Jack. Ca să nu fie confuzii, Jack e Rafael şi Rafael e Jack, două nume ale aceluiaşi bărbat, niciunul dintre ele adevărat.

– Unde suntem? întreabă Jack, fără să se refere la pereţii goi şi gri, ci la loc în sine.

– Jack, Jack, Jack, cred că n-ai înţeles prea bine poziţia ta, continuă Barnes pe un ton sarcastic, ridicându-se şi plimbându-se prin cameră. Aici eu pun întrebările.

– Mai du-te-n mă-ta, Barnes, îi spune Rafael, privindu-l în ochi. Nu sunt unul oarecare. Nu mă trata ca pe ceilalţi. Doar nu crezi c-o să fac pe mine pentru că sunt aici. Face o pauză ca Geoffrey Barnes să înţeleagă. Nu mi-e frică de tine.

Răspunsul e un pumn în faţă care îl aruncă pe Rafael la pământ.

– Scoală-te! porunceşte Barnes. Scoală-te! ţipă când vede că nu-l ascultă.

Rafael nu se grăbeşte să se ridice, fără să spună nimic sau să schiţeze vreo senzaţie de durere. Apoi, ridică

scaunul şi se aşază, punându-şi mâinile la vedere, pe masă.

– Să nu crezi că mă păcăleşti, Barnes. Ştiu că suntem în Statele Unite. Vreau doar să ştiu unde. Rafael vorbeşte în continuare calm, încercând să controleze situaţia. Totuşi, ştie că e doar o chestiune de timp, e în dezavantaj.

– Ce te face să crezi că suntem în Statele Unite? Am putea fi oriunde.

– Opt ore cu avionul mă fac să cred că suntem în State. N-aveaţi de ce să mergeţi înspre est. Până la Londra ar fi fost doar două ore jumate. Aş spune chiar că, ori suntem în Washington, ori în New York.

– Suntem în mă-ta, Jack. Ce te doare pe tine unde suntem? Vrei să faci turism?

– Ar fi o idee.

O lovitură mai puţin violentă îi rupe buza. Corpul nu a fost făcut pentru un asemenea tratament, aşa că se resimte, sângele curge, locul se umflă, în încercarea de a remedia răul făcut.

– Îţi imaginezi cât suferă ea, Jack? Ha? Îţi imaginezi? Presiune psihologică. Făţuca ei aşa frumoasă, stâlcită de un animal ca mine. Îţi imaginezi?

Rafael chiar îşi imaginează. Barnes, sau vreun altul ca el nu e impresionat de cel pe care îl interoghează, fie bărbat sau femeie. Dacă scopul e să afle ceva important, toate mijloacele sunt bune, şi cei doi pumni încasaţi de Rafael sunt ca o bătaie prietenească pe umăr, faţă de ce pot face.

– Îmi spui unde sunt hârtiile? Întreabă Barnes, acum condescendent.

– Ştii bine că nu. În primul rând, nu ştiu, dar chiar dacă aş şti, nu ţi-aş spune.

Represaliile sunt întrerupte de intrarea lui Staughton.

– Domnule Barnes, îl strigă din pragul uşii.

– Staughton, intră, îi dă voie şeful.

Staughton se duce lângă el şi îi şopteşte ceva la ureche.

– Eşti sigur? întreabă Barnes cu aceeaşi voce răsunătoare. Ceea ce înseamnă că nu-i place deloc. Se gândeşte în linişte câteva clipe. Ok, mai lasă-mă câteva minute, îi spune lui Staughton, făcându-i semn să plece. Agentul iese, prompt, închizând uşa după el, lăsându-l pe Rafael din nou singur cu Barnes.

– Îţi mai dau o şansă, Jack, de dragul vechii noastre prietenii. Barnes se aşază din nou în faţa lui. Unde sunt hârtiile?

– Ah... ultima dată când le-am văzut, începe Rafael gânditor, chinuindu-se să coopereze, cel puţin aşa pare. Erau în curu lu' mă-ta aia grasă.

Barnes fierbe, furia îi pune stăpânire pe chip. Rafael întinde coarda prea tare. Se ridică din nou şi se duce la subiectul interogat. Se apleacă la urechea lui.

– De ce mă faci să-mi pierd timpul, Jack? Scuipă când vorbeşte, inclusiv pe faţa lui Rafael. Te-ai gândit, vreodată, că femeia e la mine şi de tine nu am nevoie? Poate că tu nu vorbeşti, dar ea o să turuie tot ca un papagal. Aşa că, dă-mi un motiv să nu te omor.

– Ştiu ceva ce ea nu ştie, spune Rafael ferm.

– Şi ce ştii tu şi ea nu?

– Ştiu că ea a primit doar două foi din treisprezece.

– Continuă.

– Şi ştiu unde sunt.

Barnes îl analizează prelung. Se vede că îl examinează, cântăreşte ce a spus. Ca şi cum ar încerca să-l citească pe dinăuntru, să pătrundă în interiorul lui şi să îi studieze gândurile, adevărul, minciuna. În cazuri ca acesta, îi blestemă pe oamenii de ştiinţă ai agenţiei care, în ciuda nenumăratelor teste, mii de experimente pe fiinţe umane, tot atâtea mii de vieţi distruse, nu au reuşit să inventeze nimic care să pătrundă în mod eficace în mintea oamenilor şi să-i facă să vorbească.

– Minţi, spune până la urmă.

– Şi o să rişti?

– Am şi tatăl şi fiica, Jack. Pot să mă debarasez de tine.

– Aşa e, dacă ar fi adevărat.

Barnes aproape explodează de furie. Îi vine să-l omoare pe individul ăsta insolent. Îl ia de guler şi îl zgâlţâie.

– Nu abuza, Jack. Pot să te omor în orice moment.

Deşi strâns de gât, Rafael îl priveşte ţintă în ochi.

– Nu e decizia ta, Barnes. Barnes îl strânge şi mai tare.

– Ce vorbeşti?

– Marele Geoffrey Barnes m-ar fi trimis de mult pe lumea ailaltă. Îl priveşte în continuare. Încă n-ai făcut-o pentru că nu e decizia ta. Ai vrea tu, ţi se citeşte în ochi, dar e un nenorocit mai presus de tine care nu te lasă să apeşi pe trăgaci. Apoi mai înmoaie tonul provocator. E o situaţie de căcat, Barnes. Îi spune în surdină, crescând tensiunea dintre ei. Ar fi fost bine, nu? Să mă strângi de gât până mă asfixiai. Sau să-mi tragi un glonţ în cap. Să mă vezi pe jos, nemişcat, fără viaţă, sfârşitul problemelor tale.

– Gura, javră, ordonă Barnes.

– Ar fi fost bine, nu?

– Gura! Urlă Barnes, împingându-l în perete. Înfuriat, îi dă un pumn în burtă, fără să se controleze. Rafael cade, dar Barnes nu se opreşte, începe să-i care picioare, gâfâind, înjurând.

Deodată, Barnes e îndepărtat de nişte mâini puternice.

– Opreşte-te imediat! ordonă un bărbat elegant, ţinându-l încă pe Barnes, care tot nu s-a calmat. Ce crezi că faci?

– O să-l omor pe jigodia asta, dă-le dracu de ordine! urlă Barnes, uitându-se la Rafael care abia reuşeşte să se ridice.

– Controlează-te, ţipă bărbatul.

Staughton şi Thompson apar la uşă să vadă ce se întâmplă.

– Luaţi-l de aici, le zice bărbatul lui Staughton şi lui Thompson care se execută prompt, luându-l pe Rafael.

– Nu pe ăla, pe ăsta, îi corectează bărbatul, ţinându-l în continuare cu putere pe Barnes.

Staughton şi Thompson îl iau fiecare de câte un braţ pe Barnes, timizi. Până la urmă e şeful, nu poţi să-l iei aşa, oricum. Între timp, Barnes se calmează. Respiră adânc de câteva ori ca să îşi revină.

– Ok. Sunt bine, îi linişteşte. Sunt bine.

– De acum preiau eu. Anunţă celălalt bărbat. Du-te să bei ceva şi să te calmezi, îi recomandă lui Barnes, apoi se întoarce către Staughton şi Thompson. Voi duceţi-l pe ăsta lângă ceilalţi. Maestrul a ajuns deja.

Ordinele sunt îndeplinite fără crâcnire, Barnes iese pe uşă fără să privească în urmă. *Nenorociţii dracului,* şopteşte, nu se ştie cui i se adresează. Ceilalţi doi îl sprijină pe Rafael care abia se ţine pe picioare.

Iar bărbatul care a făcut ordine, îşi netezeşte costumul Armani. E timpul.

Capitolul 51

Cei patru bărbaţi străbat un coridor lat, prost luminat, cu multe uşi închise de ambele părţi. Pare să fie un sediu abandonat sau rar folosit, deoarece, pe lângă faptul că nu e nicio mişcare şi nicio persoană, cu excepţia celor patru bărbaţi, nu se vede murdărie, nici pânze de păianjen sau praf, cum se întâmplă în locurile părăsite.

Rafael merge în continuare ajutat de agenţii Staughton şi Thompson, împotriva voinţei lor, dar cel care vine în urma lor, cel în costum Armani, asistentul, nu permite alte intervenţii sau abuzuri de putere. Se vede lumină de la o uşă deschisă. Aproape au ajuns şi se aud voci de dinăuntru. Nu destul de tare încât să se înţeleagă ce zic, doar un murmur care dovedeşte prezenţa umană. Pe ultimii metri până acolo, practic îl târăsc pe Rafael.

– Nenorocitu' ăsta e din ce în ce mai greu, se plânge Thompson.

– Şi probabil o face dinadins, spune celălalt.

Nu sunt departe de adevăr, Rafael chiar se preface că îi e mai rău ca să îi obosească pe agenţi. Nu vrea să câştige nimic cu asta, doar să-i enerveze, totuşi, simte o durere uşoară în zona plămânilor, poate o luxaţie sau vreo fractură de o coastă sau două. Dar coastele mai au de aşteptat, asta în cazul în care scapă de acolo viu, nimic nu îi garantează că se va întâmpla aşa, de fapt, toate indică opusul, drumul acesta e considerat dintre ultimele ale unui condamnat la moarte. Dar cine ştie ce se va întâmpla.

Ultimii metri până la intrare îi parcurge cu gândul la Sarah. Cum i-o fi ei? Oare trece prin aceleaşi dureri ca şi

el? Nu că ar fi ceva pentru care nu e pregătit. Nici vorbă. A fost antrenat să suporte durerea. Şi furia lui Barnes, exprimată prin loviturile lui necontrolate, nu înseamnă nimic faţă de ce pot face când sunt autorizaţi şi au mână liberă. Dar loviturile lui Barnes aplicate lui Sarah sunt altceva. Ea nu a fost făcută pentru a suporta un asemenea tratament, deşi până acum a dat dovadă de mult curaj. Normal că transpiră nervos, dar întotdeauna cumva controlat. Şi ideea cu hârtiile, ştiind că sunt singura monedă de schimb şi singura carte pe care o pot juca, spune multe despre caracterul ei. O femeie luptătoare şi curajoasă care ştie ce efecte poate provoca adevărul. Rafael nu ştie cât de mult o cunoştea Firenzi pe fina lui, dar a făcut foarte bine să-i trimită ei hârtiile. Deşi ziaristă, Sarah nu ar folosi niciodată informaţia în munca ei, nici nu i-ar trece prin cap. Unele lucruri e mai bine să rămână aşa cum sunt, unele adevăruri mai bine rămân departe de lumina zilei, în întuneric, ascunse de minciuna care le-a luat locul ca adevăr oficial. Iar Firenzi a făcut bine, inconştient sau nu, să o aleagă pe Sarah, întrucât nu ar fi folosit informaţia primită, în mod sinucigaş, aşa cum fac mulţi ziarişti. Chiar ştiind că ar putea fi subiectul vieţii ei.

Termină odată, se gândeşte Rafael, în timp ce intră în sfârşit în încăperea de unde se vedea lumină. *Ajunge cât te-ai gândit la ea. E doar muncă.*

Şi iată ce găseşte înăuntru. Lângă un perete, prinşi cu cătuşe care atârnă din tavan până la încheieturile lor, obligându-i să rămână în picioare, stau Căpitanul Raul Monteiro, Sarah şi un bărbat în vârstă pe care nu îl cunoaşte, dar pe care l-a mai văzut totuşi, undeva.

Mai este un bărbat care stă în picioare, îmbrăcat de sus până jos în negru, ca majoritatea agenţilor, şi pe care Rafael îl recunoaşte imediat, cel căruia îi spunem servitorul. Staughton şi Thompson îl târăsc până la peretele la care sunt şi ceilalţi şi îi prind încheieturile cu un inel mare de metal, legat de lanţurile care atârnă din tavan. Cei doi

agenţi ai lui Barnes părăsesc încăperea, lăsându-i în grija servitorului şi a asistentului, unul mai bun decât celălalt. Rafael se uită la Sarah, căutând să vadă dacă e însângerată sau umflată. Nu are nimic, cu atât mai bine. Se temea să nu o fi dus într-alt loc, din moment ce nu a auzit-o în timpul zborului, nici pe ea, nici pe căpitan, tactici menite să îi nedumerească pe suspecţi sau pe victime, depinde de punctul de vedere.

– Ce bine că ne-am adunat toţi, în sfârşit, spune asistentul.

– Nu e nimic de mâncare? întreabă Rafael nepăsător. Asistentul îi ignoră provocarea.

– Îmi cer mii de scuze pentru condiţiile la care sunteţi supuşi, dar promit că se va termina totul repede.

Sarah nu se aştepta la un discurs atât de simpatic. Dacă n-ar fi avut mâinile legate, aproape că i-ar fi strâns mâna şi s-ar fi aşezat amândoi la masă la o discuţie amicală.

– Cine sunteţi? îl întreabă Rafael pe bărbatul în vârstă de lângă el.

– Marius Ferris. Dumneavoastră?

– Marius Ferris. Din poză, îl recunoaşte Rafael, ştia el că îl mai văzuse undeva. Eu sunt Rafael...

– Jack, te rog, nu suntem la ore, nu vorbiţi între voi, îl atenţionează asistentul întrerupându-l.

– Sau Jack. Cum vreţi, încheie Rafael.

– Ştim cu toţii de ce suntem aici, aşa că să trecem direct la subiect. Unde sunt hârtiile?

Întrebarea principală. Unii încearcă să ascundă ceea ce alţii vor să găsească. Jocul de-a şoarecele şi pisica, doar că felina are momentan o labă pe rozătoare şi poate face ce vrea cu ea. Sau poate că nu.

Pe singura masă din încăpere este o valiză neagră pe care servitorul o deschide. Se văd aranjate mai multe instrumente de tăiat, fiecare în locul lui din căptuşeala de stofă. Obiecte de tortură, pregătite să ia gâtul cui se

încăpăţânează şi să îl facă să scoată, bucăţică cu bucăţică, cuvânt cu cuvânt, informaţia de care au nevoie. Câteodată, unora le e de ajuns să vadă instrumentele contondente, perforatoare, penetrante, ca să spună tot ce ştiu şi să inventeze ce nu ştiu. Dar nu e cazul astăzi, nu aici.

– Hârtiile sunt la loc sigur, îl asigură Rafael.

– Ar fi şi mai în siguranţă cu noi, îl dojeneşte asistentul. Gândiţi-vă bine. Nu e mai bine să terminăm mai repede cu asta, ca să evităm mai multă suferinţă?

Liniştea înlocuieşte răspunsul. Hârtiile sunt la loc sigur şi nu mai e nimic de adăugat. Asistentul mai aşteaptă câteva clipe, poate cineva cedează, până la urmă, probabil nu sunt toţi la fel de curajoşi, chiar dacă sunt toţi patru pregătiţi să sufere pentru un secret care nici nu are legătură cu ei în mod direct. Foarte bine, se pare că vor să înfrunte instrumentele adevărului, atunci facă-se voia lor. Va începe cu tatăl lui Sarah, poate asta are efect psihologic asupra lui Sarah şi o face să vorbească.

– Ocupă-te de militar, îi ordonă servitorului.

Ochii lui Sarah se fac mari până la refuz. De ce îi era teamă, n-a scăpat. Vor fi torturaţi fără milă şi, până la urmă, vor scoate adevărul de la ei, dacă nu acum, mai târziu, când nu vor mai suporta durerea, când corpul o să spună ajunge, sau o să vrea să se odihnească şi vor aplica tortura somnului. Nu au nicio şansă. Au câştigat.

Servitorul ia un cuţit foarte subţire, zimţat, o lamă de aproximativ un centimetru lăţime şi douăzeci lungime, potrivită pentru a perfora pielea şi a provoca durere, fără să facă rău niciunui organ vital, doar dacă e dinadins. Dar acum alta e ideea. Taie cămaşa căpitanului, lăsându-l pe jumătate gol, dezbrăcat pentru a-şi înfrunta destinul. Servitorul îndreaptă cuţitul în partea dreaptă a burţii şi împunge capătul ascuţit în piele.

Un ţipăt ascuţit anunţă că a intrat în carne. Încet, răsucind lama subţire şi incasabilă care nu se îndoaie, e hotărât şi îşi deschide drum înăuntrul corpului,

provocând o durere străpungătoare, foarte reală, aproape insuportabilă. Capătul cuţitului iese pe la spate, însângerat, implacabil, convingător, fără remuşcări. Obiectele manifestă dorinţa utilizatorului şi nu a lor, pentru că nu pot avea dorinţe, de aceea un cuţit obişnuit de pâine sau carne se poate transforma rapid într-un pumnal mortal, totul depinde de mâna care ţine mânerul.

În cazul de faţă e o mână fermă, fără ezitări, care acum scoate cuţitul, foarte încet. Răul a fost făcut, corpului şi minţilor, Sarah şi Marius Ferris asistă îngroziţi. Chipul căpitanului reflectă consecinţele loviturii, sudoarea i se scurge pe chip şi expresia de durere denotă vătămarea care nu va trece prea curând. Timpul va vindeca, dacă i se va permite.

– Şi acum? Vrea cineva să adauge ceva la ce s-a spus deja? întreabă asistentul. Nu v-aţi convins că e mai bine să rămână hârtiile la noi?

– M-am convins că aş mânca un hamburger bine făcut, spune Rafael.

Asistentul se apropie de el şi îl priveşte în ochi cu seriozitate.

– Mai vrei să ne împărtăşeşti şi altceva?

– Şi cu caşcaval, mult caşcaval. Ketchup din plin. Mmmm, ce bunătate. Îmi lasă gura apă.

Asistentul îl priveşte în continuare la distanţă de doar câţiva centimetri.

– Cred că Jack are nevoie de un aperitiv. Ceva care să-i amintească ce nu ar trebui să le facă colegilor. Îi face semn servitorului ca să execute. Cum ar fi, să-i trădeze. Se îndepărtează ca să-i facă loc servitorului care ţine acelaşi cuţit cu care l-a rănit pe Raul.

Rafael nu renunţă la tonul sarcastic, ca să le dea de înţeles celor doi bărbaţi că nu e un oarecare. Pot să-l împungă peste tot, dar tot va prefera să moară cu un zâmbet pe buze decât să spună ce ştie. Dar asta nu îl va scăpa

de tortură. Şi, cu cât va fi mai lungă şi mai dureroasă, cu atât mai bine.

– N-ai de gând să cureţi cuţitul? îl întreabă pe servitor. Aş putea să mă infectez. Ridică vocea. Fără supărare, căpitane.

– Nici nu-ţi imaginezi cu câtă plăcere o să te spintec, bucată cu bucată, şi o să mă uit cum sângerezi ca un porc până la ultima suflare, îi spune servitorul, vorbindu-i foarte aproape de faţă, ca să nu scape niciun cuvânt.

– Sunt tot al tău, îl anunţă Rafael. Te aştept cu braţele deschise. Şi chiar dacă ar fi vrut să le lase în jos, n-ar fi putut, din cauza lanţurilor de deasupra capului. Poţi să abuzezi din plin.

Servitorul nu ignoră provocarea şi îl scuipă în faţă. Cu siguranţă i-a pregătit o suită de insulte, dar nu o să le spună. Îşi înghite furia şi o concentrează spre mâna cu care ţine cuţitul. Mai bine decât oricine, cuţitul va şti să exprime adevărul, supunând corpul ticălosului de Jack unei dureri catalitice care se va extinde în toate membrele şi toate organele până când va exploda de suferinţă. Servitorul îi deschide cămaşa lui Rafael cu brutalitate, smulgând majoritatea nasturilor, expunându-i trunchiul dezgolit în faţa armei.

– Opreşte-te. Nimeni nu o să spintece pe nimeni.

Vocea răsună în cameră, atrăgând atenţia tuturor, care se întorc spre persoana care a declamat asemenea cuvinte răspicate şi ferme ca şi cum ar fi fost stăpâna unui adevăr mai mare, capabil de a decide destinul fiecărui suflet din încăpere.

– Mă bucur să văd că cineva judecă şi s-a hotărât să aibă milă de ceilalţi, spune asistentul mulţumit către Sarah, autoarea exclamaţiilor răspicate şi ferme.

– Nu cred că judecă nimeni aici, răspunde ea, vorbind sincer. Spune-i prietenului tău să se dea la o parte.

Asistentul aşteaptă câteva clipe, dar până la urmă îi cere servitorului să dea înapoi. Nu o face de bună voie, îl

zgârie totuşi pe Rafael pe burtă ca şi când ar lăsa un semn al intenţiilor lui. Până la urmă o să-l spintece, într-un fel sau altul.

– Poţi să începi să vorbeşti, îi ordonă asistentul.

– Nu, nu pot. Vă spun tot ce vreţi să ştiţi, dar...

– Taci din gură, o întrerupe Rafael.

– Nu se poate să faci aşa ceva, fata mea, o ceartă tatăl pe un ton ridicat.

Servitorul îl pălmuieşte pe Rafael. O singură lovitură, cu dosul palmei, încă un semn, din cele multe pe care le-a căpătat azi.

– Linişte. Lăsaţi-o să vorbească.

– Continuă, te rog, îi cere asistentul lui Sarah, din nou stăpân pe situaţie.

– Spun tot ce vreţi să ştiţi, repetă Sarah, dar numai şefului cel mare.

– Poftim? Asistentul pare surprins. Eu sunt şeful.

– Nu, nu eşti tu. Tu eşti doar un servitor, îl înfruntă Sarah, hotărâtă. Spun ce ştiu numai lui JC. Şi nimănui altcuiva. Servitorul rămâne interzis.

– Cine te crezi?

Un gest al asistentului îi ordonă servitorului să stea liniştit. Sarah îşi joacă mâna. Are dreptul ăsta.

– JC nu o să stea de vorbă cu tine. Mai bine îmi spui ce ai de spus.

– Vreţi ceva ce e la noi. Sunt dispusă să vă spun, dar condiţia mea e asta şi nu e negociabil. Îi spun numai lui JC. Altfel, poţi să continui cu tortura şi să ne omori pe toţi pentru că n-o să-ţi spună nimeni nimic.

Sarah e impresionantă, se gândeşte Rafael, deja refăcut după ultima lovitură. Oare ce carte mai are? Nu îşi dă seama, dar trebuie să mai aibă un as pe mânecă. Nu înţelege de ce le cere prezenţa lui JC, dar oricare ar fi motivul, va trebui să aştepte ca să afle. Asta în cazul în care cei doi tăntălăi prezenţi îi vor respecta condiţia. Nu i se pare că sunt dispuşi să facă asta. Şi, cu siguranţă, JC va

dori să rămână în umbră. Sarah poate să fi intrat pe un drum fără cale de întoarcere. Planul lui Rafael era să le atragă atenţia asupra lui, şi nu asupra celorlalţi şi apoi să încerce să folosească atuul lui, anume codul descifrat, ca să îi scape pe Sarah, pe căpitan şi pe Marius Ferris, târâţi în vârtejul acesta de jocul anterior al lui Valdemar Firenzi. Şi apoi, ei bine, apoi vedea el ce să facă. Dar Sarah are alte planuri, alte idei, pe care nu le înţege nici pe de-a-ntregul şi nici pe bucăţi. Îi scapă, ca şi sângele care i-a dat pe nas şi acum se usucă.

Asistentul se îndreaptă spre Sarah şi ia revolverul cu surdină, aţintindu-i-l la cap, chiar pe frunte.

– Cine te crezi ca să vii cu pretenţii? Vocea e de temut, impregnată de furie şi nerăbdare. Ai văzut care e situaţia? Nu prea eşti în măsură să ai pretenţii. Spune tot ce ştii.

– Dacă cineva e în măsură să aibă pretenţii, eu sunt aia. Chiar dacă sunt legată de lanţurile astea, nu înseamnă că nu am ce vreţi voi. Sarah îi vorbeşte pe un ton provocator. Aşa că pleacă cu arma asta de la capul meu şi fă ce-ţi spun. Cheamă-l pe JC.

– Nu abuza de răbdarea mea, o ameninţă el, trăgând cocoşul pistolului. JC n-are ce să caute aici. Vorbeşte.

Sarah nu vrea să dea înapoi, nu poate ceda, ar vrea să închidă ochii, dar până şi asta ar fi interpretat ca un semn de slăbiciune, acum când bărbatul în costum Armani stă cu o armă îndreptată spre ea şi e gata să tragă. A greşit. A încercat să rezolve lucrurile cum era mai bine pentru toţi, dar idiotul ăsta nu-i lasă loc de manevre. Era nevoie doar de puţină cooperare din partea lui ca să încerce să îi scape, o încercare firavă, ce-i drept, dar până una alta era suficient.

– Intransigenţa ta o să ne dăuneze tuturor, îl avertizează Sarah într-o ultimă tentativă de a cuceri bunul lui simţ, deşi ţeava rece a pistolului îi intimidează gândurile şi judecata. Totul se poate termina în câteva secunde, viaţa ei, a celorlalţi, totuşi dacă ar reuşi să deschidă o

fereastră în mintea asistentului, ar avea o şansă de salvare. Poate riscând ceva mai mult. Nu poate fi mai rău decât să aibă o armă lipită de frunte, doar dacă se va declanşa, şi atunci acela va fi sfârşitul şi nu va mai avea de ce să îşi facă griji. Şefului tău sigur n-o să-i placă dacă ne iroseşti vieţile, fără rezultate concrete şi palpabile.

– Nu-mi subestima inteligenţa. Îţi mai spun o dată, vorbeşte, sau tatăl tău rămâne fără fiică.

– Rişti prea mult, atacă Sarah, un ultim argument. Dacă ţi se pare că rezolvi problema omorându-mă, te înşeli amarnic. Creezi alta mai mare, din care nu o să scapi aşa uşor.

– Gura. Bărbatul e cuprins de furie. Unul din voi o să vorbească, draga mea. Întotdeauna unul vorbeşte.

Sarah înţelege atunci că a pierdut. A venit vremea să moară. Atâtea lucruri de făcut, atâtea vise şi dorinţe. Moare pentru o cauză care nu e a ei, pe care nu a căutat-o, care a luat-o prin surprindere, fără să-i dea nicio şansă de reacţie, de a găsi o soluţie. Sunt căile de netăgăduit ale Domnului, voinţa Lui e poruncă, iar El, care vede puzzle-ul în întregime, cu siguranţă ştie ce face. Dacă ar fi fost un film, asasinul ar întreba acum care sunt ultimele ei cuvinte. Şi, în acel moment, unul din bărbaţi, poate Rafael, ar scăpa din lanţuri printr-o modalitate ingenioasă şi eroică şi, după câteva lovituri, câteva gloanţe, ar salva cele trei suflete şi i-ar elimina pe asistent şi pe servitor. Dar nu e un film, nici o carte. E realitatea şi aici se întâmplă toate. În viaţă, moartea e doar o zi care pune capăt tuturor activităţilor celui vizat şi îl trimite către diferite locuri, în funcţie de religie. Sarah poate acum să închidă ochii şi să aştepte ca asasinul ei să apese pe trăgaci. Ce putea să facă a făcut, nu mai depinde de ea.

– Ajunge, se aude o voce, atrăgând atenţia tuturor.

Asistentul se întoarce către intrarea de unde Maestrul a pronunţat ordinul, sprijinit de bastonul lui obişnuit, ducând în cealaltă mână o valiză neagră.

– Domnule... începe asistentul, retrăgând arma din faţa lui Sarah.

– Ajunge, repetă Maestrul. Vrei să vorbeşti cu mine? o întreabă pe S rah.

– Dacă sunteţi JC, da, răspunde Sarah deja cu ochii deschişi, încă nelămurită de întorsătura evenimentelor. Bătrânul se întoarce cu spatele şi se îndepărtează.

– Aduceţi-o.

– Dar, domnule.. ?

– Aduceţi-o, repetă bătrânul deja de pe coridor. Se simte că tonul lui nu permite discuţii. Şi să nu le faceţi nimic celorlalţi până la noi ordine.

Capitolul 52

Pentru Geoffrey Barnes, unul dintre avantajele unei vizite la New York este mâncarea. Nu că s-ar compara cu cea franţuzească sau cu unele specialităţi africane sau chiar portugheze, care sunt dintre preferatele lui, dar este, în orice caz, mai bună decât cea londoneză, ceea ce până la urmă, nu e aşa greu.

Pentru prima dată în câteva zile, se delectează cu o masă serioasă, un stroganoff de curcan excelent pregătit, într-un restaurant bun, dar nu luxos. Friptura e îmbibată de sosul de smântână şi muştar, alături de ciupercile care decorează farfuria. Gustul acrişor specific e o desfătare pentru burta înfometată a lui Barnes care, cu şervetul la guler, se înfruptă ca la un adevărat ospăţ al zeilor, consecinţe de zile întregi petrecute cu sandviciuri şi hamburgeri şi pizza.

Farfuria e deja pe jumătate goală, într-atât de lacom a atacat-o apetitul devorator al grăsanului Barnes, şi paharul de vin s-a golit o dată şi jumătate, făcând să alunece mai bine alimentele pe drumul spre digestie şi lăsând corpul şi spiritul într-o bună stare necesare echilibrului emoţional. Geoffrey Barnes e mult mai calm şi îşi dă seama acum că tot episodul cu Jack a fost un joc. Un joc nenorocit pe care Jack l-a interpretat cu măiestrie, făcându-l să-şi piardă capul. O tentativă reuşită de a-l provoca, de a-l atenţiona că ştie cum funcţionează sistemul. Evident că dacă Barnes ar fi avut mână liberă cu Jack, ar fi procedat altfel, dar jigodia aia, vulpea vicleană, şi-a dat seama cu uşurinţă şi a profitat de situaţie.

Să-l ia dracu de italian sau ce-o fi el, faptul că îşi vorbesc în limba respectivă nu îi dovedeşte neapărat naţionalitatea. A fost categoric, „nu moare nimeni decât dacă autorizez eu". Şi când vorbeşte Maestrul, ceilalţi pleacă privirea şi execută exact ce le-a fost ordonat.

Momentul din camera de interogatoriu a fost o excepţie faţă de indicaţiile primite. N-ar fi trebuit niciodată să cedeze tentaţiei de a-l confrunta pe Jack. Dar îi era la îndemână, era acolo, aproape de el, vulnerabil. Greşeala a fost că şi-a pierdut controlul, sângele rece, clar. Jack e o jigodie, dar o jigodie şmecheră. A ştiut de la început că Barnes avea mâinile legate, că n-avea cum să apese pe trăgaci şi să pună capăt o dată pentru totdeauna furiei lui, dezamăgirii lui. Şi l-a strâns cu uşa pe Barnes, l-a determinat să îşi dea seama că ştie exact care îi sunt limitele. Nenorociţi din ăştia ştiu care sunt limitele serviciilor secrete. Jack e o jigodie.

Dar mai bine nu se mai gândeşte la asta. Ospăţul este excelent, iar lucrurile astea îi distrag atenţia. Se concentrează asupra restului porţiei din farfurie, cu ochii deja la desert. O prăjitură de ciocolată îmbrăcată în sos, tot de ciocolată, şi două cupe de îngheţată de ciocolată. O răzbunare de calorii care să compenseze ultimele zile lipsite de calorii, din cauza lui Jack şi a prietenei lui. Dar nici nu merită să se mai gândească la nemernicii ăştia doi. Sfârşitul lor e aproape, probabil deja nu mai sunt, iar ăsta e un motiv de sărbătoare. Încă o îmbucătură mare de friptură cu sos, cu puţin orez care însoţeşte felul principal şi bucăţi de ciuperci, înainte de desert o să mai comande o porţie. Nu şi-a potolit nici pe departe foamea.

În acel moment îi sună telefonul mobil. Nenorocitul telefon care îl deranjează în momente atât de liniştite. Îl caută în buzunarul hainei şi răspunde fără să se uite cine îl sună.

– Barnes, se prezintă. E salutul obişnuit cu care răspund cei din branşă la telefoanele mobile sau fixe.

În secundele următoare Geoffrey Barnes ascultă şi răspunde monosilabic da... păi... sigur... nu ştiu... ah. Se vede că nu l-a sunat un subaltern, după neliniştea cu care ascultă interlocutorul şi după cum se tot învârte în scaun, negăsindu-şi locul. Încă o serie de da... nu ştiu dacă... fac tot posibilul... bine... ok... la revedere.

Când închide, are o cu totul altă dispoziţie. Începe să transpire pe frunte şi lasă imediat furculiţa jos. A doua porţie trebuie amânată pentru altă ocazie, ca şi desertul îmbibat de calorii. Începe să se afunde în rahat şi nu va mai putea ieşi dacă nu face acum ceva. Lasă o bancnotă de cincizeci de dolari pe masă şi se grăbeşte spre ieşire.

Tastează ceva pe telefonul mobil şi îl duce la ureche, deja afară din restaurant. Merge repede şi apăsat, nu e timp de pierdut.

– Staughton, sunt Barnes. Îl anunţă. Nu-i lăsa să facă nimic până nu ajung. Vocea e gâfâită din cauza mersului rapid, dar totodată nu lasă loc de discuţii. Absolut nimic. Nu explica de ce, spune-le doar că o să explic tot când ajung. Ascultă o întrebare de-a lui Staughton. Nici lui Payne. Nu faceţi nimic şi spune-le şi celorlalţi acelaşi lucru, altfel am dat de dracu. Traversează strada printre maşinile care trec în viteză, atrăgându-şi protestul şoferilor. Care e motivul? Se gândeşte câteva secunde. Motivul ţi-l spun doar ţie, ai înţeles? Staughton mai mult ca sigur îl încredinţează că da, din sediul pe care îl folosesc, în centrul New Yorkului. Tocmai am primit un telefon de la cele mai înalte sfere ale Vaticanului. Oftează. Gagica s-a descurcat.

Capitolul 53

– Cum l-aţi omorât pe Papa Ioan Paul I? întreabă Sarah fără ocolişuri, de cum se aşază pe scaun, în aceeaşi cameră în care Rafael a fost cu Barnes. Pune mâinile pe masă ca semn de degajare.

Maestrul, numit JC, rămâne în picioare, cu spatele la ea, meditativ. Când aude întrebarea se întoarce către ea şi zâmbeşte.

– Nu eşti aici ca să pui întrebări, domnişoară Sarah Monteiro. I-ai cerut asistentului meu să mă vezi ca să îmi spui tot ce ştii. Şi asta e poziţia ta în faţa mea. E o voce de om bătrân, aspră, răguşită, dar lucidă.

– Un mic schimb de informaţii. Dumneavoastră îmi răspundeţi la ce v-am întrebat şi eu vă spun ce doriţi atâta să aflaţi. Ştiţi foarte bine că nu o să pot folosi nimic din ce îmi spuneţi împotriva dumneavoastră.

– Nu-mi subestima inteligenţa, domnişoară. Nu sunt un răufăcător din vreun roman ieftin. Sunt real, în carne şi oase. Depăşesc fără probleme barierele lumii fictive.

– Nu înţeleg de ce îmi spuneţi asta. Răspunsul bătrânului a nedumerit-o.

– Lasă. Sunt divagaţii pe care mi le mai permit din când în când. Mesajul nu era pentru tine, justifică JC aşezându-se în sfârşit pe scaunul de pe partea cealaltă a mesei pătrate.

– Cum a murit Papa?

Se lasă liniştea în cameră câteva momente, iar Sarah rămâne încordată.

– Versiunea oficială este că a suferit un infarct de miocard, răspunde într-un sfârşit bătrânul.

– Dar noi ştim că n-a fost aşa.

– Ştim? reacţionează pe neaşteptate JC. Chiar ştim? Continuă. Îndrăzneşti să contrazici un adevăr oficial?

– Un adevăr oficial nu garantează adevărul real. Din câte ştiu, poate fi chiar o minciună. Din ce am învăţat în ultimele zile, suntem cu toţii înşelaţi, îl atacă Sarah, în pofida încercării lui de a se feri de dezvăluiri incomode.

JC izbucneşte într-un râs gutural, sincer, fără artificii.

– Şi ce înţelegi din asta, domnişoară?

– Nu mă faceţi proastă, îi răspunde tăios, deşi ar fi vrut să ţipe la el, dar mai bine să nu îşi mai încerce norocul.

– Nu căuta adevăruri pe care nu le poţi duce, eschivează bărbatul răspunsul.

– Atunci sunteţi de acord că adevărul oficial e fals?

– Fals sau nu, este singurul pe care îl avem. Vocea lui îşi păstrează acelaşi ton calm, liniştit. Nu are rost să se precipite, pentru că apoi poate ajunge să spună lucruri pe care nu ar vrea, sau nu ar trebui.

Bătrânul caută ceva în valiza pe care a adus-o cu el şi pe care o sprijinise de piciorul mesei. O pune pe masa tocită şi tot răscoleşte prin ea. Până la urmă găseşte ce căuta, o hârtie veche pe care i-o dă lui Sarah.

– Citeşte.

– Ce e asta? întreabă curioasă. O hârtie, un document, poate o fotocopie. Un antet care aminteşte de instituţiile oficiale de stat. *Certificato di morte*? Un certificat de deces. De ce naiba i-ar arăta un certificat de deces?

– Citeşte, repetă JC.

Şi înţelege pe loc. *Certificato di morte* al lui Albino Luciani, Ioan Paul I. Cauza morţii, infarct de miocard, ora decesului, douăzeci şi trei şi treizeci din 28 septembrie 1978. O semnătură ilizibilă, probabil a medicului de serviciu.

– Ăsta e adevărul oficial al morţii Papei, conchide JC zâmbind victorios.

Sarah analizează documentul, fără îndoială e oficial, o încercare de a pune capăt convorbirii şi a încheia subiectul, ca să treacă la lucruri mai importante care i-au adus acolo. Localizarea hârtiilor.

– Trecem la subiect? îi sugerează JC. Sarah îi dă înapoi certificatul şi îl priveşte în ochi.

– Nu. Încă nu. Vreau să aud adevărul dumneavoastră.

– Şi ce adevăr ar fi acesta?

E timpul să schimbe abordarea, să arunce cârligele ca să se apropie de nava inamicului.

– Ştim amândoi că certificatul a fost completat luând în considerare alte cerinţe, care nu ţineau de corpul Papei, aşa cum ar fi legal, spune Sarah. Totuşi, informaţia pe care o am eu de dat valorează la fel de mult precum cea pe care vreau să o obţin de la dumneavoastră. Facem un schimb.

– Am alte mijloace ca să obţin informaţia pe care o vreau de la tine.

– Se prea poate. Dar ar putea dura ore, zile, şi tot nu e sigur că reuşiţi să o obţineţi. Ce vă propun eu e un schimb corect.

– De ce te interesează subiectul?

– Niciun motiv anume. E interesul normal al oricărui om care vede dărâmate toate lucrurile în care credea.

Discuţia se opreşte câteva clipe, cărţile sunt aruncate, acum e de văzut ale cui sunt mai bune. Pentru Sarah nu e numai o curiozitate, ci şi o modalitate de a mai câştiga timp, nici ea nu ştie bine de ce.

– Haideţi. Povestiţi-mi ce s-a întâmplat în noaptea de 28 septembrie 1978, îl îndeamnă ea.

Bătrânul nu începe să vorbească imediat. Mai întâi se gândeşte la situaţie, fără să spună dacă acceptă sau refuză propunerea femeii din faţa lui, înarmată cu calm, ca şi cum nu ar intui că în curând i se va alătura lui Ioan Paul I, acolo unde se duc sufletele când nu mai au corp.

– Înainte de toate, vreau să corectez o greşeală istorică, începe JC. Albino Luciani a murit pe 29 septembrie 1978, la prima oră a zilei. Nu trebuie să mă întrebi de unde ştiu. Am fost ultimul om care l-a văzut în viaţă şi primul care l-a văzut mort. Moartea lui a survenit ca urmare a mai multor factori, pe care sigur îi ştii, cel puţin o parte. Albino Luciani a devenit Papă fără să fie dorit, un inamic periculos, şi a trebuit eliminat rapid.

S-a băgat în subiecte prea sensibile, şi nu mă refer la religie. Se pare că i-a fost greşit interpretat caracterul. Dacă la finalul Conclavului aveam anumite aşteptări, la scurt timp au fost spulberate. Aspectul lui fragil nu era mai mult de atât, o aparenţă. Omul vroia să facă curat în toată casa şi nici n-a aşteptat să îi cunoască toate colţurile.

Primii care urmau să cadă erau episcopul Marcinkus şi cardinalul Jean-Marie Villot. Cele mai importante cărţi din pachet. Şi, crede-mă, aveau să le urmeze foarte mulţi. Odată eliminaţi Marcinkus şi Villot, nu mai era mult până ajungea la Calvi şi Gelli, apoi ar fi fost victoria totală.

Ioan Paul I şi-a săpat singur groapa. Nu era ca Paul al VI-lea care se ocupa doar de ce ţinea de credinţă şi religie şi restul le lăsa pe seama curiei şi persoanelor competente. Nu. Ioan Paul I era unic, vroia să se bage peste tot şi să termine cu Biserica aşa cum o ştiam toţi.

– Cum aşa? Sarah e absorbită complet de povestirea bărbatului.

– Crezi că ar mai fi rămas ceva după curăţenia pe care vroia s-o facă? Bineînţeles că nu. Credincioşii ar fi fost scandalizaţi să afle numai o parte din crimele economice ale Bisericii. Paul al IV-lea, cu toate că fără vină, din moment ce a fost uşor de manipulat, ar fi fost văzut ca un criminal, care îşi punea funcţionarii să spele bani murdari, să cumpere firme de produse interzise de Biserică, ca anticoncepţionalele sau prezervativele, sau chiar firme de armament. Toate ca să câştige bani şi să spele cât mai mulţi.

Ştiaţi de asta?

– Normal.

– Şi vi se pare normal?

– Scopul scuză mijloacele, domnişoară Sarah. Erau prea multe de pierdut şi nu mă refer doar la privarea libertăţilor. O mulţime de oameni şi de state ar fi fost prejudiciate din cauza acţiunilor lui Ioan Paul I.

– Care nu vroia decât să facă dreptate.

– Dreptate înseamnă pentru fiecare altceva. Cu siguranţă ai înţeles deja asta. Licio Gelli s-a văzut obligat să elaboreze un plan drastic şi care să poată fi executat în trei minute. Şi aşa am intrat în scenă, în rolul de călău al lui Albino Luciani. Funcţia mea era să aştept un telefon. Villot trebuia să facă tot posibilul să amâne planul, încercând să-l abată pe Papă din drumul pe care o apucase, prezentându-i argumente, alte soluţii mai potrivite. Cei doi au discutat mult, dar Papa s-a arătat de neînduplecat.

Şi-a pecetluit destinul definitiv pe 28 septembrie, când l-a anunţat pe Villot de înlocuirile pe care vroia să le facă zilele următoare, începând cu eliberarea din funcţie a lui Marcinkus chiar de a doua zi. Cu toate că Villot a încercat să îl tempereze pe „Alesul lui Dumnezeu", nu i-a folosit la nimic. M-a sunat chiar în noaptea aceea. Nu mai era nicio altă soluţie. Trebuia înlăturat.

– Soluţia finală, adaugă Sarah, sarcastică şi furioasă. Rezolvarea tuturor problemelor. Nu se încadrează în planurile voastre, îl omorâţi şi gata. Şi lista e destul de mare.

– Nici nu-ţi imaginezi. Sigur ştii doar despre unii şi nu crezi că li s-a întâmplat altora. Dar lista de nume necunoscute e şi mai lungă, cei care nu erau personalităţi publice de renume. Militari, judecători, avocaţi, ziarişti, profesori. Un accident de maşină, o spargere care a mers prost, alte dăţi o execuţie scurtă şi atribuită vreunei grupări radicale...

– Prim-miniştri care nu se încadrau în planurile voastre.

– Da. Ale noastre sau ale aliaţilor noştri. În noaptea de 28 spre 29 m-am dus la Palatul Apostolic. Villot s-a asigurat că aveam cale liberăca să nu mă inoportuneze nimeni. Şi aşa a şi fost. Şi-a îndeplinit perfect funcţia.

– Adică a golit Palatul Apostolic la miezul nopţii?

– Nu. Am intrat chiar lângă camera Papei. Pe nişte scări nefolosite. De obicei uşile de la etajul inferior şi de la etajul trei erau încuiate. Dar în noaptea aceea a fost o excepţie, evident. Din vremea Papei Ioan al XXIII-lea, Garda Elveţiană nu mai punea doi oameni la uşa Papei. N-am văzut pe nimeni până acolo, iar când am deschis uşa de la etajul al treilea, aveam tot coridorul la dispoziţie. Am intrat în camera Papei fără probleme. Era încă treaz, am schimbat câteva cuvinte, şi când am ieşit, nici nu mai trebuie să menţionez, misiunea mea era îndeplinită. Cardinalii trebuiau să îl îngroape pe noul Papă şi să aleagă altul.

– Despre ce aţi vorbit?

– Asta e irelevant, explică JC, disimulând disconfortul. Noaptea următorare, Villot mi-a cerut să mă duc din nou la Vatican, să mă întâlnesc cu el. Şi m-am dus. Vroia să-mi dea hârtiile ca să le scot eu din oraş.

– Nu v-a cerut să le distrugeţi?

– Nu. Cu excepţia listei şi a secretului, restul hârtiilor sunt inofensive. Reglementări Papale planificate de cineva care era în exerciţiul funcţiunii. Unele mai polemice decât celelalte, dar nimic extraordinar, mai ales pentru cine urmăreşte subiectele religioase de la distanţă. Villot a făcut treabă bună cu pregătirea terenului pentru a executa misiunea, dar a dat-o în bară atunci când corpul a fost găsit de sora Vincenza. A cerut tuturor rezidenţilor din Palat să nu răspândească vestea, fără niciun rost, iar apoi a vrut să inventeze o versiune oficială, dezminţită chiar de Vatican mai târziu.

– Cum aşa?

– Prima versiune oficială a fost că secretarul Papei, părintele John Magee, l-a găsit mort la cinci şi jumătate

dimineaţa, când de fapt a fost găsit de sora Vincenza, ajutorul lui particular, cu patruzeci şi cinci de minute înainte.

– Şi de ce a făcut asta?

– Pentru că nu dădea bine ca o femeie, fie ea şi călugăriţă, să intre după bunul plac în camera unui Papă. Chestiuni de imagine. Apoi a început să facă o serie de declaraţii şi să ia hotărâri deplasate, de la cartea de pe noptiera Papei, *Imitaţia lui Hristos*, până la convocarea rapidă a celor care se ocupă cu îmbălsămarea. Până la urmă, cartea cu pricina a fost tot timpul în Veneţia. Pe lângă faptul că Papa a fost găsit de călugăriţă şi că în camera lui s-a făcut curăţenie în timp record. Toate astea conturează comportamentul cuiva care are ceva de ascuns.

– Şi nu i-aţi atras atenţia?

– Ba da, bineînţeles. Mi-a explicat că trebuia să acţioneze foarte rapid ca să evite descoperirea eventualelor urme. În afară de asta, medicii ar fi colaborat cu noi doar dacă nu ar fi fost confruntaţi cu o părere diferită a vreunui coleg. Medicul lui Luciani era doctorul Giuseppe de Rós, din Veneţia, şi doar cu o lună de stat în Vatican. Era important să confirme diagnosticul colegilor lui când ajungea la Roma. Villot ştia perfect că oricât i-ar fi cerut, nu ar fi autorizat o autopsie. Era Cardinalul Secretar al Vaticanului şi, ca atare, şeful suprem al Bisericii Romano-Catolice până la finalul următorului conclav. A fost suprasolicitat şi nervos în perioada aceea ca să astupe toate găurile.

– Şi a reuşit.

– Să zicem că a avut doar jumătate de victorie. Doctorul Giuseppe de Rós a confirmat diagnosticul colegilor, dar adevărul e că nici nu avea prea multe opţiuni. Orice examen superficial era neconcludent. Cum de autopsie nu se punea problema, dacă Villot ar fi reacţionat normal, crima ar fi fost perfectă. Dar aşa, comportamentul lui a ridicat suspiciuni celor mai vigilenţi. Obişnuitele teorii ale

de conspiraţiei au început să apară, dar nimic solid. Aşa că a dispărut orice pericol. S-a ales un nou Papă şi viaţa a mers înainte. Dar Ioan Paul I deja provocase destule suspiciuni, şi toate au început să se destrame în special în dauna P2, care a fost distrusă în 1981. De atunci a trebuit să rămânem mai în umbră ca niciodată.

– Şi cum au reuşit să demascheze P2?

– Detaliile sunt prea complicate. Să spunem că ani de-a rândul au urmărit indicii care au dus la Institutul pentru Opere Religioase, la Banca Ambroziană, la P2 şi la afacerile care le legau pe una de alta.

– Şi ce li s-a întâmplat lui Villot, lui Marcinkus şi administratorului Băncii Ambroziene?

– Villot era foarte bolnav când a fost asasinat Luciani. Chiar el ceruse să fie înlocuit, dar nu de Benelli. Villot ar fi vrut să îşi aleagă el succesorul. Benelli era prea asemănător cu Ioan Paul I, poate mai puţin naiv, dar ar fi cauzat daune de neimaginat. După moartea lui Luciani, a putut să aleagă singur şi a murit liniştit în martie 1979, alături de cei dragi.

– Luciani a murit singur, fără nimeni, acuză Sarah.

– A murit cu mine. Canalia de Marcinkus a continuat cu escrocheriile lui la IOR.

– De ce canalie? Nu era tovarăşul dumneavoastră?

– Marcinkus nu era tovarăşul nimănui. E singurul lui prieten. Se ocupă numai de interesele lui. Marcinkus a mai rămas mult timp după Villot şi Ioan Paul I. A fost în fruntea IOR până în 1989. A fost promovat Arhiepiscop de Wojtyla şi acum probabil se bucură de câştigurile lui pe aici prin State, pământul lui natal.

– Şi ceilalţi?

– Ceilalţi? Calvi a fost găsit mort în 1982. Spânzurat sub podul Blackfriars, în Londra. A provocat Băncii Ambroziene pierderi de miliarde de dolari. Pentru cauza lui Gelli şi a lui Marcinkus. Gelli e la închisoare, iar eu nu sunt nicăieri.

Liniştea întrerupe discuţia, sau interogatoriul mai degrabă, pentru că o discuţie presupune doi vorbitori, dar în cazul de faţă, JC a vorbit mult mai mult. Sarah a pus doar câteva întrebări punctuale ca să lămurească anumite puncte. Nu auzi în fiecare zi o versiune diferită faţă de ce a rămas consemnat de istorie, şi chiar din gura presupusului asasin al lui Ioan Paul I. Mai are o singură întrebare, poate cea care o interesează cel mai mult din tot ce a fost spus.

– Cum l-aţi omorât pe Papă? Pune întrebarea.

– Ei, hai, domnişoară Sarah Monteiro, doar nu te aştepţi să-ţi povestesc tot pe nimic, nu?

Amândoi mută câte o piesă pe tabla de şah. E rândul lui JC să reia controlul pe care l-a pierdut în mod voluntar. Ce a spus, spus rămâne, fără regrete, remuşcări sau negări. Acum trebuie să colecteze informaţia dorită:

– Schimb de informaţii, nu aşa ai spus? Mi-am îndeplinit partea mea pe îndelete. E rândul tău. Zâmbeşte ca cineva care ştie că are dreptate.

– Da, dar e ultima mea întrebare. Vreau să ştiu cum aţi făcut-o.

– Iar eu vreau să ştiu care e locul acela sigur în care ai pus hârtiile.

– Chiar dumneavoastră aţi spus că nu conţin nimic extraordinar.

– Te asigur că nu. Şi dacă ar fi apărut în noaptea crimei, din moment ce dispăreau lista şi secretul, nu s-ar fi întâmplat nimic. Ar fi fost interpretate ca dorinţe ale unui muribund. Apariţia lor azi, după atâţia ani, ar fi altceva. Ar confirma că cineva le-a ascuns, s-ar face imediat legătura cu Villot şi Biserica ar avea mult de suferit.

– Şi ce vă pasă? Nu cred că ţineţi atâta la Biserică.

– Unele secrete trebuie să rămână în umbră. Unele adevăruri nu trebuie dezgropate.

– Dar mai devreme sau mai târziu altcineva se va împiedica de ele şi adevărul tot va ieşi la suprafaţă.

– Atunci mai bine mai târziu. După ce voi muri eu, nu mă interesează ce se întâmplă cu ele. Dar până atunci e mai bine să fie la mine şi, bineînţeles, de data asta o să le pun la păstrare astfel încât să fie descoperite la mult timp după existenţa noastră. Aşa că mai bine cooperezi şi îţi ţii cuvântul.

– Îmi ţin cuvântul. Vreau doar un răspuns la întrebarea asta, ultima. Explică Sarah, într-o ultimă încercare de a-şi satisface curiozitatea.

Bătrânul nu scoate niciun cuvânt şi nici nu schiţează vreun indiciu că i-ar face pe plac lui Sarah. Dacă intenţia lui e să îi tortureze nervii şi să o angoaseze, putem spune că reuşeşte, căci pentru Sarah, deşi comparaţia nu e cea mai potrivită, răspunsul pe care îl aşteaptă e ca cireaşa de pe tort, golul din ultima secundă a partidei, ca şi cum ar afla numele adevărat al lui Rafael. Dacă JC nu l-a otrăvit pe Papă, atunci cum l-a omorât?

– Hai să facem altfel. Tu îmi spui ce vreau să aflu şi apoi îţi satisfac curiozitatea.

– Ah... Nehotărârea nu e un semn bun.

– Îmi ţin întotdeauna promisiunile, adaugă bătrânul.

Dar pentru Sarah nu asta e problema. Problema e alta, de îndată ce îi va divulga locul în care se află lista, JC va trebui să se ocupe de altele şi întrebarea va rămâne fără răspuns. Evident că nu e sfârşitul lumii dacă se va întâmpla aşa, deşi nu îşi dă seama care ar fi reacţia bătrânului, dar cu siguranţă nu ar pierde timp cu explicaţii adresate cuiva care nu l-a ajutat deloc. În orice caz, trebuie să admită că a pierdut, cu toate că a extras multe informaţii despre noaptea cu pricina, nu a reuşit până la capăt.

– Aştept, presează JC.

– Ok, din moment ce mă obligaţi, deşi nu v-aţi îndeplinit partea aşa cum am căzut de acord.

– Nu spune asta, o întrerupe el. E un schimb just. Ţi-am dat o parte, tu îmi dai partea ta, apoi eu închei. Cred că nu ai de ce să te plângi.

– Bine atunci. Să-i dăm drumul. Hârtiile sunt într-un loc sigur.

O pauză specifică în astfel de situaţii pentru a atrage atenţia interlocutorului sau pentru a câştiga timp şi a aduna forţe pentru ce urmează a fi spus. Oricum ar fi, nu funcţionează în cazul de faţă.

– Asta ştiu foarte bine. Concluzia, te rog. O voce seacă, a cuiva care nu mai tolerează ocolişuri.

– Tocmai. Atunci veţi înţelege că sunt într-un loc atât de sigur, încât nu am niciun fel de control asupra lor.

– Cum adică? Bătrânul nu înţelege ce vrea să spună cu asta. Explică-te.

– Hârtiile sunt la Vatican, completează Sarah, sigură pe ea, pentru câteva clipe. De acolo au plecat, tot acolo trebuie să se întoarcă. Hârtiile unui Papă îşi au locul la Vatican.

– Glumeşti, bineînţeles.

– Nu. Vorbesc serios.

Expresia sumbră care pune stăpânire pe chipul lui JC nu lasă loc de îndoială. Deodată sângele îi fuge din obraji lăsându-l palid, cu un aer cadaveric, aproape vampiric, scoţându-i în evidenţă ridurile adâncite de vârstă. Îşi pierde răsuflarea ca un astmatic, înfăţişând în sfârşit un bătrân adevărat şi arătându-i lui Sarah, pentru prima dată, latura lui umană. Nu e un automat care hotărăşte deznodământul vieţii altora după bunul plac, e un bătrân fragil la capătul drumului.

– Ai idee ce-ai făcut?

– Dacă am idee ce am făcut? Cine vă credeţi ca să mă întrebaţi aşa ceva? Teama şi revolta ei explodează în acelaşi timp. Eu ar trebui să vă întreb asta. Aveţi idee ce-aţi făcut? Aveţi idee despre oamenii pe care i-aţi dat la o parte din drumul vostru, ca să nu mai vorbesc prin ce am trecut eu? Şi pentru ce? Ca să curăţaţi rahatul pe care l-aţi făcut o viaţă întreagă!

– Ai grijă că nu vorbeşti cu taică-tu.

– Tatăl meu e mult mai om decât dumneavoastră, slavă Domnului.

– Tatăl tău e un mort, ca voi toţi, datorită ţie.

– Asta este. O lacrimă i se scurge pe obraz, lăsând o dâră foarte subţire. Am conştiinţa împăcatăcă am făcut ce am putut şi nu o să câştigaţi.

Un râs tenebros umple camera, făcându-i pielea de găină lui Sarah.

– Chiar crezi că n-o să recuperez hârtiile, doar pentru că sunt la Vatican? Ce te face să crezi că acolo nu am oameni care lucrează pentru mine, aşa cum erau şi în '78?

– Timpurile se schimbă.

– Oare chiar s-au schimbat aşa mult cum crezi tu?

În străfundul ei, Sarah vrea să creadă că da. Conducătorii sunt alţii, mentalităţile, deşi asemănătoare, nu sunt identice, precum nici oameni identici nu există pe pământ. Fiecare are felul lui de a fi, iar dacă idealurile sunt asemănătoare, modalităţile de a le pune în practică îi diferenţiază pe autorii lor, de aceea, deşi conservatorismul câştigă din ce în ce mai mult teren în Biserica mult mai puţin liberală şi modernă decât ar fi dorit-o Albino Luciani, oamenii care o alcătuiesc sunt alţii şi sunt serioşi. Nu sunt ca Villot, nici ca Marcinkus în Vaticanul de azi. Sau sunt?

– Dacă nu s-au schimbat, n-aveţi de ce să vă faceţi griji. Mâine sau mai încolo o să vă revină hârtiile. Ceva din privirea lui îi arată lui Sarah că nu va fi chiar aşa.

– Şi celelalte?

– Care celelalte?

– Nu face pe neştiutoarea. Aveai doar o listă la tine. Unde e restul?

Cel mai bine e să nu forţeze nota. Lucrurile sunt deja destul de complicate.

– Nu ştiu despre altele. Pot să vă răspund doar despre listă.

– Ştiu eu cine poate răspunde despre ele.

Bărbatul stă câteva clipe. Deciziile se conturează în capul lui şi de acolo va ieşi verdictul asupra destinului ei şi al celorlalţi. După ce chibzuieşte, bătrânul bate cu bastonul de trei ori în podea. Unu, doi, trei. Şi în tot atâtea secunde asistentul intră în cameră ca un servitor care aşteaptă să asculte sarcinile zilei.

– Poţi s-o iei. Elimină-l pe tată, pe fiică şi pe agentul dublu. Abia a terminat de vorbit şi Sarah e deja în picioare, strânsă de braţ. Apoi adu-mi-l pe Marius Ferris. Avem multe de vorbit. Dar ai grijă, înainte de asta, să îi vadă pe restul murind.

– Ajută întotdeauna să dezlege limba, adaugă asistentul, cu un zâmbet discret.

Destinul e hotărât, inevitabil. Moartea o aşteaptă la capătul celălalt al ţevii armei asistentului sau a servitorului, tot aia, dar asta îi va binedispune pe amândoi. Se pare că au nevoie să vadă sângele vărsat al altora ca să se simtă bine.

– Unde o duci? se aude cineva întrebând.

– La jertfă, răspunde asistentul sarcastic.

Barnes o ia de braţul celălalt pe Sarah şi o smulge din strânsoarea asistentului. Dacă termenul pare prea violent, nu trebuie interpretat ca o exagerare, căci bărbatul în costum Armani se înfipsese în braţul ei cu multă forţă.

Rămâne atât de surprins, încât rămâne să se uite fără să ştie ce să zică.

– Ce faci? întreabă JC.

– Stai jos! îi ordonă Barnes lui Sarah, înainte de a se întoarce către bătrân. A trimis hârtiile la Vatican.

– Ştiu. O să plătească pentru asta.

– Am primit un telefon de la Vatican acum câteva minute.

Aerul stăpânit al bătrânului se risipeşte. O expresie curioasă îi umbreşte privirea.

– Şi ce vroiau?

– Nu vor nimic. Ci ordonă.

Capitolul 54

VILLOT

28 septembrie 1978

Villot nu reuşea să stea liniştit pe scaunul din biroul lui. Aşa că se ridică şi începu să meargă dintr-o parte într-alta cu ţigara în mână, avea să depăşească cele două pachete zilnice care îi făceau atât de rău, dar nici el nu urmărea eternitatea. Sufla fumul furios şi era roşu la faţă, semne că nu se simţea bine.

Se uită a mia oară la hârtiile care zăceau pe biroul imens de lemn, o piesă de mobilier foarte valoroasă şi veche de secole, pe care stătuseră mii de alte hârtii şi documente de-a lungul anilor, pentru a fi analizate şi examinate de alţi Secretari de Stat. Dacă ar putea vorbi, ar dezvălui multe secrete, multe intrigi, planuri şi uneltiri, precum şi vise, ambiţii, utopii. Unele nu au părăsit niciodată hârtia pe care au fost scrise, dar altele aveau să se transforme în realitate. De obicei fanteziile reveneau doar celor în sutană albă, erau menite doar Papilor, ce aspiraţii putea avea un Cardinal Secretar de Stat? Din moment ce folosirea biroului aceluia însemna cucerirea locului al doilea, omul cu cea mai multă putere după Papă. Câteodată omul cu cea mai multă putere, chiar deasupra Papei, depinzând de caracterul fiecăruia şi de capacitatea acestuia de a-l manipula. Altfel, unde ar putea să vrea să se mai ducă cineva care a ajuns pe locul doi, dacă nu la locul întâi, la Alesul lui Dumnezeu?

Dar nu Villot. El de mult nu mai aspira să devină Succesor al Prinţului Apostolilor, dar în ceea ce-l privea, i-ar

fi plăcut să îl poată alege pe următorul Succesor al lui Petru, Suveranul Pontif, unul care să nu îi dea atâtea griji precum cel pe care îl servea în acel moment.

În urmă cu mai puţin de o oră primise de la Albino Luciani nişte hârtii cu hotărâri şi înlocuiri, unele dintre ele urmând să aibă loc chiar în ziua următoare. Adică hârtiile care erau pe biroul lui şi pe care le-a luat din nou ca să le citească, cu toate că le ştia deja pe dinafară.

Benelli în locul meu? Se gândi când reciti numele celui ce avea să îl înlocuiască. *Nici nu putea să aleagă mai prost.*

– E prea îndrăzneţ, Sfinte Părinte, spuse Villot când primise hârtiile şi citi cu voce tare documentele cu deciziile papale. Ce va mai rămâne din Biserică aşa cum o ştim?

– Biserica va rămâne pură, smerită şi umană, spuse Albino Luciani sec.

Villot ţinea într-o mână hârtiile şi cealaltă o trecea peste tichie, în timp ce citea barbariile scrise de mâna celui care, în principiu, era vocea supremă a creştinătăţii. Intenţia lui de a atenua poziţia Bisericii în ceea ce privea controlul artificial asupra natalităţii era doar un exemplu infim.

– Este împotriva poziţiei seculare a Bisericii catolice. Este împotriva deciziilor celorlalţi Papi, pe acelaşi subiect. Villot începea să ridice vocea.

– Infailibilitatea.

– Sacra infailibilitate, completă Villot.

– Sacră? Amândoi ştim că infailibilitatea e o greşeală, afirmă Papa cu seninătatea-i caracteristică.

– Cum o să spuneţi aşa ceva? întrebă Villot închinându-se în mod ipocrit.

– Pentru că sunt Papă şi ştiu că şi eu greşesc ca orice alt om.

– Un Papă e infailibil. Iar măsurile acestea pun în discuţie decizii luate cu certitudinea infailibilităţii papale.

Să nu credeţi că Villot se adresa superiorului său ierarhic cu supunere şi servilitate. Îi vorbea ca unui asistent sau secretar dintre cei care abundă prin cabinet şi care se ştia că merită mai puţin respect decât un cardinal sau un Papă, din motive doar de ei ştiute. Albino Luciani părea să ignore lipsa de respect ca şi cum ar fi ştiut deja adevărata natură a lui Villot. Un Villot pe care deja îl cunoştea, dar care nu se arătase niciodată.

– Dacă Biserica se consideră infailibilă, e prea arogantă ca să îşi înţeleagă defectele. Ştim amândoi cum a apărut ideea asta a infailibilităţii în 1870.

– Îndrăzniţi să-l criticaţi pe Pius al IX-lea?

– Cum poate evolua cineva, dacă nu îi critică pe cei asemenea lui?

Villot se aşeză pe unul din scaunele din faţa biroului şi puse o mână la ochi.

– Nu pot să cred ce aud.

– Nu faceţi pe inocentul, Villot. Ştiţi la fel de bine ca mine că infailibilitatea e bună doar ca să ne lege de mâini şi de picioare.

Villot ia mâna de la ochi.

– Cum adică?

– Exact aşa. Un Papă e infailibil în măsurile care orientează doctrina credinţei şi a moralei. Să zicem că a fost o modalitate genială pentru ca Papii următori să nu poată face nimic, deoarece aşa unele subiecte deveneau automat de neatins.

– E un sacrilegiu, acuză Villot.

– Un sacrilegiu? Albino Luciani schiţă un surâs fin. Acum ar trebui să spun să vă controlaţi cuvintele şi să arătaţi puţin respect faţă de persoana cu care staţi de vorbă. Până la urmă, sunt infailibil.

Villot coborî privirea în pământ.

– Dar nu-mi voi folosi titlul, pentru că asta ar însemna să fiu de acord cu ei. Deşi respectul dintre două persoane ar trebui să fie ceva de la sine înţeles, oricare ar fi ele, îl

dojeni pe cardinal. Infailibilitatea e o greşeală şi o pretenţie exagerată, aşa că îi voi pune capăt.

N-avea rost să insiste pe acelaşi subiect. Mai bine aborda altele.

– Înlocuirile. Aveţi idee ce transformări vor provoca în curie?

– Cred că ştiu foarte bine, răspunse Papa natural.

– Şi respectul pentru cardinali? Pentru cei care v-au votat şi sunt din cei mai conservatori?

– N-am cerut nimănui să mă pună aici. Nu mi se pare o lipsă de respect faţă de nimeni felul în care vreau să procedez. Nu uitaţi că datoria mea este faţă de credincioşi şi faţă de Dumnezeu.

Posibilităţile lui Villot se împuţinau din ce în ce mai mult. Oricât argumenta, Luciani îi răspundea la înălţime şi ferm, arătându-se fără griji. Nu era posibil să-l întoarcă din drumul pe care o apucase. Nu prin vorbe.

– Lăsaţi-mă să analizez numele acestea şi să vă prezint alte alternative, mai ales pentru înlocuitorul meu şi pentru conducerea IOR, îi ceru Papei. O ultimă încercare. Dacă Sfântul Părinte era de acord, măcar exista o speranţă.

– Acesta este ultimul meu cuvânt. Nu vă deranjaţi să găsiţi alternative. Sunt sigur că ar fi persoane competente, dar nu voi accepta. Hotărârea mea e definitivă. Înlocuirea imediată a Episcopului Marcinkus cu Monseniorul Giovanni Abbo şi schimbarea Monseniorilor De Bonis, Mennini şi De Strobel. De Bonis va fi înlocuit de Antonetti şi mă voi ocupa de ocuparea celorlalte două locuri după ce voi discuta cu Monseniorul Abbo.

– Dar...

– Noapte bună, Cardinale Villot, îl salută Papa, mergând spre uşă.

Villot nici nu apucă să îi răspundă. Nu-şi imaginase niciodată că Albino Luciani nu avea să dea înapoi niciun centimetru de la deciziile luate. Poziţia lui devenise difi-

cilă. Gelli avea dreptate. Socotiseră prost. Omul acela avea să le aducă numai probleme.

– Mă bazez pe dumneavoastră pentru o tranziţie liniştită a cabinetului de secretar de stat către Cardinalul Benelli, spuse Suveranul Pontif din uşă.

– Sigur că da, bolborosi Villot. Să aveţi o noapte liniştită. Un fior de furie îi străbătu chipul.

– Mulţumesc, Cardinale Villot, îi mulţumi Albino Luciani. Dar asta nu depinde de mine, nu?

Şi ieşi, lăsându-l pe Villot cufundat în dilemele lui. Se gândi, întoarse problema pe toate părţile, chibzui, se rugă, dar nu reuşea să vadă soluţia problemei. Se uită la telefonul de lângă hârtiile discordiei. I se părea extrem de tentant şi înfricoşător în acelaşi timp. Ridică receptorul de mai multe ori şi formă primele cifre din numărul pe care îl memorase acum câteva zile. Ca şi cum ar fi vrut să îl uite pentru totdeauna. Ar fi fost aşa de bine dacă ar fi fost posibil. Se oprea brusc din formarea numărului, sperând să-i vină vreo idee luminată. Salvarea lui, a sufletului lui. Totuşi, înţelese până la urmă că sufletul lui era de mult condamnat, pierdut în conflictele interioare şi exterioare corpului şi acţiunilor lui. Şaptezeci şi trei de ani e o perioadă destul de lungă pentru a face bine şi pentru a greşi.

Aşa că i s-a părut mai bine să se spele pe mâini, ca Pilat din Pont şi să îi lase pe alţii să se ocupe de subiect. I-a trebuit curaj să termine de format numărul şi să asculte ţârâiturile care chemau călăul. Nu dură mult până se auzi vocea care răspunse, rece şi sumbră ca moartea.

– Trebuie să se întâmple, anunţă Villot. În noaptea asta.

Deschise un sertar al biroului fără zgomot şi scoase un mănunchi de chei. După puţin timp ieşi pe uşă. Trebuia să îi deschidă drumul făptaşului.

Capitolul 55

– Nu vor nimic, ci ordonă, anunţă Barnes, în camera de interogatorii din mijlocul Manhattanului.

– Ordonă? ripostează JC. Nu fi ridicol.

– Sunt în posesia listei.

– Ce? bolboroseşte asistentul.

– E adevărat, îi asigură Barnes. Confirmi? o întreabă pe Sarah.

Sarah dă din cap în semn că da. De aceea JC le-a dat verdictul morţii.

– Fir-ar să fie, exclamă bătrânul. Deci e adevărat. Ce ordonă? îl întreabă pe Barnes.

– Nu vor lua nicio măsură dacă se termină totul aici şi acum. Fără alţi morţi sau răniţi. Altfel vor folosi orice mijloace necesare pentru a ne ruina, adică vor pune hârtiile la dispoziţia publicului.

Respiraţia bătrânului e din ce în ce mai grea.

– Ceva aici nu e bine.

– Ce anume, domnule? întreabă asistentul.

– Dacă Vaticanul are hârtiile, de ce vor să îi scape pe ei? Ar trebui să le fie indiferent.

Interpretarea lui e corectă, dar fiind o minte logică, nu se avântăsă facă speculaţii. Femeia îl trăsese pe sfoară şi nu se aştepta. Nu prevăzuse o asemenea mişcare din partea ei.

– Şi dacă suntem de acord? întreabă bătrânul frecându-şi bărbia.

– Dacă suntem de acord rămâne totul cum e acum. Nimeni nu păţeşte nimic. Dar cer ca femeia să le con-

firme că au fost eliberaţi printr-un emisar special trimis de ei.

– Nu putem fi de acord, domnule, insistă asistentul. Încă mai putem recupera restul hârtiilor.

Exact la asta se gândea JC. Cu restul hârtiilor în mână, ar fi putut să negocieze cu Vaticanul. Fără nimic, ar trebui să se supună ordinului, necondiţionat.

Sarah vedea mult mai clar cum totul era doar un joc controlat de cel ce avea atuurile. O mică fisură le putea încă permite bărbaţilor adunaţi acolo să profite de situaţie şi să reuşească totuşi ce îşi propuseseră. Sarah trebuia să facă ceva să pună capăt îndoielilor şi speranţelor lor o dată pentru totdeauna.

– Restul hârtiilor sunt tot în drum spre Vatican, minte Sarah.

– Ce vorbeşti? Bătrânul îşi încreţeşte şi mai tare fruntea.

– Am trimis şi celelalte hârtii la Vatican, repetă Sarah.

– Dar, ai spus că nu poţi să răspunzi pentru ele.

Moşu' ăsta nenorocit mai are şi memorie bună, se gândeşte Sarah temătoare.

– Tocmai din cauza asta. Nu sunt la mine, dar încă nici n-au ajuns la Vatican. Cineva de încredere trebuie să le ducă. De ce credeţi că am fost în Portugalia? Pentru că acolo erau. Sper să ţină.

– Minte, acuză asistentul.

– Nu putem să riscăm, îl contrazice Barnes.

– Riscăm şi mai mult dacă nu avem noi hârtiile, continuă asistentul.

– Poziţia Vaticanului e clară. Dacă povestea se termină aici, hârtiile rămân la ei în păstrare. Nimeni nu va şti de existenţa lor.

– Domnule, lăsaţi-mă două ore şi scot eu adevărul de la bătrân, cere asistentul.

– Din nefericire nu avem două ore, îi informează Barnes. Femeia trebuie să se întâlnească cu emisarul într-o oră la Waldorf Astoria.

JC îi ascultă fără să intervină. Se pare că toate cărţile bune îi picaseră adversarului sau, cu alte cuvinte, adversarul tocmai dăduse şah regelui, dar nu orice fel de şah, aproape sigur un şah-mat, ceea ce îl împiedică să reacţioneze. Toate căile de scăpare posibile sunt inaccesibile, femeia a prevăzut mişcările şi el a subestimat-o. Mai rămânea un singur lucru de făcut.

– Pot să vorbesc cu dumneavoastră ceva? îl întreabă Barnes pe Maestru, întrerupându-i şirul gândurilor decizionale.

– Ce? o întrebare drept răspuns, care indică nehotărâre şi mintea concetrată în alte părţi. Da, da, răspunde în sfârşit, când procesează informaţia. Se ridică sprijinit în baston. Hai pe coridor.

Barnes îl urmează pe Maestru, al cărui nume deja păleşte în faţa ultimelor evenimente. Sau poate că nu. În situaţii precum cea de faţă, hotărârile luate îi dovedesc pe oameni, iar cazul actual cere o rezolvare perfectă.

– Ai verificat numărul de pe care ai fost sunat? întreabă bătrânul deodată.

– Oamenii mei se ocupă deja de asta, dar o să dureze ceva, jumătate de oră nu e de ajuns. Vaticanul nu e o zonă chiar aşa restrânsă, argumentează Barnes.

– Şi totuşi e mic. Ţie ţi se pare credibil? O întrebare sinceră. Părerea unui om al CIA e importantă, deşi nu are putere să decidă de unul singur. Totuşi e mai bine să vadă ce crede despre a asta.

– E destul de ciudat. Nu pare deloc stilul Sfintei Biserici, dar orice e credibil până la proba contrarie. Nouăzeci şi nouă la sută din ameninţările cu bombă nu se confirmă, dar asta nu îi opreşte pe genişti să evacueze clădirile şi să cotrobăiască peste tot.

– Ceea ce înseamnă că până când serviciile tale confirmă sau nu autenticitatea numărului, trebuie să facem faţă unui ultimatum al Vaticanului.

– Mă tem că suntem într-o situaţie precară.

– Hm... E singurul lucru care îi iese pe gură bătrânului, care se îndepărtează puţin ca să analizeze opţiunile. Poate că e chiar salvarea noastră, îi spune lui Barnes când revine lângă el.

– Credeţi? americanul nu pare convins.

– Trebuie să se întâlnească cu un emisar la Waldorf într-o oră, nu?

– Aşa e.

– Foarte bine. O să întoarcem jocul în favoarea noastră. Trimite-i într-acolo.

– Sunteţi sigur? O privire aspră îi reproşează inutilitatea întrebării.

– Trimite-i cât mai repede. Mă ocup eu de restul.

– Adică o să ignoraţi ultimatumul?

– Bineînţeles că nu. Mintea îi fierbe în timp ce elaborează planul în viteză. Dar e singura modalitate de a recupera documentele.

– Nu credeţi că le-a trimis?

– Lista probabil că da, dar restul nu.

– De ce credeţi asta?

– E simplu, toate indiciile duc la Marius Ferris, în New York. Şi suntem aici. Ştim mai mult ca sigur că n-au pus mâna pe hârtii de când au ajuns aici. Atunci înseamnă că hârtiile sunt în continuare la păstrare, pe undeva.

Barnes se gândeşte câteva clipe.

– Şi dacă nu aveţi dreptate?

– Dacă n-am dreptate, o să ajungă la întâlnirea de la Waldorf cu cinci sau zece minute mai târziu. Dar acum e imperativ să recuperăm documentele. Chiar dacă ea a trimis lista, singurul mod de a le recupera e să le avem pe celelalte.

– Ok, atunci. La ce v-aţi gândit?

Să-i lăsăm pe cei doi să pună proiectul la punct şi să revenim la asistentul care se apropie de Sarah.

– Te crezi foarte şmecheră, nu, javră? îi şopteşte cu gura aproape lipită de urechea ei. Dacă reuşeşti să pleci vie de aici, ţine minte că o să mă ţin după tine peste tot. N-o să te las un minut liniştită.

Sarah şi-ar dori să poată închide ochii, dar nu vrea să dea vreun semn de slăbiciune. Ştie că nu de el depinde concretizarea ameninţărilor. Bătrânul e cel ce dă ordinele, sau cel puţin el era. Acum se pare că Vaticanul face cărţile, ceea ce pentru ea e o fericire, dar în minutele următoare va vedea care e exact situaţia. Totuşi, nu îşi face iluzii că, dacă ar depinde de asistent, ar ieşi cineva viu de acolo. Din fericire nu depinde... slavă Domnului.

– Şi într-o zi, când te aştepţi mai puţin, o să-ţi intru în casă, o să vin în dormitor şi, când îţi e somnul mai dulce, te trezesc.

Taci din gură, idiotule, îşi spune Sarah în gând. Şi-ar dori să o poată spune şi cu voce tare. Dar mai bine să nu-l mai enerveze şi mai rău. Ar putea să-şi piardă controlul şi să comită o greşeală în absenţa Maestrului.

Barnes şi bătrânul se întorc cu aceleaşi expresii sumbre cu care au şi ieşit.

– Dă-le drumul, se conformează bătrânul.

– Dar, domnule... încercă asistentul.

– Linişte, porunceşte pe un ton din nou ferm. E ultimul meu cuvânt. Dă-le drumul. Şi ai grijă să ajungă la timp la întâlnirea cu emisarul.

Asistentul, resemnat, o înşfacă şi o trage afară din cameră.

Barnes rămâne cu privirea pierdută pe coridor fără să observe pe chipul bătrânului un zâmbet de satifacţie anticipată, care dispare de îndată ce americanul întoarce privirea către el.

– Sunteţi sigur că ştiţi ce faceţi? îl întrebă bărbatul de la CIA.

– Foarte. Stai liniştit. Documentele îmi vor reveni. E doar o chestiune de timp.

– Doar că timp nu prea avem, îl atenţionează Barnes temător. Şi după?

– După... Omoară-i pe toţi. Apoi apelează un număr pe telefonul mobil.

– Francesco, n-am uitat de tine, Eminenţă.

Capitolul 56

Şi aşa se termină urmărirea asupra lui Sarah Monteiro şi a celorlalţi supravieţuitori care, cu un mic ajutor din partea norocului sau a puterii divine, a reuşit să îi scape pe toţi de la moarte sigură. Într-o zi ea tot o să vină, asta fără îndoială, dar se pare că nu era prevăzută pentru ziua aceea. Sarah Monteiro este femeia care l-a învins pe JC, asasinul Papei, niciun volum de istorie nu menţionează aşa ceva, doar pentru istorie JC nu există şi nici Ioan Paul I nu a fost asasinat, mai degrabă a murit de un atac de cord care nici nu i-a lăsat timp să tragă de cordonul clopoţelului, de lângă pat, ca să cheme un ajutor.

Echilibre între forţe puternice au permis acest deznodământ, de data asta eroul solitar nu îi omoară pe toţi răufăcătorii şi rămâne cu fata. Mai ales pentru că eroul nostru solitar este de data asta o femeie, însoţită de salvatorul Rafael, tatăl ei şi Marius Ferris, care au scăpat de drumul infam de pe valea umbrelor. Şi în acest context ies afară. Rafael într-o stare deplorabilă, dar chiar şi aşa, sprijinindu-l cu ajutorul lui Sarah pe căpitanul Raul care nu reuşeşte să se ţină pe picioare. Marius Ferris e chiar în spatele lor, încă nevenindu-i să creadă ce noroc au avut. Toţi ceilalţi, Geoffrey Barnes, Staughton, Thompson, servitorul, asistentul şi Maestrul, asistă neputincioşi la defilarea spre ieşire. Lipseşte din peisaj şoferul servitorului care între timp a fost lăsat să plece. Mai lipseşte şi lupta finală în care eroii distrug toţi răufăcătorii, dar ăsta nu e un film sau o povestire obişnuită de ficţiune, e mai degrabă realitatea care defilează. Barnes nu va avea plăcerea de a-l putea extermina pe Jack de pe faţa pământului. Sunt

frustrări ce vor rămâne şi vor fi alimentate ca ale multor altora care nu au altă opţiune decât să trăiască cu ele.

– Luaţi duba, ordonă Geoffrey Barnes. O să vină cineva să o ia mai târziu.

Şi Rafael conduce vehiculul către întâlnirea cu emisarul Vaticanului, care îi va însoţi la locul unde sunt ascunse valoroasele documente şi apoi îi va scoate din ţară. Sau cel puţin aşa cred majoritatea celor din dubă, deşi nu e un gând împărtăşit de toţi. Raul Brandão Monteiro stă cu mâinile pe rană, întins pe bancheta din spate, cu capul în poala fiicei.

– A înţeles cineva ceva? întreabă timid Marius Ferris care se aude vorbind pentru prima dată, pe un ton melodios radiofonic, încă agitat.

– Şi eu aş vrea să ştiu, intervine Rafael în timp ce conduce, încă suferind de la bătaia încasată. Aţi înţeles ceva, Căpitane? Rumoarea răspunsului e oprită de Sarah.

– Foarte simplu. Când eram la Hotelul Altis, în Lisabona, am sunat la Vatican şi le-am explicat situaţia. Mi-a răspuns un bărbat care a fost foarte simpatic, dar care nu mi-a promis nimic. Mi-a cerut să îi trimit o dovadă a ceea ce spuneam, ceea ce am şi făcut atunci.

– Cum? întreabă Rafael curios. Totul fusese făcut pe la spatele lui, în timp ce făcea duş.

– Am trimis documentele prin fax.

– Şi apoi?

Sarah nu e prea încântată de tonul inchizitoriu al lui Rafael. Nu pare mulţumit că ea a rezolvat problema şi le-a salvat tuturor viaţa.

– Apoi bărbatul mi-a cerut să trimit originalele imediat la Vatican şi i-am cerut recepţionerului să se ocupe.

– Şi apoi?

– Apoi mi-a subliniat din nou că nu poate promite nimic, dar că îmi garantează că subiectul va ajunge la cine trebuie, cu toate că au deja oameni pe teren.

– Şi aşa am ajuns acum aici, conchide Rafael.

– Exact.

Rafael se uită în oglinda retrovizoare la tatăl lui Sarah.

– Ce ziceţi, Căpitane?

Militarul încearcă să articuleze câteva cuvinte, dar nu se aude decât un *am... am...*

– Ce vrei să zici? Nu te forţa. îl sfătuieşte Sarah.

– Amb... amb...

– O ambuscadă, completează Rafael. Militarul încuviinţează.

– O ambuscadă? Ce? ţipă Sarah enervată că cei doi sunt de acord. Spuneţi asta doar pentru că am rezolvat eu problema?

– Bineînţeles că nu, afirmă Rafael categoric.

Raul o strânge pe Sarah de braţ, făcându-i semn să-l asculte pe Rafael.

– Fii atentă, Vaticanul nu acţionează aşa. Folosesc tactici subtile. Fii sigură că nu ar fi dat niciodată aşa un ultimatum, mai ales ca să ne scape pe noi.

– Vrei să spui că P2 a interceptat convorbirea?

– Nu. Se uită la Căpitan pe bancheta din spate, sprijinit de Sarah. Nu vreau să spun asta. Doar că trebuie să fim atenţi şi să nu ne bucurăm prea devreme.

– Crezi că vin după noi? întreabă preotul Marius Ferris, îngrijorat.

– Asta e simplu de aflat, informează Rafael. Waldorf e spre nord... ia să ieşim de pe rută. Căpitane, ce ziceţi dacă mergem la un spital să tratăm rana aia?

Rafael coteşte la prima la dreapta şi accelerează disimulând o fugă prin tumltuosul centru al Manhattanului la început de după amiază. Nu trece un minut, nici treizeci de secunde amărâte, că trei maşini de poliţie newyorkeze ajung lângă ei. Nu îi opresc, dimpotrivă, două se aşază în spate, iar a treia în faţă, deschizându-le drum prin trafic.

– NYPD vă va escorta în siguranţă la destinaţie. Vă rog, urmaţi-ne, se aude recomandarea prin difuzorul uneia din maşini.

– Ce drăguţ din partea lor, spune Rafael ironic. Ia zi, tot Vaticanul ne-a trimis şi escorta, nu?

Poate că da, se gândeşte Sarah. Documentele valorează cu siguranţă atâta protecţie, deşi e dureros să accepţi că nişte hârtii vechi întrec ca valoare una sau mai multe vieţi umane.

– Presupunând că ai dreptate, ce interes ar avea să facă tot circul ăsta? Imaginează-ţi că am reuşi să fugim. Ce câştigă ei cu asta?

– Oricât am încerca să scăpăm de ei, n-am reuşi. Probabil avem mai mulţi sateliţi care ne urmăresc. N-avem mijloacele necesare să îi păcălim. În plus, duba asta este a lor. E echipată cu toate dispozitivele de detectare posibile şi imposibile, explică Rafael. Cât despre circ, presupun că bătrânul, până la urmă, ştie foarte bine ce face. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, situaţia noastră nu s-a îmbunătăţit deloc.

– Se pare că nu. Acum că ai explicat aşa sigur pe tine, conchide Sarah într-o notă vădit sarcastică.

– Nu ai... nu ai toate piesele ca să... ca să poţi completa puzzle-ul, Sarah, spune Raul.

Sarah se întoarce către Rafael.

– Ok, atunci, domnule cu puzzle-ul, zi-mi ce facem?

– Nimic.

– Cum nimic? Sarah şi Marius Ferris întreabă în acelaşi timp.

– Vezi cumva vreo ieşire? Rafael îl ignoră pe Marius Ferris şi se uită direct la Sarah. Dar îţi mulţumesc sincer că mi-ai mai dat jumătate de oră de trăit.

– Maica Ta Hristoase! pronunţă Marius Ferris făcându-şi cruce şi încercând să aplaneze panica.

– E absolut suprarealist! izbucneşte Sarah. Întreaga situaţie este împotriva logicii. Cum se poate ca cineva în

toate minţile să lase un grup de suspecţi, aproape nestingheriţi, pe străzile din New York. Nu se poate. Nu e logic. Îmi pare rău, dar nu pot să cred teoria voastră.

Marius Ferris se opreşte din rugăciune ca să o asculte pe Sarah. Trebuie să sperăm până în ultima clipă, poate ruga lui a fost ascultată.

– Continuă, te rog, insistă el, văzând că ea nu se avântă să-şi continue gândul, probabil pentru că ceea ce tocmai spusese vroia să fie punctul final al discuţiei şi nu un argument contra.

– Nu mai am ce să zic, părinte, explică ea. Nu mi se pare credibilă situaţia pe care o descriu ei. Asta înseamnă că nu cred că hârtiile sunt la Vatican?

– Exact. Ei ştiu că nu sunt acolo. Sarah, nu eşti singura care ai cunoştinţe în oraşul sfânt.

– Dar păreau să fi crezut. Sarah tot nu vrea să înţeleagă. Pentru mine e totul foarte tulbure. După tine, cine i-a sunat să le dea ultimatumul?

– Nimeni, răspunde categoric. Apoi schimbă tonul imperativ, ca să nu îi alunge definitiv speranţele. Chiar dacă am accepta că există un ultimatum, ei n-ar ceda. Şi nu prea văd Vaticanul implicându-se. Şi cum explici escorta?

Mda, asta nu prea ştiu cum s-o explic, se gândeşte Sarah, dar...

– Vreau să vă spun că ultimatumul nu e deloc o minciună.

– Cum poţi fi aşa sigură?

– Nu ai toate *piesele* ca să completezi puzzle-ul? întreabă ea provocator. Chiar, crezi că nu o să găsim niciun emisar?

– A, nu. Nici vorbă. Emisarul o să fi e acolo.

– Atunci nu înţeleg.

– Mă îndoiesc că a călcat vreodată în Piaţa Sfântul Petru sau în Palatul Apostolic, adaugă.

– Mă rog, am jucat ce atuuri aveam, e răspunsul lui Sarah. Ce va fi , va fi.

Schimbară priviri timp de câteva secunde, nu prea multe, întrucât Rafael mai trebuie să şi conducă, dar se vede preocuparea pe feţele amândurora, nu ştim dacă fiecare pentru el sau unul pentru celălalt, dar asta e o întrebare care va rămâne fără răspuns deocamdată.

După câteva minute intră pe Park Avenue cu toată pompa. Vehiculele se adaptează cum pot traficului, trecătorii îşi văd de treabă nepăsători, dacă ar da atenţie tuturor sirenelor, pompierilor, poliţiei sau ambulanţelor, n-ar mai face altceva toată ziua. Se opresc la numărul 301 de pe bulevardul amintit, adresa celebrului hotel Waldorf Astoria, care a găzduit nenumărate personalităţi istorice din toate domeniile de-a lungul a mai bine de un secol. Stilul art-deco predomină în toate formele, favorizând eleganţa şi *glamour*-ul unuia din hotelurile de referinţă din lume.

Cu greu, Raul se ridică în capul oaselor pe banchetă. Marius Ferris deschide primul uşa, dar nu ajunge să pună un picior jos pentru că cineva o închide de afară. Un bărbat îmbrăcat în negru pe care nu l-a mai văzut nicăieri.

– Îmi pare rău. Eminenţa Sa nu vrea să fie însoţit de întreg cortegiul, îl informează bărbatul în dreptul ferestrei lui Marius Ferris.

Rafael profită să o privească pe Sarah şi îi spune ceva fără să scoată vreun sunet, ca ea să îi citească pe buze. *Piesele puzzle-ului tău se potrivesc?*

Sarah nu răspunde pentru că nu înţelege, Rafael îi face semn să se apropie şi repetă aceeaşi propoziţie în surdină. Sarah nu răspunde, de data asta intenţionat, dar nu ascunde neliniştea şi nervozitatea.

– Numai femeia poate să vină, anunţă bărbatul. Sarah îl ia pe tatăl ei de mână cu afecţiune.

– O să fie totul bine, stai liniştit.

– Du-te, fata mea. Sunt bine.

Bărbatul îi deschide uşa lui Sarah, iar ea iese din dubă. Apoi o conduce în hotel. Rafael iese şi el din maşină. E interceptat imediat de alt bărbat. O namilă.

– N-ai auzit ce-a spus colegul meu? întreabă feroce.

– Ba da.

– Atunci e mai bine să intri înapoi în maşină, îl sfătuieşte, apropiindu-se de Rafael.

– Din păcate nu se poate. Va trebui să mă duc cu ea, răspunde hotărât.

– Intră în maşină, ordonă bărbatul. Nu-ţi mai zic şi a doua oară.

– Nu pot. Şi ştii de ce?

– Ţi se pare că m-ar interesa?

– Dacă nu te interesează... ar trebui... o clipă de linişte pentru a accentua ce tocmai a spus. Pentru că eu sunt singurul care ştie unde sunt hârtiile... încă două secunde ca să îi dea timp namilei să proceseze. Femeia nu ştie nimic.

Într-o clipită, bărbatul îşi duce mâna căuş la gură şi îşi anunţă superiorii.

Capitolul 57

– Îmi povesteşti sau nu?

– Ce să-ţi povestesc?

– Ce ai omis.

– Am omis?

– Vrei să fiu şi mai direct? Ce ai mai plănuit pe la spatele meu?

– De ce crezi asta?

– Dacă îmi spui care e piesa care lipseşte din puzzle-ul tău, poate îţi spun şi eu, presupunând că există.

– Mie nu-mi lipseşte nimic.

– Nu? se gândeşte puţin. Atunci nici mie.

Nu mai trebuie să spunem cine sunt cei doi interlocutori, i-am identificat de mult. Rafael şi Sarah Monteiro, într-un Range Rover negru, în drum spre hârtiile ascunse, după cel care pretinde că ştie unde sunt.

Evident că după ce namila şi-a informat superiorii că femeia nu ştia nimic, a primit ordine să îl ducă pe Rafael la Eminenţa Sa în holul hotelului. Rafael a ajuns lângă episcop, pe nume Francesco Cossega, şi din nu se ştie ce considerente, poate un act instintctiv, a îngenuncheat şi i-a sărutat mâna.

– Binecuvântat să fii, fiule. Un răspuns natural din partea unui episcop adevărat.

– Eminenţa Voastră sunteţi emisarul Sfinţiei Sale? *Cred că e ameţit de la bătaie,* se gândeşte Sarah, nerecunoscându-l pe Rafael. *Oare ce are în mânecă?*

Dar orice ar avea, încă nu arată.

– Cu mine sunteţi în siguranţă, copiii mei. Apoi se uită direct în ochii lui Rafael. Îmi arăţi unde sunt documentele?

– Sigur că da, Eminenţă, răspunde Rafael prompt. Aş vrea să vă rog să îi lăsaţi să plece pe cei doi bărbaţi care sunt afară în dubă. Unul are nevoie de îngrijire medicală.

Şi tu de un tratament psihologic urgent. Se gândeşte Sarah nervoasă.

– Sigur. Bărbatul îmbrăcat în purpuriu făcu un semn cu mâna unuia dintre asistenţii prezenţi în jurul său, care, la semnul lui, ieşi imediat afară.

Aşa se explică că acum se află pe bancheta din spate a încăpătorului Range Rover negru, cu un şofer care nu se deosebeşte de ceilalţi, în acelaşi indispensabil costum negru, în timp ce episcopul îi urmează într-un Mercedes din cele de top, blindat şi cu geamuri fumurii, doar nu se ştie niciodată când mai apare un terorist arab anticatolic. A se vedea ce s-a întâmplat ieri în Londra.

Destinaţia e Pennsylvania Plaza numărul 4, aşa i-a spus Rafael lui Cossega în holul hotelului, ca şi cum i-ar fi oferit elixirul tinereţii veşnice. N-au mai văzut duba în care erau tatăl lui Sarah şi Marius Ferris în faţa hotelului, dar nici el, nici ea nu-şi fac iluzii. Rafael ştie că încă nu sunt morţi. Scopul e să o presioneze pe Sarah, cel puţin în ce-l priveşte pe tatăl ei. Oamenii ăştia sunt atât de previzibili.

– Cum ai ajuns la concluzia că acolo sunt hârtiile? întreabă Sarah încet. Nu vrea ca matahalele din faţă să participe la discuţie, nici măcar să o audă.

– O să vezi imediat.

– Îl cunoşti pe episcopul ăsta? Păreai foarte spăşit în faţa lui. Rafael nu răspunde imediat.

– Nu l-am mai văzut niciodată. Dar un episcop e un episcop. Trebuie să fi m respectuoşi.

– Crezi că îi e subordonat lui JC? Pare atât de dedicat Bisericii.

– Cred că Cossega a declanşat toate astea.

– Cum aşa?

– Încă nu ştiu. Sunt doar speculaţii. Rămân tăcuţi o vreme până aproape de destinaţie.

– Fii atentă, o anunţă Rafael încet, luând-o uşor de braţ, ca să îi atragă atenţia. Vreau să stai cuminte lângă mine până îţi spun eu. Dacă nu stai lângă mine nu pot să te apăr.

– Ce ai de gând?

– Încă nu ştiu.

– Cum adică nu ştii? O să negociezi libertatea noastră în schimbul hârtiilor?

– O să văd la momentul respectiv.

– Dar ce ştii de fapt? încheie Sarah nervoasă. Lasă negocierile pe seama mea.

Rafael rămâne surprins, dar nu are timp să riposteze, căci au ajuns la destinaţie. Toţi ies din maşini şi intră în clădirea enormă care se înalţă în faţa lor... Madison Square Garden.

*

Complexul este golit de miile de fani ai New York Knicks care de obicei umplu stadionul până la refuz. În afară de câţiva angajaţi care stau de pază şi întreţin locul, nu mai e nimeni primprejur.

– Condu-ne, îi cere sau îi ordonă episcopul Francesco Cossega, nu se distinge exact despre care din cele două abordări e vorba din tonul vocii bărbatului plinuţ îmbrăcat în purpuriu. Dar se înţelege. Rafael susţine că ştie unde sunt documentele, aşa că e logic ca el să conducă cortegiul format din cinci bărbaţi şi o femeie. Şi dacă existau dubii în legătură cu autenticitatea episcopului, ar fi fost imediat influenţate de cum apăreau cei doi şoferi ai Mercedesului de lux şi Range Rover-ului. Nimeni alţii decât cunoscutul agent Jeronimo Staughton şi agentul Thompson.

– Nu vă mai faceţi griji. Faceţi ce trebuie. Nimeni n-o să vă mai deranjeze, vă garantez, le aminteşte episcopul.

Ceva în vocea lui o linişteşte pe Sarah. I-ar plăcea să fie un om bun. Un adevărat om al bisericii şi al credinţei. Păcat că joacă de partea cealaltă a baricadei, deşi pare foarte convins de rolul lui de salvator, fără să ştie că ei l-au identificat imediat. I se pare că nu poate fi decât un plan gândit de bătrânul JC, pe care tocmai l-a cunoscut. Şi trebuie spus că planul e reuşit şi probabil ar fi şi mers dacă ea, şi de data asta, nu ar fi ştiut mai bine de atât. S-a contrazis cu Rafael pe drumul spre Waldorf, dar doar pentru că o enervează modul în care şi el reuşeşte, ca şi ea, să adulmece impostorii.

Rafael conduce grupul pe un coridor larg, spre nicăieri, deşi nu pare, cine îl vede, zice că ştie ce face, expiră încredere prin toţi porii.

Totuşi, nu e nevoie de multe explicaţii ca să înţelegem un lucru incontestabil, nu aceea e localizarea corectă a hârtiilor.

– Mai e mult? întreabă Episcopul care deja începe să asude. Rafael nici nu se deranjează să-i răspundă.

– Ştii măcar ce faci? îl întreabă Sarah încet, de lângă el.

– Încă nu. E răspunsul precar pe care îl dă, în timp ce merg tot înainte pe holurile mari de acces spre tribune. Mai mergem. O să găsesc ceva.

– Poate ieşi urât dacă dăm de vreun perete sau dăm o tură completă de stadion. Îl avertizează ea. Apoi îl întreabă ce o roade cel mai tare. Ar fi putut fi ceva despre moartea care se apropie sau groaza cu care deja s-a obişnuit, dar nu. Motivul neliniştirii ei e mult mai simplu faţă de stadiul la care a ajuns viaţa ei. De ce crezi că episcopul ăsta e un impostor?

Rafael râde.

– Nu e un impostor.

– Nu?

Nu. E Francesco Cossega. E chiar episcop. Impostura e tot teatrul ăsta de a se da drept emisar al Vaticanului.

Sarah se gândeşte puţin.

– Şi de ce crezi că nu e emisarul Romei?

Rafael ezită înainte de a răspunde, dar apoi o priveşte în ochi.

– Pentru că eu sunt emisarul Romei.

– Ce? scoate un sunet mult mai ascuţit decât tonul aproape surd în care discutau. *Asta explică multe.* Se gândeşte. Dacă ar fi timp, ar începe acum o mare ceartă despre omisiuni şi minciuni, dar situaţia impune prudenţă.

– Şi tu? întreabă Rafael.

– Eu ce?

– Ce te face să crezi că episcopul nu e emisarul Vaticanului?

– De ce crezi că eu cred aşa ceva? O întrebare în răspunsul alteia nu e niciodată folositoare. Dar e unul din lucrurile care o enervează la culme pe Sarah, pentru că îşi dă el seama de toate. Faptul că se înroşeşte e dovada vie, la care se poate adăuga şi recenta dezvăluire. Rafael, salvatorul, temutul Jack Payne din filialele CIA şi P2 e emisarul Romei. Ce alte secrete mai ascunde? Câte feţe mai are acest cameleon în formă umană?

– Dacă nu vrei să răspunzi, nu răspunde, adaugă Rafael pentru a încheia conversaţia.

– Nu. Ok. Nu mă deranjează să răspund.

Apare în faţa lor o intrare cu o uşă dublă, care se deschide pe ambele părţi pentru a facilita ieşirea de urgenţă. Rafael deschide una şi Sarah pe cealaltă şi le ţin deschise ca să îi lase să treacă pe cei care vin în spatele lor. Ostenitul episcop mai întâi, cu paşii grei şi o batistă în mână pentru a-şi şterge fruntea de sudoare. Primul asistent îi urmează prelatului, cu un aer vigilent. Agentul, al doilea, cade pe spate când primeşte din plin şi pe neaşteptate uşa pe care Rafael o ţinea. A venit cu aşa o putere, încât a căzut şi îşi

ascunde faţa în mâini. Văzând lipsa de reacţie a lui Sarah, care nu se aştepta la mişcare, pune mâna pe uşa pe care o ţinea ea şi o izbeşte cu putere spre cel de-al treilea, Staughton, care era deja prevenit şi şi-a pus mâinile în faţă. Nu merge cu uşa, dar un pumn e altă treabă, iar unul bine plasat îl lasă pe jos fără cunoştinţă. Sărmanul Staughton.

Episcopul şi Thompson abia acum se uită în urmă. Prea târziu, Rafael deja a luat-o de mână pe Sarah şi a închis uşile, lăsându-i pe partea cealaltă. Bărbatul care a căzut primul încearcă să se ridice, dar un şut îl trimite la loc. Sarah e încântată de gestul ei. Nu-i stă în fire să dea şuturi în oameni, dar... *Dă-l-ncolo. A meritat-o.* Se gândeşte.

– Ia-i armele, îi spune Rafael în timp ce ţine uşa.

De cealaltă parte se aud deja focuri de armă, dar se opresc în uşă, deformând-o. Sarah îi dă o armă lui Rafael şi pe cealaltă o bagă la centură, la spate. De pe cealaltă parte nu se mai aude nimic. Thompson nu mai trage.

– Şi care e răspunsul? Rafael reia subiectul, lipit de uşă.

– Nu se poate să lăsăm pe mai târziu?

– Ba bineînţeles, încuviinţează emisarul Romei. Ascunde-te acolo în spate.

Îi arată un automat de Coca-Cola. Înainte de a îndeplini îndemnul, vede un extinctor lângă uşi. Îi spune să îl ia, nu se ştie niciodată, poate o să-i fie de folos.

– Lasă asta, se impacientează Rafael. Tu şi extinctoarele. Am văzut deja că nu sunt punctul tău forte. Fă ce-ţi spun.

Sarah îl priveşte înfuriată.

– Te rog, completează Rafael.

Thompson reuşeşte în sfârşit să deschidă una din uşi, împingând-o uşor. Arma e pregătită să tragă. Cei doi colegi sunt încă la pământ, scoşi din joc, şi nu se mai vede nimeni. Episcopul aşteaptă la o distanţă sigură ca subor-

donatul lui, paznicul lui zelos, să îl avizeze când e drumul liber.

O cutie de Coca-Cola zboară spre capul lui Thompson. În fracţiunea de secundă în care s-a întors, uşa l-a izbit cu forţă, pe neaşteptate. Ghemuit pe jos, e neutralizat cu uşurinţă de Rafael, dar nu letal. Mai rămâne un episcop speriat.

– Aştept, revine Rafael.

Sarah iese de după automatul de sucuri şi o caută pe cea de-a treia victimă de arme. Rafael îi admiră gestul. Parcă asta a făcut toată viaţa. Apoi ridică arma care i-a căzut lui Thompson şi o pune tot în spatele pantalonilor şi, după ce tremină treburile acestea importante, îl priveşte pe Rafael în ochi.

– E foarte simplu. Adevărul adevărat e că eu nu am sunat la Vatican.

Capitolul 58

– Poţi să începi să te explici, îi cere Rafael, mergând alături de Sarah printre scaunele din tribunele din Madison Square Garden. Episcopul merge în faţă, iar Rafael îl mai împinge din când în când, ca să îi demonstreze că e cu ochii pe el.

Jos, terenul unde baschetul e rege. Fără urmă de viaţă, doar podeaua cerată, marcajul în diferite culori, tabelele şi coşurile şi un ecran enorm pătrat, atârnat deasupra suprafeţei de joc. Acum e stins, dar prinde viaţă când scaunele sunt pline până la refuz de iubitorii sportului. Transmite zâmbete, certuri, îndemnuri şi încurajări, insulte, rezultatul, timpul care mai rămâne din cele douăzeci şi patru de secunde în care trebuie fiecare echipă să atace... Chiar şi aşa, tot acel spaţiu epuizat de bucurie, rămâne magnific.

Păcat că Rafael şi Sarah şi chiar Episcopul nu se pot bucura pe îndelete de pacea locului. Planul spontan al lui Rafael funcţionase până acum. Cel puţin sunt liberi să negocieze.

– Ce să explic? întreabă Sarah calmă.

– Cum adică n-ai... făcut... ce ziceai că ai făcut? Se înţelege din felul confuz în care a formulat întrebarea că nu vrea ca Episcopul să audă detaliile discuţiei. Şi îi aruncă lui Sarah o privire cu subînţeles pe care ea o pricepu fără probleme.

– N-am făcut, răspunde nervoasă. Şi cine eşti tu să-mi ceri explicaţii din moment ce nu mi-ai spus... ce... erai şi încă n-am aflat?

Motivele ei sunt valabile. Şi Rafael s-a gândit probabil la acelaşi lucru.

– O să mai vorbim noi despre asta când ne mai liniştim, îi spune.

– Ah... când o veni şi momentul ăla, afirmă ea jumătate ironic jumătate serios.

– Chiar credeţi că ieşiţi vii de aici? îi întreabă Episcopul pe un ton cam prea infatuat pentru poziţia lui de ostatic.

– Încercăm toţi să ieşim, nu, Eminenţă? îi răspunde Rafael.

– O să sfârşiţi şi voi ca Firenzi şi toţi ceilalţi.

– Cum puteţi să-i serviţi lui Dumnezeu fiind un diavol? îl întreabă Sarah dezgustată.

Prelatul nu răspunde.

– Dar dacă tot ai adus vorba, Francesco, spune-mi te rog un lucru, sunt curios. Am impresia că toate au început din cauza ta.

– Care toate? Episcopul se opreşte şi se uită în spate, la Rafael.

– Toate. Omorurile, faptul că noi am ajuns aici, de exemplu.

Ce naiba o fi vrând să spună? se gândeşte Sarah curioasă şi uimită deopotrivă.

Omul bisericii îi întoarce spatele şi nu răspunde. Dar Rafael îşi continuă firul.

– Uite, Firenzi a găsit documentele. Nu era grav, oricum nu şi-ar fi dat nimeni seama că lipsesc. Erau în Arhive de aproape treizeci de ani. Cred că într-un loc bine ascuns, descoperit doar din întâmplare. Doar pentru că le-a găsit, n-ar fi trebuit să aibă viaţa în pericol.

– Taci din gură. Nu ştii despre ce vorbeşti, îi ordonă Episcopul deranjat de discuţie.

– Continuă, îi cere Sarah. Du-ţi ideea până la capăt.

– Singurul mod în care Firenzi ar fi putut deveni o ţintă era să povestească cuiva care să-l pună apoi în pericol. Unui prieten. Unui Episcop, de exemplu.

Oare aşa să fi fost? se întreabă tânăra. E o teorie plauzibilă, fără îndoială. Doar cineva apropiat naşului ei l-ar fi putut denunţa. Cineva căruia i-ar fi încredinţat secretul descoperirii. Dar nu înseamnă că a fost neapărat Episcopul ăsta.

– Confirmi, Eminenţă? Sarah accentuează sarcastic „eminenţă".

Prelatul se înroşeşte de nervi, totuşi, doar pentru atâta lucru nu se poate învinui un om.

– Aiureli, exclamă într-un sfârşit. Nu-l ştiam pe Firenzi atât de bine.

Discuţia paşnică e întreruptă de un interludiu muzical care răsună în tot stadionul. Şase note dispuse într-o ordine bine cunoscută şi care formează un tril sonor care de obicei animă momentele de dinaintea jocurilor sau pauzele. Sunetul umple toată sala până când e întrerupt de o tuse seacă.

– Nu credeţi că e prea devreme să abandonaţi jocul? Vocea binecunoscută a lui Geoffrey Barnes. Rafael îl împinge cu violenţă pe Episcop.

– Haideţi, îi ordonă.

Grăbesc pasul pe unul dintre şirurile de scaune de la marginea de sus a tribunelor.

– Staţi pe loc, anunţă vocea lui Barnes în difuzoare. Unde credeţi că mergeţi?

O rafală de mitralieră ţinteşte chiar scaunele din faţa Episcopului Francesco Cossega care se opreşte şi se ghemuieşte cu mâinile deasupra capului. Cei trei fugari sunt acoperiţi de moloz.

– Nu vă agitaţi aşa, îi sfătuieşte vocea.

Imediat apoi, apar trei oameni pe uşa nivelului la care sunt, şi se apropie încet de ei. Ritmul e dictat de bătrânul în baston cu cap de leu, nimeni altul decât Maestrul, cu

respiraţia întretăiată din cauza efortului la care e supus, iar în urma lui vin asistentul şi servitorul.

– Domnişoară Sarah, nu ai fost deloc cuminte, o dojeneşte bătrânul gâfâind.

Spaţiul dintre rândurile de scaune permite trecerea unei singure persoane. Când ajung la ei, asistentul se așază în faţa lui JC, ca să nu îl lase pe Maestru neprotejat.

– Eu? se bâlbâie Sarah. Nu reuşeşte să mai spună altceva. Ştie că au descoperit stratagema ei.

Servitorul alege să îi ocolească cu câteva rînduri de scaune mai sus şi ajunge în spatele ei.

– Iartă-mă, JC, spune Episcopul coborând privirea.

– S-a terminat jocul, anunţă asistentul în timp ce bătrânul îşi mai trage sufletul.

Deodată, o lumină puternică de proiector se aprinde asupra a două siluete din tribuna de pe partea cealaltă a stadionului. Distanţa e prea mare ca să se vadă despre cine e vorba. Poate tocmai din cauza asta, panoul electronic imens care atârnă deasupra mijlocului terenului se aprinde brusc. Pe ecran se distinge identitatea celor doi. Un agent cu o armă aţintită la capul lui Marius Ferris, cu capul aplecat.

– Cum vi se pare? Vă place?

– Într-o zi de joc probabil arată minunat, exclamă Rafael. Nu credeţi?

Sarah este atât de speriată de servitorul care se apropie în spatele ei, încât abia dacă aruncă o privire la ecranul enorm. Pe el se vede un Marius Ferris care cu siguranţă a fost torturat, rănile vizibile de pe faţă stau dovadă, dar nu a scos niciun cuvânt despre localizarea hârtiilor, altfel n-ar fi toţi adunaţi acolo. De fapt, Sarah e cu spatele către centrul acţiunii, adică asistentul, Rafael şi Episcopul care se află între cei doi. Nu are pe unde să fugă. Bătrânul JC încă îşi trage sufletul, dar deja poate să reia frâiele situaţiei.

– Poate cealaltă motivaţie vi se pare mai convingătoare, anunţă cu suflarea aproape normală.

Altă rază de proiector cade pe alte două siluete. Sarah nu trebuie să se uite la ecran ca să-şi dea seama că e tatăl ei. Cine altcineva ar putea fi ? Totuşi, nu rezistă şi se uită să vadă în ce stadiu este. Aparent îi era mai bine când l-a lăsat în dubă, la uşa hotelului Astoria. Suferind de la rana care i-a străpuns partea laterală a trunchiului şi care l-a lăsat fără puteri. Doar atât, cu excepţia ţevii reci a armei aţintite la tâmpla dreaptă.

S-a sfârşit, îşi spune. Atuurile pe care le avea s-au dus, au mai rămas doar nişte cărţi fără valoare ca să le poată juca. Simţindu-i îngrijorarea, servitorul se apropie din ce în ce mai mult. Îi mai despart doar trei paşi.

– Acum vreau să văd toate hârtiile la mine în mână, ordonă bătrânul, victorios. Credeaţi că o să mă înfrângeţi? N-au reuşit nici cei mai tari oameni din lume, d-apăi voi.

Sarah ştie că nu mai poate face nimic. Rafael va trebui să spună unde sunt documentele. Nu că ar conta pentru deznodământul final, armele de la tâmplele lui Marius Ferris şi a tatălui ei vor trage fără milă, ca şi cele care încă nu se văd asupra lui Rafael şi a lui Sarah. Nu mai suportă să vadă oameni suferind din cauza asta. Valdemar Firenzi, părintele Felipe, părintele Pablo, ca să nu mai vorbim de pierderile colaterale. Ei nu vor fi decât încă nişte victime pe listă şi oamenii ăştia oribili vor dormi la fel de liniştiţi. Copleşită fiind de toate aceste gânduri, simte la un moment dat că cineva o trage de mijloc, cu mâinile pe şoldurile ei. E Rafael care o lipeşte de el. Nu înţelege ce vrea să facă, dar e o senzaţie plăcută, în mijlocul fricii şi disperării, e un gest care îi dă, în pofida a toate, o infimă senzaţie de protecţie. Spate în spate, fund în fund, ceva urmăreşte el, sau pregăteşte doar o despărţire? Să spună adio printr-o atingere, dacă prin viu grai nu e cazul să se exprime acum, sau poate nu are curaj.

– Ştii foarte bine că o să murim toţi înainte să-ţi spunem unde sunt hârtiile.

– Se poate, e de acord bătrânul. Dar dacă muriţi toţi, n-o să am de ce să mă îngrijorez, nu? Dacă nu ştie nimeni de ele, nu am de ce să mă tem. Adaugă.

– Nu cred că îţi place să depinzi de noroc, îl atacă Rafael.

Sarah simte o mână pipăind-o pe fund. Apoi urcă puţin, până găseşte una din armele pe care le ţine la centură. Pentru câteva momente a crezut că o s-o pipăie de-a binelea. Deşi scurt, nu i-a displăcut. Apoi simte ceva rece între braţul lui şi spatele ei. Este arma pe care i-a dat-o lui Rafael când au scăpat de ceilalţi trei mai înainte. Nu e un adio. E un plan.

– Nu mă cunoşti, Jack.

– Nici tu pe mine.

– Să terminăm o dată cu teatrul ăsta, vorbeşte asistentul. Recunoaşte-te învins şi salvează-i pe prietenii tăi.

– Îi salvez, stai liniştit. Dar nu cum crezi tu.

Două focuri. Trei, patru, cinci, şase, până când devine o rafală scurtă şi se termină la fel de repede pe cum a început.

Acum să explicăm şi cu încetinitorul, ca să se înţeleagă ce s-a întâmplat. Rafael a tras două focuri în acelaşi timp, unul cu arma ascunsă între braţ şi spatele lui Sarah. L-a nimerit în piept pe servitorul care a căzut secerat cu o expresie surprinsă pe faţă. Al doilea foc, tras cu arma pe care i-a luat-o lui Sarah, a găurit îmbrăcămintea Episcopului şi s-a oprit în piciorul asistentului. Celealte gloanţe au fost trase de Sarah, care scosese arma care îi mai rămăsese şi trăsese spre cei care îi ţineau ostatici pe tatăl ei şi pe Marius Ferris. Cei doi au ripostat, dar nu au fost victime.

Rezultatul final: un mort şi un rănit şi schimbul de roluri între cei care controlează şi cei controlaţi.

– Ai înnebunit? Puteai să-l nimereşti pe tatăl tău sau pe părinte! protestează Rafael cu arma încă îndreptată spre asistent.

– Am vrut doar să-i sperii, se scuză ea tremurând.

Bărbaţii de pe partea cealaltă a tribunei îşi reiau poziţiile punând armele la tâmplele celor doi ostatici.

Bătrânul îl ţine pe asistent şi ţipă.

– N-am mai văzut în viaţa mea aşa treabă de amatori! Nu ştia nimeni că sunt înarmaţi?

– Eu ştiam, îl informează prompt Episcopul Cossega.

Un foc neaşteptat îi străpunge pieptul. Surpriza de pe chipul lui e totală.

– De ce? Eu ţi l-am dat pe Firenzi. Şi cade zgomotos pe scaune în jos.

– Urăsc incompetenţii, protestează bătrânul, îndreptând arma acum spre Rafael şi echilibrând cât de cât jocul, din moment ce emisarul de la Roma are două arme aţintite înspre el.

– Crezi că ai şanse de supravieţuire, băiete? şuieră cu o voce maliţioasă.

– Am aşii mei în mânecă.

– N-ai nimic, ripostează bătrânul. Acum nu mai ai nimic. Cu sau fără hârtii, fie că vorbiţi sau nu, o să mori... Tusea seacă a lui Geoffrey Barnes inundă sala.

– Vă caută cineva la telefon, îi spune.

– Pe cine? întreabă bătrânul fără să îşi ia ochii de la Rafael.

– Pe dumneavoastră, răspunde Barnes.

– Cine e?

– O femeie.

O femeie? Bătrânul pare revoltat. Idiotule, asta nu poate să aştepte?

– Spune că e în interesul dumneavoastră. Cred că e mai bine să o ascultaţi.

– Pune-o pe difuzor şi îndreaptă microfoanele încoace.

– După câteva secunde se aude o voce feminină. Legătura e intercontinentală.

– Alo?

– Cine e? Zi repede că n-am timp şi nici răbdare, spune bătrânul fără ocolişuri.

– Tu să taci din gură, jigodie. O să aştepţi cât e nevoie, răspunde vocea.

Rafael e la fel de surprins ca şi bătrânul. Numai Sarah zâmbeşte timid.

– Sarah, eşti bine? întreabă vocea.

– Da, sunt bine.

– Cine e? întreabă Rafael încet.

– O prietenă, afirmă pe un ton triumfător. Aceeaşi care a lansat şi ultimatumul de la Vatican.

Informaţia ajunge imediat la urechile bătrânului.

– Ah, deci domnişoara e cea responsabilă pentru falsul ultimatum de la Vatican.

– Ţi-am mai zis o dată să taci din gură. Sarah... Sarah, chiar eşti bine?

– Da, Natalie, poţi să tai liniştită.

– Natalie? întreabă Rafael. Cine e Natalie? Întrebarea nu primeşte răspuns.

– Să trecem la obiect. Cum îl cheamă pe jigodia asta nenorocită care ţi-a făcut toate astea? continuă Natalie.

– Îl cheamă JC, răspunde Sarah privindu-l în ochi.

– JC? Iisuse Hristoase. Ce javră ordinară. Bun, atunci uite care e treaba, JC, am o listă în mână cu tot felul de nume de personalităţi publice, care aparţin organizaţiei P2. Până şi un nenorocit de prim-ministru e aici.

– Ce vrei? întreabă bătrânul privind în gol. Arma pe care o avea în mână se lăsă tot mai în jos până când o coborî de tot.

– Păi, vreau să o eliberezi pe prietena mea şi pe toţi cei care sunt cu ea.

– Şi eu ce câştig dacă fac asta?

– Stai aşa, dragule. Te grăbeşti undeva?

Sarah nu reuşeşte să se mai abţină din râs. Natalie e de milioane.

– Stai să mă gândesc, reportajul n-o să apară pe BBC şi pot să opresc tipografiile în care tocmai se imprimă ziarul cu lista publicată. Ce zici?

Chipul bătrânului e cuprins de o furie nestăpânită. Lucrurile îi scapă din mână. Sau deja i-au scăpat.

– Şi dacă sunt de acord, ce garanţie am că informaţia nu scapă la alţii?

– Gândeşte-te, dragul meu, continuă Natalie. Dacă lista va fi divulgată, înseamnă că ne semnăm condamnarea la moarte. Dacă vreodată nu te porţi frumos, ştii ce o să se întâmple.

Bătrânul îl lasă deoparte pe asistent şi se îndepărtează câţiva paşi, gânditor. Rana asistentului nu e mortală, şi chiar dacă ar fi fost, acum nu contează. Are lucruri mai importante de făcut. Îşi freacă bărbia cu o mână tremurândă, în timp ce calculează opţiunile.

– E o înţelegere bună pentru toată lumea, adaugă Natalie, iar accentul ei englezesc răsună în tot stadionul, ca un spirit de dincolo. Deci, batem palma?

Capitolul 59

NOAPTEA

Anii lui Hristos vor fi zilele mele. Azi e a douăzeci şi cincea zi ca Papă, anii lui Hristos au fost treizeci şi trei.
Ioan Paul I în jurnalul său, 20 septembrie 1978

29 septembrie 1978

Villot înlesnise o intrare liniştită, fără griji. Niciun gardian elveţian nu i-a apărut în drum să îl întrebe ce căuta acolo. Nici n-ar fi putut să le explice. Villot ştia că era crucial pentru bunul mers al planului ca nimeni să nu apară în calea lui până la etajul al treilea al Palatului Apostolic.

Bărbatul cunoştea toate cotloanele, nu era prima dată când trecea pe acolo. Mai avusese de câteva ori privilegiul de a vizita interiorul cetăţii, aşa că ştia pe unde să umble şi cum să evite să fie văzut, ceea ce l-a ajutat mult în operaţiunea lui. Ştia patrulele şi pe unde erau gardienii şi, la ora la care a intrat, jumătate de oră după miezul nopţii, nu mai era nimeni în afară de Gardă prin partea aceea a cetăţii. Numai el. Villot trebuia doar să fie sigur că rutina avea să-şi urmeze cursul şi, firește, să lase uşile deschise.

Toate eforturile s-au concentrat ca să poată ajunge cu uşurinţă la etajul al treilea, chiar lângă uşa camerei papale.

Holul era luminat slab ici colo, ceea ce învăluia totul într-o atmosferă sinistră. De sub uşă se vedea un fir subţire de lumină, semn că Sfinţia Sa încă mai era treaz. Probabil lucra la schimbările care îi speriau pe atâţia. Asta îi modifica puţin planurile. Efectul surpriză ar fi fost

complet dacă ar fi dormit, dat fiind că i-ar fi luat ceva să reacţioneze, dar aşa nu. Se gândi dacă să aştepte până adoarme, dar după zece minute se plictisi. Trebuia să se întâmple cu el treaz, atunci. O să intre şi asta o să-i blocheze orice reacţie. Odată ce subiectul avea să fie dominat, era uşor să facă restul.

Se apropie de uşă, puse mâna înmănuşată pe clanţă şi aşteptă câteva clipe. Îşi potoli câteva impulsuri şi lăsă adrenalina să curgă. Nu era prima dată când făcea aşa ceva, să omoare, şi nu avea să fie nici ultima, dar era primul Papă şi, cu siguranţă ultimul. Da, pentru că dacă nu ieşea planul, era un semn că lucrurile nu aveau să iasă bine apoi. Suveranitatea lui Ioan Paul I urma să se termine în câteva momente.

Deschise uşa brusc şi intră. Surpriza a fost imediată, cea a intrusului. Albino Luciani era aşezat pe pat şi scria ceva pe o hârtie, nici n-a ridicat ochii să vadă cine a intrat la ora aceea din noapte, fără să bată sau să ceară voie.

– Închide uşa. Atât spuse, scriind în continuare.

Intrusul, pe care îl cunoaştem la o vârstă mult mai înaintată, sprijinit de un baston cu cap de leu, a cărui respiraţie greoaie aminteşte de un astmatic şi se prezintă drept JC, nu avea nevoie de niciun sprijin în acea dimineaţă din 1978. Inspira jovialitate şi profesionalism, dacă se poate spune aşa ceva despre un om care urmărea să îi ia viaţa altuia. În sfârşit, l-a surprins postura lui Albino Luciani, absorbit de lucru, complet indiferent faţă de intrarea lui.

Se supuse cererii Sfântului Părinte şi închise uşa încetişor. Urmă o linişte care îl incomoda, în timp ce Papa îl ignora în continuare. Nu era aşa în planul pe care îl elaborase cu câteva zile înainte. Se văzuse întotdeauna pe post de dominator. Intră, ucide, iese. Dar asta întrecea orice aşteptare. Îi dădea senzaţia că Papa era obişnuit să intre lumea noaptea la el în cameră. Dar schimbul de

replici ce urmă îl convinseră că nu era în faţa unui om oarecare.

– Ştii care ar trebui să fie cele mai mari calităţi umane? întrebă concentrat în continuare asupra hârtiilor.

– Demnitatea şi onoarea? răspunse intrusul cu o întrebare, ca un elev profesorului, sperând să fi nimerit.

– Demnitatea şi onoarea vin apoi, explică Papa. Cele mai mari calităţi ar trebui să fie o capacitate fără margini de a iubi şi a ierta.

– Dumneavoastră cultivaţi aceste calităţi?

– În mod constant. Totuşi, sunt Papa, nu Dumnezeu. Infailibilitatea mea e instituţională, nu personală. Adică nu îmi aduc aminte întotdeauna de calităţile acestea importante. Ridică ochii pentru prima dată ca să îl fixeze pe călăul lui şi îşi potrivi ochelarii pe nas.

– De ce îmi spuneţi asta?

– Ca să ştii că nu te condamn. Te iubesc ca pe semenul meu şi ca atare, te iert.

Abia atunci intrusul înţelese că Sfinţia Sa, Papa Ioan Paul I, îl aştepta să îşi execute misiunea pentru care venise. Revelaţia îl descumpăni puţin, dar nu îndeajuns încât să-l determine să dea înapoi. Puse o pernă pe faţa lui Albino Luciani şi apăsă. Secundele acelea au fost cele mai lungi din viaţa lui. Să omoare un om pe care moartea nu reuşise să-l păcălească. Să ştie că sub pernă era cineva care n-a implorat îndurare, care anticipase toate mişcările şi nu fugise. Nu că ar fi avut unde să fugă, din momentul în care eşti Papă, rămâi Papă până la moarte, dar ştia că noaptea aceea putea fi evitată, era de ajuns să dea înapoi în îndrăzneala lui, să închidă ochii la unele lucruri, cu toate astea, n-a făcut-o. A rămas fidel până la capăt şi asta l-a impresionat pe intrus. De îndată ce ultima suflare părăsi corpul Sfântului Părinte, intrusul se îndreptă. Nu-şi dădu e seama, dar îi curseseră lacrimi pe chip. Îl luă pe Albino şi îl puse în aceeaşi poziţie în care îl găsise. Stând

pe pat. Până şi ochii îi rămăseseră deschişi. Doar capul nu se mai ţinea şi atârna în partea dreaptă.

Mai târziu urma să afle că printre hârtiile pe care le avea Papa era şi copia unui secret, prevăzut de vizionarii de la Fátima în 1917. Anunţa moartea unui bărbat îmbrăcat în alb, de mâna celor din tagma lui. Nici nu putea nimeri mai bine.

Se asigură că a lăsat totul aşa cum era când a intrat, nici lumina nu o stinse. Era rândul lui Villot să facă curat la locul crimei.

Capitolul 60

Camera de la etajul şapte din Waldorf Astoria este mai mult decât binevenită pentru a odihni corpul, după chinurile suferite în ultimele zile. Aici sunt Sarah, care tocmai a făcut un duş, înfăşurată într-un prosop şi Rafael, care stă întins cu ochii închişi, un binemeritat repaus pentru războinic.

Înainte să ajungă acolo, l-au lăsat pe căpitan la o clinică. Rana nu putea să mai aştepte. Doar după ce l-au lăsat pe mâinile echipei de medici s-au îndreptat către **GCT (DI) – NY.** Numerele din paranteză chiar nu puteau fi înlocuite. Descifrarea corectă era **GCT (15) – NY**, Grand Central Terminal (15), New York, una dintre gările principale ale oraşului, de pe strada 42. Numărul 15 corespundea unui dulăpior cu cheie în care erau hîrtiile.

Când a deschis uşa dulăpiorului, erau acolo. Îngălbenite de timp, preţioase. Ideile unui om modern pe care l-au oprit interese meschine. Un scris frumos, dar ferm, menit să schimbe lucrurile spre bine, să se adapteze vremurilor.

I le-a dat emisarului de la Roma, întruchipat de Rafael.

– Eşti sigur că nu ne-a urmărit nimeni ? îl întreabă.

– Nu. Dar deocamdată nici nu contează. Avem un atu puternic acum, şi n-or să facă nimic în public. Cel puţin nu pentru moment.

– Cel puţin nu pentru moment?

– Da. Oamenii ăştia nu uită. Când ne aşteptăm mai puţin, atacă din nou. De preferinţă pe fiecare pe rând, ca să fie mai uşor şi să facă mai puţine valuri.

– Nu e o perspectivă prea reconfortantă.

– Ăsta este preţul. Deocamdată suntem în siguranţă. Ce va urma, Dumnezeu ştie.

După ce s-au instalat la etajul şapte în Astoria, Sarah sună la clinică să afle despre starea tatălui ei şi află veşti bune. Incizia nu atinsese niciun organ important. Într-o lună, ajutat şi de fizioterapie, urma să se recupereze complet.

– Dacă ştiam că era aşa uşor să îi înving, aş fi trimis hîrtiile la ziar de mult.

– Şi pierdeai toată distracţia? glumeşte Rafael. De ce ai zis că ai vorbit la Vatican?

– Nu numai tu ai secrete.

Rafael continuă să o privească în aşteptarea unui răspuns.

– Pentru că nu ştiam până la ce punct e implicat Vaticanul. Şi ştiam şi că nu m-ar fi crezut aşa uşor. Atunci, am elaborat planul ăsta. Am sunat-o pe Natalie şi i-am trimis hârtiile prin poşta rapidă.

– Adică ai plănuit toată scena de la Madison Square Garden?

– N-am ajuns aşa departe. Nici nu ştiam că o să trecem pe acolo. I-am cerut lui Natalie să găsească pe cineva care să se prefacă a fi un reprezentant al Vaticanului şi să anunţe ultimatumul. Dacă mergea totul bine, urma să o sune să-i spună. Cum telefonul n-a venit, a inventat ea propria ei schemă, spune Sarah râzând, amintindu-şi de discuţia dintre Natalie şi Maestru.

– Mi s-a părut de milioane. Trebuie s-o cunosc pe Natalie.

– Când ajungi la Londra, te prezint cu cea mai mare plăcere, se oferă Sarah gânditoare. Crezi că CIA o să acţioneze independent de bătrân?

– Nu ştiu. Dar nu cred. N-au niciun interes şi au deja destule scandaluri de care să se ocupe ca să se mai bage şi în ăsta. Suntem în siguranţă.

– Ce bine.

Rafael se ridică de pe pat.

– Te deranjează dacă mă duc să fac o baie?

Bineînţeles că nu.

– Te deranjează dacă mă uit puţin pe hârtii? întreabă curioasă.

– Cred că ţi-ai câştigat meritul ăsta.

Sarah dă drumul la televizor ca să mai afle ştirile, în timp ce ia hârtiile îngălbenite pe care Rafael le-a lăsat pe noptieră. Incidentul din Londra s-a soldat cu şaisprezece morţi. Au fost deja reţinuţi câţiva suspecţi implicaţi în planificarea atentatului. Şaisprezece morţi. Dar oare cifrele astea sunt chiar adevărate? Poate din cauza oboselii, i se pare ceva îndepărtat. Ca şi cum ar fi fost comis într-adevăr de forţe teroriste musulmane şi nu de catre bărbatul care tocmai face duş în camera luxoasă de hotel în care se află. Şaisprezece morţi care o dor, dar nu la fel de tare ca atunci când erau încă treisprezece, la hotelul din Lisabona. Acum simte doar remuşcările pe care orice om civilizat şi cu capacităţi mintale normale ar trebui să le simtă pentru cele întâmplate.

Primele documente sunt informaţii despre funcţionari de la Vatican şi înlocuirile menţionate. Partea interesantă începe la pagina a şasea şi se continuă pe următoarele. Un lung eseu despre situaţia Bisericii, pe care îl citi pe nerăsuflate şi din care reproducem câteva fragmente.

Pentru a răspândi învăţăturile lui Iisus Hristos, Domnul Nostru, nu are sens să rămânem ascunşi în spatele unei faţade obscure care ne întunecă spiritul în faţa altora. Nu are sens să răspândim cuvântul nostru ca şi cum ar fi al Lui, ponegrind o doctrină care se doreşte a fi deschisă tuturor, şi care prin credinţă îl aduce pe Iisus Hristos alături de noi.

Sfânta Biserică nu trebuie să se învăluie într-o mantie neagră de secrete care înăbuşe bucuria inerentă învăţăturilor Domnului. Căci credinţa este şi bucurie şi înfrăţire, şi nu sobrietatea voluntară care apare pe chipurile noastre de îndată ce ne consacrăm Lui şi în compromisul de a răspândi doctrina Lui,

concentraţi pe sacrificiul şi suferinţa pe care le-a nutrit pentru noi. Şi care seminarist nu este învăţat cu ardoare să ia pe umerii săi greutatea Umanităţii păcătoase, transformându-se astfel într-un alt simplu truditor care, nu din vina sa, nu se poate bucura pe deplin de importanţa iubirii, aşa cum citeşte un text plictisitor doar pentru că este obligat.

Soluţia depinde de noi, cei din sânul Bisericii, care am urmat dogme antice atâta vreme, pe care nici nu le pot atribui Creatorului. De-a lungul secolelor, mulţi s-au aşezat pe scaunul lui Petru, aşa precum în prezent El mi-a dat mie această îndatorire. Imperiul şi averea adunate în tot acest timp sunt incalculabile. Îndrăznesc să spun că suntem cel mai bogat stat din lume. Cum se poate aşa ceva, din moment ce obligaţia noastră este faţă de toţi credincioşii? Datoria noastră de a ne ajuta aproapele a devenit selectivă şi strategică? Toată această moştenire a ajuns să fie administrată ca o mare companie? Vorbim de moştenirea lăsată de la Iisus Hristos la Petru Pescarul, care apoi a trecut prin istorie până a ajuns la mine?

Să chibzuim asupra unor chestiuni fundamentale, dar mai întâi să ne hotărâm asupra unui drum. Singurul care există, cel al Domnului Nostru Iisus Hristos, Tatăl Nostru. Câte din aceste chestiuni îşi pot afla răspuns recurgând la Tatăl Nostru? Doar auzind învăţăturile şi sfaturile, căci El a răspuns demult şi răspunde în continuare. Îndrăznesc să spun că toate întrebările au primit răspuns, chiar şi întrebările recente. Dar pentru aceste timpuri moderne dificile, există o formulă care ne ghidează spre drumul binelui şi al iubirii, pe drumul Lui, pe care noi vrem să îl urmăm neîntrerupt, dar nu am făcut-o, doar ne-am prefăcut că îl urmăm: Ce ar face Iisus Hristos? Întrebarea aceasta atât de simplă răspunde tuturor întrebărilor noastre. Ce ar face Iisus Hristos?

Control artificial al natalităţii? Viaţa e bucurie, iar un fiu este o bucurie, atunci când e dorit. De ce să transformăm într-o povară ceva ce este un dat divin?

Întreruperea voluntară a sarcinii? La ce bun să dai naştere unui copil nedorit, dacă îl aduci pe lume ca să sufere?

Relaţii homosexuale? Să nu judeci.

Celibat sacerdotal? Nu s-a căsătorit Iisus Hristos cu o prostituată?

Preoţi femei? Toţi suntem egali în faţa lui Dumnezeu.

Este de datoria Bisericii să se dedice credincioşilor şi să împărtăşească cu ei Cuvântul Domnului, ajutându-i pe cei mai nevoiaşi fără să se uite la religie sau la rasă. Să se apropie de celelalte religii fără să le judece valorile sau credinţele, ci înfrăţindu-se şi împărtăşind înţelepciunea şi iubirea lor. Nu ar fi un vis divin ca un creştin să se poată ruga Dumnezelului său într-o moschee şi un musulman la al său într-o biserică? Fără interdicţii sau mustrări? Pentru că Cerul poate şi trebuie să înceapă de pe pământ.

Cum ar fi fost lumea dacă acest Papă nu ar fi murit? se întreabă Sarah după lectura care o emoţionează şi o bucură în acelaşi timp. Ar fi revoluţionat biserica, fără doar şi poate. În sfârşit, o hârtie scrisă în limba maternă a lui Sarah Monteiro. Scrisul e tot al Papei, dar se vede că este o transcriere fără titlu, pe care Sarah o recunoaşte ca fiind al treilea secret de la Fátima, divulgat de Sora Lúcia.

Mă supun Ţie, Domnul meu, şi scriu acestea, pentru că îmi porunceşti prin Excelenţa Sa Episcopul de Leiria şi prin Sfânta Fecioară.

După cele două părţi pe care le-am expus deja, am văzut în stânga Sfintei Fecioare, puţin mai sus, un Înger cu o spadă de foc în mâna stângă; când strălucea, scotea flăcări care păreau că vor da foc lumii întregi; dar se stingeau când atingeau lumina care venea de la mâna dreaptă cu care Fecioara îl ţinea departe. Îngerul arătă cu mâna dreaptă către pământ şi spuse: Penitenţă, Penitenţă, Penitenţă! Şi am văzut într-o lumină orbitoare care era Dumnezeu: „ceva ca atunci când se văd oamenii în oglindă când îi trec pe dinainte" un Episcop îmbrăcat în Alb „am avut impresia că era Sfântul Părinte". Alţi Episcopi, Preoţi, credincioşi şi credincioase urcând un munte abrupt, pe vârful căruia era o mare Cruce din trunchiuri întregi de copaci, ca şi cum ar fi fost stejari de plută cu coajă; Sfântul Părinte, înainte să ajungă acolo, a traversat un oraş mare, pe jumătate în ruine, şi, aproape tremurând, mergând cu paşi şovăitori, îngreunat de durere şi milă, se ruga pentru sufletele cadavrelor pe care le găsea pe drum; ajungând în vârful muntelui, aşezat în genunchi la poalele Crucii a fost omorât de un grup de soldaţi şi câţiva Episcopi şi Preoţi care au tras în el cu foc şi săgeţi, şi apoi astfel mureau unul câte unul chiar Episcopii şi Preoţii, credincioşii şi credincioasele şi alţi oameni laici, cavaleri şi doamne de mai multe clase şi poziţii. Sub cele două braţe ale Crucii erau doi Îngeri, fiecare cu o stropitoare de cristal în mână, şi în ele strângeau sângele Martirilor şi cu el au udat sufletele care se apropiau de Domnul.

Tuy-3-1-1944

... a fost omorât de un grup de soldaţi şi câţiva Episcopi şi Preoţi care au tras în el cu foc şi săgeţi...

– Asta explică multe, şopteşte Sarah. Ce alte secrete oare mai păstrează Biserica, pe care apoi să le înlocuiască cu minciuni și pe care să le prezinte ca adevăruri absolute?

– Eşti bine?

Întrebarea lui Rafael o scoate din gândurile ei. Nici nu şi-a dat seama când s-a întors în cameră şi s-a îmbrăcat.

– Da. Unde te duci?

– Plec. Misiunea mea s-a terminat.

Vestea îi cade prost.

– Pleci?

– Îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea. Să ştii că toate au fost făcute în interesul tău.

– Şi... unde te duci? Întreabă Sarah, fără să reuşească să ascundă şocul.

– Să mai salvez şi alte suflete la ananghie.Se pare că vorbeşte serios.

Sarah se ridică şi se apropie de el.

– Şi noi?

– Noi?

Rafael nu înţelege întrebarea. Chipul ei e din ce în ce mai aproape. Îi simte mirosul dulceag, amestecat cu emanaţiile sudorifice provocate de întreaga tensiune din ultimele zile, pe care baia nu a reuşit să le înlăture.

– Noi... ce e cu noi?

– Când ne mai vedem ? Sarah vrea să ştie, privindu-l drept în ochi. De ce nu mai rămâi o vreme?

Pe chipul lui Rafael se observă îndoiala nervoasă, ceva care nu îi stă deloc în fire. Ceva care nu i se potriveşte.

– Ţi-am spus că asta nu s-a întâmplat niciodată, Sarah. Şi... şi aşa o să rămână, răspunde Rafael, nesigur. E ceva la ea care îi provoacă efectul ăsta în minte.

Sarah se apropie şi mai mult, fără teama, fără ruşinea de a folosi armele pe care le are.

– Nu mai stai cu mine ? îi şopteşte încetişor la ureche. Ai putea să te odihneşti. Ţi-aş ţine companie.

Buzele aproape se ating, dar Rafael se dă înapoi în ultimul moment şi continuă să se îmbrace.

– Nu. Nu pot. Trebuie să plec.

Lui Sarah i se pare că se îmbracă mai cu spor ca să iasă din cameră cât mai repede posibil, ca şi cum ar fugi de vreo personificare a diavolului.

– Dacă e din cauza tatălui meu...

– Nu, o întrerupe Rafael, vrând să clarifice situaţia. N-are nicio legătură cu tatăl tău.

– Atunci?

Rafael termină să se îmbrace, ia hârtiile şi se îndreaptă spre uşă.

– Sunt alegeri pe care le faci în viaţă. Deschide uşa să iasă.

– Stai, îl strigă Sarah. Măcar spune-mi cum te cheamă de fapt. El o priveşte pentru ultima dată.

– Sarah, ce ţi-am spus când ne-am cunoscut ? Numele meu e Rafael.

Au fost ultimele vorbe pe care le-au schimbat.

Capitolul 61

Au trecut trei luni de când Sarah se afla în faţa lui JC, a asistentului, a servitorului, a lui Geoffrey Barnes şi a celorlalţi agenţi. Era prizoniera P2 şi CIA, aliaţi în crimă, alături de tatăl ei, de Rafael, de simpaticul părinte Marius Ferris. Dacă ar fi întrebat-o cineva atunci ce aşteptări de supravieţuire avea, răspunsul avea să fie evident, niciuna.

Din ziua fatidică în care a primit, în Londra, plicul care îi era adresat de la defunctul Valdemar Firenzi, găsit mort cu un glonţ în cap în apele Tibrului, în Roma, nu s-a mai preocupat niciodată cu normalitatea, sau să recupereze controlul chiar şi iluzoriu al vieţii. Totuşi, se înşela. Şi dovada este prezenţa ei azi, în piaţa Sfântul Petru, asistând la slujba de duminică celebratăde Sfinţia Sa, Papa Benedict al XVI-lea. Este cu părinţii ei, Raul şi Elizabeth, alături de care se bucură de o binemeritată vacanţă în familie în capitala italiană.

Căpitanul şi-a revenit după rana de cuţit suferită în New York; mai greu a fost să recupereze relaţia matrimonială, căci Elizabeth a considerat o greşeală majoră să le facă să treacă prin aşa ceva, mai ales pe fiica lor. S-a pus serios problema de divorţ, dar o discuţie cu fiica a lămurit multe aspecte, anume faptul că vina atribuită căpitanului era indirectă şi nu directă, ceea ce a atenuat situaţia. Până la urmă, iertarea a venit în mod natural, şi iată se concretizează în vacanţa la Roma, o adevărată terapie conjugală şi filială.

Ca să se ajungă la această dimineaţă calmă de duminică, în Piaţa Sfântul Petru, unde se ascultă celebrarea liturghiei de către somitatea principală în materie, anume Joseph Ratzinger, au fost necesare mai multe greutăţi care

au echilibrat balanţa între părţile discordante şi au atenuat intrigile complicate.

Dacă ne aducem bine aminte, Monseniorul Valdemar Firenzi, fost membru al lojei Propaganda Due, ca mulţi alţii, printre care Căpitanul Brandão Monteiro şi preoţii Felipe Aragón şi Pablo Rincón, a găsit hârtiile pe care Sfinţia Sa, Papa Ioan Paul I, le ţinea în mână în noaptea morţii şi care, ulterior, fuseseră subtilizate de Cardinalul Villot şi date celui pe care îl ştim cu porecla JC. Deşi instrucţiunile lui Villot au fost să scoată respectivele hârtii din Vatican, JC nu le-a îndeplinit. După Conclavul care l-a ales pe Ioan Paul al II-lea, a folosit un alt membru cleric din P2 ca să introducă documentele în Arhivele Secrete ale Vaticanului, unde au rămas până au fost descoperite de Monseniorul Firenzi, naşul lui Sarah Monteiro.

După descoperire, acesta i-a spus prietenului său apropiat, episcopul Francesco Cossega, ce descoperise, fără să ştie că era membru al organizaţiei. A aflat într-o seară când cerceta lista, şi pe a doua coloană a primei hârtii a găsit numele lui. Alertat, a demarat o serie de acţiuni care puteau părea confuze, dar care vizau doar să protejeze documentele şi să ducă pe piste false posibile ameninţări. De aceea, primul lucru pe care l-a făcut a fost să le trimită, cu excepţia listei, prietenului său, părintele Marius Ferris, care le-a păstrat într-un loc în siguranţă.

Ordinele erau clare. Să le păstreze şi să aştepte. Am spus deja că, după câteva convorbiri telefonice, au căzut de acord asupra trimiterii cheii care să descuie ascunzişul documentelor. Imediat ce a primit cheia, Firenzi a pus-o împreună cu lista şi un cod, inventat pe loc, nimic foarte complicat, ca să le descifreze tatăl lui Sarah. Acolo sunt hârtiile la păstrare, vorbeşte cu Marius Ferris din New York. Le-a trimis cui ştim, finei lui, cu reşedinţa fixă în Londra, la numărul de două cifre din Belgrave Road. Mai mult ca sigur avea să-l sune imediat pe tatăl ei, după ce îi

vedea numele pe listă, chiar el îi încercuise numele ca să fie sigur că nu se pierde printre celelalte.

Ca să mai dea nişte indicii, a făcut două poze duble. Imaginea statică şi castă a lui Benedict al XVI-lea de sub care, după o încălzire constantă, apărea chipul ascuns al lui Marius Ferris. Le-a trimis altor două persoane care ştiau în linii mari despre ce e vorba, Felipe Aragón din Madrid şi Pablo Rincón din Buenos Aires.

Pentru cineva obişnuit era poza unui bătrân, dar pentru cei doi era chipul imprimat al lui Marius Ferris. Imaginea venea cu un bilet.

Explica cum să fie folosită şi dădea un număr de contact din New York. Pentru cei doi bărbaţi era evident, numărul lui Marius Ferris. Firenzi ştia că nu trebuia să mai adauge nimic. Trebuia să-l contacteze pe Marius Ferris care era autorizat să le dezvăluie localizarea secretă. Trei oameni ştiau secretul, trei cavaleri ai Mesei Rotunde. Astfel se încheia procesul care trebuia să protejeze hârtiile. Întrebarea evidentă este de ce e atât de complicat. Adevărul e că planul lui Firenzi a fost până la urmă important, căci i-a atras pe oamenii P2 înspre clerici, lăsându-i spaţiu de manevră lui Sarah Monteiro.

Ceea ce n-avea cum să ghicească, era că Sarah era în vacanţă în Portugalia şi abia în ultimul moment avea să deschidă plicul şi să se panicheze. La vremea aceea Firenzi era deja mort. Şi moartea lui i-a făcut pe ceilalţi să se agite. Restul poveştii îl ştim deja. Şi chiar şi Sarah a scăpat în Londra la limită.

Sarah vrea însă să afle de ce îl interesau atât pe Firenzi hârtiile. Până la urmă, făcea acelaşi lucru ca JC, doar că schimba locul şi stăpânul. Dar Marius Ferris îi explică în acea zi plină din New York, când au scăpat în ultima clipă.

– Când le-a găsit, naşul tău nu avea de gând să facă nimic. Doar să le pună într-un loc de unde să nu le piardă

din ochi. Să le ştie că sunt la el, sau în mâinile cuiva de încredere.

– Doar atât?

– Pentru moment era doar atât. Avea să se hotărască mai târziu ce să facă. Probabil urmau să se întoarcă la Vatican, dar legal, nu pe uşa din dos. Sfinţia Sa ar fi decis ce să facă cu ele. Cel mai probabil ar fi ales reacţia tipică a Vaticanului.

– Care?

– Nici o reacţie. Linişte. Dar prin simplul fapt că le recunoşteau existenţa, că cineva dintre ei nu a dat dovadă de sinceritatea care se cere celor ca noi, era suficient pentru fratele Firenzi. Şi, ca să fiu sincer, şi pentru mine. Aşa că ai făcut ce trebuia, Sarah, şi îţi mulţumesc.

Azi, după trei luni, a mers totul bine. Sunt toţi bine, dar singurul lucru care încă o mai roade pe Sarah este că nu l-a mai văzut sau auzit niciodată pe Rafael sau Jack Payne sau care o fi fost numele lui. Oricât de mult tentaţia şi dorinţa o împingeau să-l caute, nu ştia cum. S-a gândit chiar să îl întrebe pe tatăl ei, dar până la urmă a zis că mai bine nu.

Slujba duminicală s-a terminat şi familia Monteiro se mai plimbă prin Bazilica Sfântul Petru, ca mulţi alţi credincioşi şi turişti. Mai târziu vor merge să ia prânzul la vreun restaurant simpatic şi să mai exploreze Roma, o parte infimă din ce are de arătat capitala italiană.

În timp ce mama şi fiica admiră cupola mirifică, Raul vede un prieten şi se apropie de el să îl salute. Vorbesc câteva minute, cât Sarah şi mama ei observă în continuare comorile arhitectonice şi artistice care îi lasă pe vizitatori cu gura căscată. Admiră corpul îmbălsămat al lui Papa Ioan al XXIII-lea, expus pentru comemorare. Iată un mare om al timpurilor lui.

– Fetelor, vreau să vă prezint un prieten foarte drag, le anunţă Raul apropiindu-se.

Sarah nu se uită imediat, interesată de un pasaj scris pe o broşură despre bazilică.

– Dragele mele, părintele Rafael Santini.

Broşura îşi pierde imediat importanţa când aude numele Rafael. Rafael Santini. Se uită, de jos în sus, la sutana neagră a parohului. Mai sus de gulerul alb de la gât, vede chipul lui Rafael, salvatorul ei. Un chip sănătos, radiant.

– O plăcere să vă cunosc, spune el.

Sarah abia îşi poate controla stupefacţia. Rafael e preot.

– Aveţi o parohie mai la nord de Roma, nu? întreabă tatăl, făcând conversaţie.

– Exact. Într-un sat nu foarte departe de aici. Le salută pe cele două femei şi le strânge mâna, zâmbind delicat şi sincer. O ţine de mână un timp mai îndelungat pe Sarah.

Am încercat să seduc un preot, numai la asta se gândeşte Sarah. Cum se poate ca un bărbat ca el să fie preot, să fie dedicat lui Hristos? Cel puţin, acum e de înţeles refuzul lui din camera din New York. Alesese Biserica, e un om al lui Dumnezeu, mai presus de toate, iar funcţia lui e să îi protejeze interesele. Nimic nu e ceea ce pare.

– Vrei să vii cu noi la masă? îl invită Raul.

– Mi-ar plăcea foarte mult, dar nu pot. Am venit cu nişte copii de la parohie să viziteze Vaticanul. Poate altă dată.

– Aşa rămâne, spune tatăl.

– Hârtiile sunt în siguranţă, îi spune Rafael în surdină lui Sarah. La păstrare unde au fost întotdeauna, dar cu ştiinţa Sfinţiei Sale.

Se despărţiră de părintele Rafael Santini, care trebuia să se întoarcă la copiii lui şi au plecat să se mai plimbe prin oraş, mai întâi la Castelul Sant'Angelo şi la Muzeul învecinat, căci de fapt în asta s-a transformat castelul, şi apoi la Panteon, clădirea cea mai veche din lume, păstrând încă acoperişul original, din secolul al VII-lea şi care şi-a păstrat importanţa de-a lungul secolelor.

– Câteodată am impresia că totul s-a pierdut odată cu moartea acelui Papă, izbucneşte Sarah îmbufnată.

– Cine? Ioan Paul I? întreabă tatăl.

– Da. Am impresia că după tot ce i-au făcut, nimeni nu mai merita să ocupe locul acela.

Tatăl o ia pe după umeri, într-o îmbrăţişare complice.

– Te înţeleg perfect. Dar trebuie şi tu să înţelegi că viaţa continuă pentru cei care rămân. Pământul rămâne pe orbită. Într-o zi oamenii vor afla adevărul. Nu de la noi, dar de la altcineva. Cândva, când noi toţi nu vom mai fi, va veni de sus şi se va face dreptate pentru Albino Luciani.

– Sper.

– Linişteşte-te, îi spune mama ei, intrând în discuţie. Dumnezeu nu doarme.

Sarah vrea să creadă. Sau măcar că era totul stabilit între Luciani, Gelli, Villot, Marcinkus, Calvi şi JC de dincolo. Aşa trebuia să acţioneze şi aşa au făcut. Nu mai era nimic de făcut. Compromisurile erau încheiate în mare parte şi datorită lui Sarah. Secretul va rămâne păstrat, acum de oameni de bine, în acelaşi loc în care au făcut rău. Ironia divină dovedeşte că acolo unde sălăşluiau interese malefice cândva, a revenit bunătatea.

– Planul lui Firenzi nu mi s-a părut prea bun.

– Atât a putut să facă, justifică tatăl. Dacă n-ai fi fost în vacanţă, sau dacă ar fi găsit altă modalitate să comunice cu mine, lucrurile ar fi mers mai bine.

– Chiar şi aşa. Deja îl descoperiseră pe Marius Ferris.

– Asta nu înseamnă că puteau să afle localizarea hârtiilor de la el. Şi noi ştiam asta.

– Crezi că ar fi murit fără să spună nimic?

– Să-ţi răspund cu altă întrebare. Crezi că Rafael le-ar fi spus?

– Normal că nu. Ce legătură are unul cu celălalt?

BIBLIOTECA JUDEȚE

– De ce să nu aibă? Dacă naşul tău i-a trimis lui hârtiile înseamnă că avea deplină încredere că le va păstra cu preţul vieţii.

– Da, dar el a avut încredere şi în Cossega.

– A doua oară se înşală numai cine vrea. Cum am făcut şi eu. Când ţi l-am trimis pe Rafael, ştiam perfect că puteam să mă bazez pe el.

Numele lui încă îi dă fiori pe şira spinării. Salvatorul ei, un om capabil să oprească traficul cu orice preţ, aşa cum a dovedit-o în Londra, un preot italian. Cine şi-ar fi dat seama.

– Chiar şi aşa, nu mă convinge, îi spune schimbând subiectul. Cel mai bine e să şi-l scoată din cap. Cel puţin aşa o să se enerveze mai puţin pe ea şi pentru nedreptăţile vieţii. Şi la ce au folosit atâtea poze duble? Asta n-am înţeles.

– Ca să îl recunoască cei doi preoţi pe Marius Ferris. Ştiau că numai el era de încredere. Din păcate, părintele Pablo n-a fost destul de prudent ca să o păstreze într-un loc sigur.

– Şi tu cum ai ştiut că poza era dublă? Felipe n-a explicat asta în scrisoarea pe care a lăsat-o. Tatăl ei zâmbi.

– Eşti sigură? Cred că a fost chiar prea explicit. Dacă mai ţii minte, în scrisoare spune aşa, *Înainte de a-mi lua rămas bun vreau să îi daţi această scrisoare şi fotografia iubitului meu Papă bunului meu prieten Raul Brandão Monteiro, care va şti să le folosească cu căldura blândă a rugăciunii.*

– Asta putea fi o metaforă.

– Sarah, m-ai văzut vreodată rugându-mă la o poză? M-am rugat întotdeauna în sinea mea, nu îmi exteriorizez rugăciunile, nici nu îngenunchez la slujbă...

– Da, aşa e. Şi este adevărat, tatăl, cu orgoliul său militar, nu a arătat niciodată care erau orientările lui religioase, deşi nu e împotriva celor care exagerează în manifestări. De ce nu a riscat JC? Ar fi putut să meargă până la capăt.

– De frică.

– Frică?

– Da. Oamenii ăştia sunt obşnuiţi să aibă pâinea şi cuţitul. Când le lipseşte vreunul, mai bine rămân cuminţi, în umbră, aşteptând zile mai bune.

– Adică or să încerce iar să pună mâna pe hârtii?

– S-ar putea, deşi nu cred. Nici JC nu va trăi veşnic. Iar acordul prezent îi serveşte foarte bine interesele.

– Şi crezi că o să mai încerce să ne facă ceva mai târziu?

– Nu cred. Dacă redeschide subiectul, îşi face lui rău. Putem sta liniştiţi.

Pe la ora şase, părinţii se întorc la hotel să se odihnească puţin înainte de cină. Plimbarea a fost chiar minunată, păcat că Sarah n-a reuşit să îşi ia gândul de la întâlnirea cu părintele Rafael care, până la urmă, îi spusese chiar numele lui adevărat. Ceea ce e evident, e întotdeauna cel mai greu de găsit.

Sarah se mai plimbă pe străzile şi străduţele din Roma până după şapte. Oraşul e primitor, cald, emană o frumuseţe unică, picturală, care îl captivează şi fascinează pe vizitatorul care nu poate rămâne indiferent. Leagănul unui imperiu, unor zei, unor vise şi casa lui Hristos din timpuri imemoriale.

Se întoarce la Grand Hotel Palatino, pe Via Cavour, aproape de Colosseum, calmă. Abia aşteaptă să facă o baie şi să mănânce. E obosită, foarte obosită după ziua lungă, începută de foarte de dimineaţă, cu alt Rafael în gând. Acum e un altul, pe care nu şi-l imagina. Viaţa e întotdeauna altfel decât ne-o imaginăm noi, ea este pur şi simplu, fără falsităţi sau corecturi, şi cine o trăieşte bine poate să încerce să o ducă pe alte căi, dar dacă asta nu e în interesul ei, ea singură îşi va găsi drumul înapoi la ruta originală. Toate astea ca să spunem că n-a fost niciodată menit ca Rafael şi Sarah să se unească trupeşte sau amoros. Poate frăţeşte, asta e posibil, dar doar atât. Rafael

e fidel valorilor şi credinţei lui, şi nu poate oferi nimic mai mult, dar asta nu e lucru puţin.

Gândindu-se la asta intră în hotel, fără să fi băgat de seamă silueta îmbrăcată în negru care o urmăreşte de câteva ore.

– Domnişoara Sarah Monteiro, o strigă recepţionerul.

Sarah e atât de adâncită în gânduri încât nu îl aude. Trebuie să o mai strige o dată.

– Da? răspunde ca trezită dintr-un somn adânc.

– Aveţi un mesaj o anunţă recepţionerul, dându-i un plic mic.

– Cine l-a lăsat?

– Nu ştiu să vă spun. Nu era în tura mea şi nu am găsit nimic notat despre expeditor. Îmi pare rău.

– N-are nimic. Mulţumesc.

Sarah se îndreaptă spre lift şi deschide plicul care nu e lipit. Scoate din el un obiect mic, negru, seamănă cu un nasture. Intră în lift foarte curioasă şi scoate şi bileţelul din plic, în timp ce liftul îşi începe urcarea până la etajul şapte. După câteva secunde ridică privirea, stupefiată şi neliniştită.

– Nu. Nu din nou. Pe bilet, un text simplu.

Acesta nu este un nasture, ci o cască.
Pune-o în ureche.

Deci e o cască. Sarah ezită câteva secunde, dar ştie că nu poate fugi de soartă. Pune aparatul în ureche şi aşteaptă. Muţenie... Linişte... Se aude doar un fâşâit ca un difuzor în funcţiune. Poate e doar o glumă de prost gust. Totuşi, nu prea îi vede pe tatăl sau pe mama ei făcând aşa ceva. Nu e amuzant şi nici nu e momentul pentru aşa o glumă.

– Bună seara, domnişoară Sarah Monteiro, o salută o voce în urechea dreaptă.

– Cine vorbeşte? Vocea ei, deşi fermă, denotă nelinişte.

– Vai, draga mea, nu se poate să mă fi uitat aşa de repede. O notă sarcastică în spusele interlocutorului. Aş fi jignit dacă arfi aşa.

– Ce vreţi? Sarah încearcă să ascundă sub un ton ferm frica pe care o simte la auzul vocii care îi răsună în minte de parcă ar fi conştiinţa ei.

– Să recuperez ce mi-a fost luat şi îmi aparţine de drept. Sarcasmul făcu loc asprimii caracteristice bătrânului pe care l-a cunoscut cu trei luni înainte, în New York, asasinul lui Ioan Paul I.

– N-am nimic de a face cu asta, răspunde Sarah pe acelaşi ton. Înţelegeţi-vă cu Vaticanul.

Un râs gutural îi răsună în ureche lui Sarah, enervând-o. Sunetul liftului anunţă că a ajuns la destinaţie. Sarah se îndreaptă spre camera ei. Niciun loc nu e sigur, aşa că oricare e la fel de bun.

– Vezi tu, Sarah, eu privesc cazul prin altă prismă. Din moment ce ai fost responsabilă pentru locul în care au ajuns hârtiile, mi se pare evident să trebuiască să le recuperezi pentru mine.

E rândul lui Sarah să râdă.

– Serios?

– Sunt sigur.

Sarah intră în cameră cu strania senzaţia că bătrânul nu vorbeşte prostii.

– Spuneţi o dată ce vreţi. Mai am şi alte lucruri de făcut.

– Vezi pachetul de pe pat?

Întrebarea şi prezenţa reală a unui pachet pe pat, o fac să intre în panică. Vârtejul de situaţii limită de acum trei luni se întoarce să o chinuiască.

– Da... răspunde pe un ton stins.

– Deschide-l. Îi dă un ordin, nu o roagă, să nu existe îndoieli.

Sarah se supune şi scoate ceva ce seamănă cu un dosar.

– Ce e asta?

– Citeşte cu atenţie documentele astea. Mai vorbim mai târziu.

– Şi în ce măsură o să influenţeze asta Vaticanul să vă dea hârtiile?

– În toate măsurile pe care ţi le imaginezi. Fiecare are slăbiciunile lui. Aşteaptă instrucţiunile mele.

Sarah aude aparatul stingându-se, nu se mai aude nici fâşâitul neplăcut de difuzor în funcţiune. Ca şi cum l-ar fi scos din priză. Scoate nasturele micuţ din ureche şi îl aruncă pe pat. Se aşază pe margine, ţinând dosarul în mână şi se uită la eticheta de pe cotor. Cu litere mari, un nume...

MEHMET ALI AĞCA

Când l-am contactat pe autor pentru a-i propune scrierea unei cărţi, prima „cerinţă" a fost să amestece ficţiunea cu realitatea. De ce? Răspunsul e simplu, pentru că ştiu din experienţă că în viaţa reală aşa se întâmplă. Multe dintre adevărurile istorice pe care le luăm de-a gata nu sunt altceva decât pură ficţiune. Moartea lui Ioan Paul I este unul dintre ele, şi credeţi-mă, nu e singurul.

Trebuie să recunosc că rezultatul m-a surprins plăcut. Ficţiunea se amestecă cu realitatea. Nu vreau prin asta să le dau de lucru cititorilor, ca să descopere ce e corect şi ce e greşit prin mijloace proprii. Vreau doar să vă gândiţi că nu tot ce pare sau e spus cu un zâmbet sincer sau cu o privire pătrunzătoare, corespunde adevărului.

Autorul m-a descris în aceste pagini printr-un personaj care aparent mă reprezintă. Am fost mulţumit de felul isteţ în care a descurcat iţele, folosindu-mă pentru scopul meu şi pentru al lui.

După toate teoriile conspiraţiei lansate în ultimii douăzeci şi opt de ani, aceasta închide cazul morţii lui Ioan Paul I. Dar trebuie să admit că m-am delectat copios în umbră, cu atâţia experţi care au comentat tema ca şi cum erau stăpânii adevărului.

Greşelile nu se atribuie locurilor sau instituţiilor, ci oamenilor care le frecventează şi care muncesc în ele.

Am fost membru al Lojei P2 şi, ca om, nu sunt nici nu pretind să fiu imun greşelii sau păcatului.

Totuşi, nu vă faceţi iluzii, Dumnezeu, şi numai El, mă va judeca.

29 septembrie 2005

Listă de personaje

Carmine Mino Pecorelli – Născut la Sessano del Molise, în Provincia di Isernia la 14 septembrie 1928. Fondator al săptămânalului Osservatore Politico, specialist în scandaluri politice. Devine un om influent nu numai prin cunoştinţele despre meandrele politicii italiene, dar şi prin capacităţile sale de a prevedea situaţiile. S-a înscris în P2 a lui Licio Gelli. După omorârea lui Aldo Moro a început să publice documente inedite, inclusiv trei scrisori pe care fostul prim-ministru le scrisese familiei. Articolele editate în Osservatore Politico îi incomodează pe mulţi, membri ai guvernului, deputaţi, miniştri, şi chiar pe Licio Gelli, căci Pecorelli a elaborat o listă a membrilor P2 şi a trimis-o Vaticanului. Intenţiona să o publice în săptămânalul lui. „Deranjantul" a fost asasinat în 20 martie 1979 cu ştiinţa şi aprobarea lui Gelli. Cel care a ordonat moartea lui a fost un renumit om politic italian.

Aldo Moro – om politic italian, născut la 23 septembrie 1916 în Maglie în Provincia de Lecce. A fost primministru al Italiei de cinci ori şi unul dintre liderii cei mai cunoscuţi din Democraţia Creştină. A fost răpit în ziua de 16 martie 1978, din mijlocul Romei de Brigăzile Roşii şi ţinut captiv până în ziua morţii, pe 9 mai din acelaşi

an. Ignorând cererile de ajutor evidente din scrisorile pe care Aldo Moro le-a scris partidului şi familiei, Guvernul a adoptat o poziţie dură, excluzând negocierile cu teroriştii. Moro a apelat inclusiv la Papa Paul al VI-lea, prietenul său personal. Totuşi, nimic nu a avut efect. Oficial, Aldo Moro a fost asasinat cu pistolul de către Brigăzile Roşii şi lăsat în portbagajul unei maşini, din cauza poziţiei implacabile a guvernului lui Giulio Andreotti, dar numai oficial...

Licio Gelli – Maestru Venerabil al Lojei Masonice P2. S-a născut în Pistoia la 21 aprilie 1919. A fost implicat în aproape toate marile scandaluri italiene din ultimii 35 de ani. A luptat alături de Franco, trimis de Mussolini şi a fost informator al Gestapo în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, menţinând chiar contactul cu Herman Goering. După război s-a aliat CIA-ului şi, împreună cu NATO, a acoperit Operaţiunea Gladio, un fel de armată secretă de intervenţie rapidă cu sediu în Italia şi în alte ţări europene, inclusiv Portugalia, cu obiectivul de a elimina ameninţările comuniste şi responsabilă pentru nenumărate acte teroriste. Ioan Paul I a fost doar una dintre miile de persoane ucise la ordinul lui. Este cunoscută implicarea lui în moartea lui Aldo Moro, Carmine Mino Pecorelli, Roberto Calvi, a primului-ministru portughez Francisco Sá Carneiro... Asocierea sa în activităţi criminale cu Arhiepiscopul Marcinkus, Roberto Calvi şi Michele Sindona a produs o gaură de 1,4 miliarde de dolari în Instituto per le Opere di Religione. În prezent trăieşte în închisoare la domiciliu în vila sa din Toscana.

Paul Marcinkus – Arhiepiscop nord-american. S-a născut pe lângă Chicago la 15 ianuarie în 1922. Director al Instituto per le Opere di Religione, mai cunoscut ca Banca Vaticanului, între 1971 şi 1990. A fost protagonistul a nenumărate scandaluri financiare împreună cu

Licio Gelli de la P2, Roberto Calvi de la Banca Ambroziană, la care Banca Vaticanului era acţionar principal şi Michele Sindona, un bancher şi mafiot italian, numit de Paul al VI-lea consilier financiar papal. Împreună spălau bani ilegali şi au ascuns câştigurile Băncii controlate de Marcinkus – care teoretic ar fi trebuit redirecţionate imediat către acte de caritate – prin firme fantomă, aproape toate cu „sediul" în America de Sud. Numele său este legat de multe poveşti spuse pe jumătate, cum ar fi, dispariţia tinerei de cincisprezece ani, Emanuela Orlandi, în 1983, în încercarea de a servi drept monedă de schimb cu Mehmet Ali Agka. Marcinkus s-a bucurat întotdeauna de încrederea totală a lui Paul al VI-lea şi, ulterior, Ioan Paul al II-lea nu a avut altă opţiune decât să îl menţină în funcţie, ajungând chiar să îl promoveze la al treilea om ca importanţă din Vatican, după el şi Secretarul de Stat. Ştim ce intenţiona Ioan Paul I în ceea ce îl priveşte. A fost unul dintre cei direct interesaţi de moartea lui Albino Luciani. În 1990 s-a întors la Chicago, după ce a plecat de la Instituto per le Opere di Religione şi mai târziu s-a retras la o parohie din Arizona. A fost găsit mort în casa lui la 20 februarie 2006.

Roberto Calvi – Bancher milanez, născut la 13 aprilie 1920. Numit de presă „Bancherul lui Dumnezeu" din cauza relaţiilor lui cu Vaticanul şi cu Arhiepiscopul Paul Marcinkus. Preşedintele Băncii Ambroziene a fost manipulat şi ameninţat de Gelli până la epuizare, concretizată într-un deficit de miliarde de dolari. Nu a beneficiat aproape deloc de pe urma morţii lui Ioan Paul I, a fost chiar împotriva eliminării lui. A fugit la Londra cu un paşaport fals şi a fost găsit după câteva zile, spânzurat sub Podul Blackfriars, la 17 iunie 1982. Poliţia Britanică a interpretat cazul ca pe o sinucidere, în

pofida dovezilor care indicau contrarul. Avea pietre în pantaloni şi 15 mii de dolari în buzunar. Cazul a fost redeschis recent în Italia şi în Regatul Unit, dar mai mult ca sigur adevăratul vinovat nu va fi prins niciodată.

Jean-Marie Villot – Cardinal francez al Bisericii Romano-Catolice. S-a născut la 11 octombrie 1905. A fost numit Secretar de Stat al Vaticanului în timpul lui Paul al VI-lea, în 1969, a rămas în funcţie după moartea acestuia şi în foarte scurta eră a lui Ioan Paul I, deşi înlocuirea lui trebuia efectuată la 29 septembrie 1978. Moartea prematură a celui din urmă i-a permis să se menţină în funcţie şi în primele luni ale lui Ioan Paul al II-lea, până la moartea sa la 9 martie 1979. Membru P2 a lui Licio Gelli, a fost unul dintre principalii factori în moartea lui Ioan Paul I, deschizând calea în Vatican celui ce avea să execute crima.

Lúcia de Jesus dos Santos – născută la 22 martie 1907 în Ajustrel, a fost una dintre cei trei vizionari de la Fátima. A fost cea care a enunţat cele trei secrete pe care Sfânta Maria le-a transmis lumii şi pe care biserica le controlează cu ferocitate, divulgând minciuni în locul lor. S-a întâlnit cu Albino Luciani la 11 iulie 1977, la Mănăstirea Carmelită Santa Teresa din Coimbra şi au discutat timp de mai multe ore. În timpul întâlnirii a intrat în transă şi l-a avertizat pe omul bisericii despre ce îl aştepta în vremurile ce aveau să vină. A murit la 13 februarie 2005. A fost întotdeauna fidelă bisericii.

Mario Moretti – Fondator al Brigăzilor Roşii Doi. L-a răpit pe Aldo Moro, fiind singurul care a păstrat contactul cu el în timpul prizonieratului. Tot el a fost singurul care a tras asupra omului politic. Circumstanţele cazului nu au fost niciodată clare, totuşi P2 a fost foarte activă în acest caz. A fost condamnat la şase sentinţe pe viaţă, dar eliberat în mod misterios în 1994.

JC – Născut la..., în..., a fost responsabil pentru nenumărate acte macabre ca făptuitor şi autor moral. S-a înscris în P2 în... În prezent s-a retras din luptele politice şi financiare, menţinând-şi, totuşi, influenţa în lumea secretă. Trăieşte în... L-a omorât pe Ioan Paul I în noaptea de 29 septembrie 1978.

NOTA 1: Punctele de suspensie vor fi înlocuite de informaţia factuală într-o ediţie viitoare.

NOTA 2: P2 încă există şi este mai secretă ca niciodată.

Toate celelalte personaje existente în carte aparţin neclintitei lumi a ficţiunii.

BIBLIOTECA JUDEŢEANĂ
"I.N. ROMAN"
CONSTANŢA

crime scene 37

LUIS MIGUEL ROCHA

ULTIMUL PAPĂ

VOLUMUL II

„Iar pentru Sfinția Ta, Părinte Patriarh, Coroana lui Hristos şi zilele anilor lui Hristos." - *Sora Lucia către Albino Luciani, Coimbra, 11 iunie 1977*

„Să vă ierte Dumnezeu pentru ce ați făcut cu mine." - *Albino Luciani către cardinalii care l-au ales Papă în data de 26 august 1978*

În septembrie 1978, la doar 33 de zile de la numirea în funcție, Vaticanul anunța moartea Papei Ioan Paul I - un atac de cord, conform certificatului de deces, un mister rămas nerezolvat, conform altor opinii. Douăzeci şi opt de ani mai târziu, ziarista Sarah Monteiro primeşte un plic cu o listă de nume necunoscute şi un mesaj codificat. Iar lista se dovedeşte a fi o dovadă prețioasă pentru demascarea unui complot de proporții internaționale, care implică personalități politice şi religioase antrenate în incredibile abuzuri de putere, corupție şi crime. Rețeaua conspirativă pe care ziarista ajunge să o dezvăluie puțin câte puțin, o conduce către noaptea morții Papei Ioan Paul I. Un secret pe care Vaticanul îl păstrează de zeci de ani. Un thriller într-un ritm amețitor, bazat pe fapte veridice.

Excelentul roman al lui Luis Miguel Rocha, *Ultimul Papă*, este o altă tentativă de a dezvălui una dintre cumplitele taine legate de micul stat aflat în Cetatea eternă. Evenimente reale împletite cu altele imaginare, persoane de notorietate strecurate printre personaje fictive - iată o narațiune care naşte multe semne de întrebare şi te răscoleşte. *Codul lui Da Vinci* al lui Dan Brown nu este mai palpitant decât romanul lui Rocha. Ultimul, însă, are avantajul că scrie mai bine, în remarcabila tradiție a prozatorilor portughezi.

George Arion

ISBN 978-606-8139-76-0
9 786068 139760

Recomandat de:

AXN CRIME

Crimescene Publishing
FLACĂRA
TRITONIC

Foto coperta 1 © Protopapas | Dreamstime.com